

สำรวจ
พันธสัญญาใหม่

Shepherds Global Classroom อยู่เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์โดยการจัดเตรียมหลักสูตรสร้างผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เราตั้งเป้าที่จะเพิ่มจำนวนโปรแกรมฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่นโดยมอบอุปกรณ์คือหลักสูตร 20 หลักสูตรไว้กับผู้ฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณในทุกประเทศทั่วโลก

หนังสือนี้ดาวน์โหลดฟรีได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

ผู้เขียนหลัก: ดร. แรนดอล ดี แมคเอลวิน (Dr. Randall D. McElwain)

ลิขสิทธิ์ © 2025 Shepherds Global Classroom

แปลเป็นภาษาไทยจากฉบับแก้ไขภาษาอังกฤษครั้งที่สาม

สงวนลิขสิทธิ์

เนื้อหาของบุคคลที่สามที่มีลิขสิทธิ์โดยเจ้าของที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้รับการแบ่งปันภายใต้ใบอนุญาต

พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)

ประกาศสิทธิอนุญาต:

หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์และแจกจ่ายอย่างเสรีในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัลภายใต้แนวทางต่อไปนี้: (1) เนื้อหาของหนังสือต้องไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง; (2) ไม่สามารถขายสำเนาหนังสือเพื่อหากำไร; (3) สถาบันการศึกษาใช้ทำสำเนาหนังสือเล่มนี้ได้ฟรีแม้ว่าจะเก็บค่าเล่าเรียนก็ตาม และ (4) ห้ามแปลหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตและการควบคุมดูแลจาก Shepherds Global Classroom

สารบัญ

ภาพรวมหลักสูตร.....	5
แผนที่โลกสมัยพันธสัญญาใหม่.....	8
แผนที่ของอิสราเอล.....	10
(1) บทนำสู่พันธสัญญาใหม่.....	11
(2) มัทธีว มาระโก และลูกา.....	31
(3) ยอห์น.....	49
(4) กิจการ.....	61
(5) โรม.....	81
(6) โครินธ์ และ กาลาเทีย.....	95
(7) เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี และฟีเลโมน.....	117
(8) เฮสละโลนิกา.....	139
(9) ทิโมธี และ ทิตัส.....	153
(10) ฮีบรู และ ยากอบ.....	169
(11) เปโตร ยอห์น และยูดา.....	187
(12) จีวรณ.....	203
แหล่งข้อมูลแนะนำ.....	215
บันทึกงานมอบหมาย.....	225

ภาพรวมหลักสูตร

นักศึกษาควรอ่านหรือฟังพระคัมภีร์แต่ละพระธรรมที่จะศึกษาในแต่ละบทเรียนมาแล้วล่วงหน้าก่อนที่จะมาเข้าชั้นเรียนเพื่อศึกษาเป็นกลุ่ม ช่วงตอนท้ายของแต่ละชั้นเรียน ขอเตือนให้นักศึกษาทำงานมอบหมายที่เป็น**การอ่านบทเรียน**ถัดไป การอ่านนี้จะทำให้นักศึกษามั่นใจเนื่องจากรู้เนื้อหาเบื้องต้นของพระธรรมนั้นก่อนที่จะเข้ากลุ่มศึกษาบทเรียน

หากศึกษาเป็นกลุ่ม คุณอาจให้สลับกันอ่านคู่มือ คุณควรเว้นช่วงเพื่อให้มีการอภิปรายในชั้นเรียน ในฐานะผู้นำชั้นเรียน คุณมีความรับผิดชอบในการควบคุมให้การอภิปรายจดจ่อกับเนื้อหาบทเรียนที่จะศึกษา การกำหนดเวลาในการอภิปรายแต่ละช่วงย่อมเป็นประโยชน์อย่างมาก

คำถามอภิปรายและกิจกรรมในชั้นเรียนจะถูกกำกับไว้ด้วยเครื่องหมายลูกศร ► คุณควรถามคำถามและให้นักศึกษาอภิปรายคำตอบร่วมกัน พยายามตรวจสอบให้แน่ใจว่านักศึกษาทุกคนในชั้นเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายนั้น ๆ หากจำเป็นคุณสามารถเรียกชื่อนักศึกษาได้

มี**ข้อพระคัมภีร์**อ้างอิงจำนวนมากรวมอยู่ในเนื้อหา นักศึกษาควรดูพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ ที่กำลังอภิปรายร่วมกันในช่วงระหว่างชั้นเรียน

บทเรียนแต่ละบทมี**คำถามเพื่อทดสอบ** กับ**โครงงาน**อย่างน้อยหนึ่งโครงงานหรือ**งานมอบหมายในการเขียน**ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับพระธรรมและหัวข้อหลักที่ได้อภิปรายร่วมกันในบทเรียน

ในช่วงท้ายของชั้นเรียนแต่ละครั้ง คุณอาจทบทวนคำถามให้กับนักศึกษา ในชั้นเรียนครั้งถัดไปควรเริ่มต้นด้วยการทดสอบจากคำถามเหล่านี้ ซึ่งอาจเป็นการสอบปากเปล่าหรือสอบข้อเขียนก็ได้ นักศึกษาแต่ละคนควรตอบคำถามด้วยตนเองโดยไม่ต้องให้ใครช่วยหรือไม่ต้องดูเนื้อหาในคู่มือ คู่มือที่เป็นคำเฉลยสามารถดาวน์โหลดได้ที่ shepherdsglobal.org

บทเรียนแต่ละบทจะเริ่มต้นด้วยงานมอบหมายในการท่องจำข้อพระคัมภีร์ตอนสั้น ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยข้อพระคัมภีร์สำคัญ ๆ จากพระธรรมที่จะศึกษา นักศึกษาควรเตรียมพร้อมสำหรับการเขียนหรือท่องจำข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นเมื่อมีการทดสอบในบทเรียนนั้น

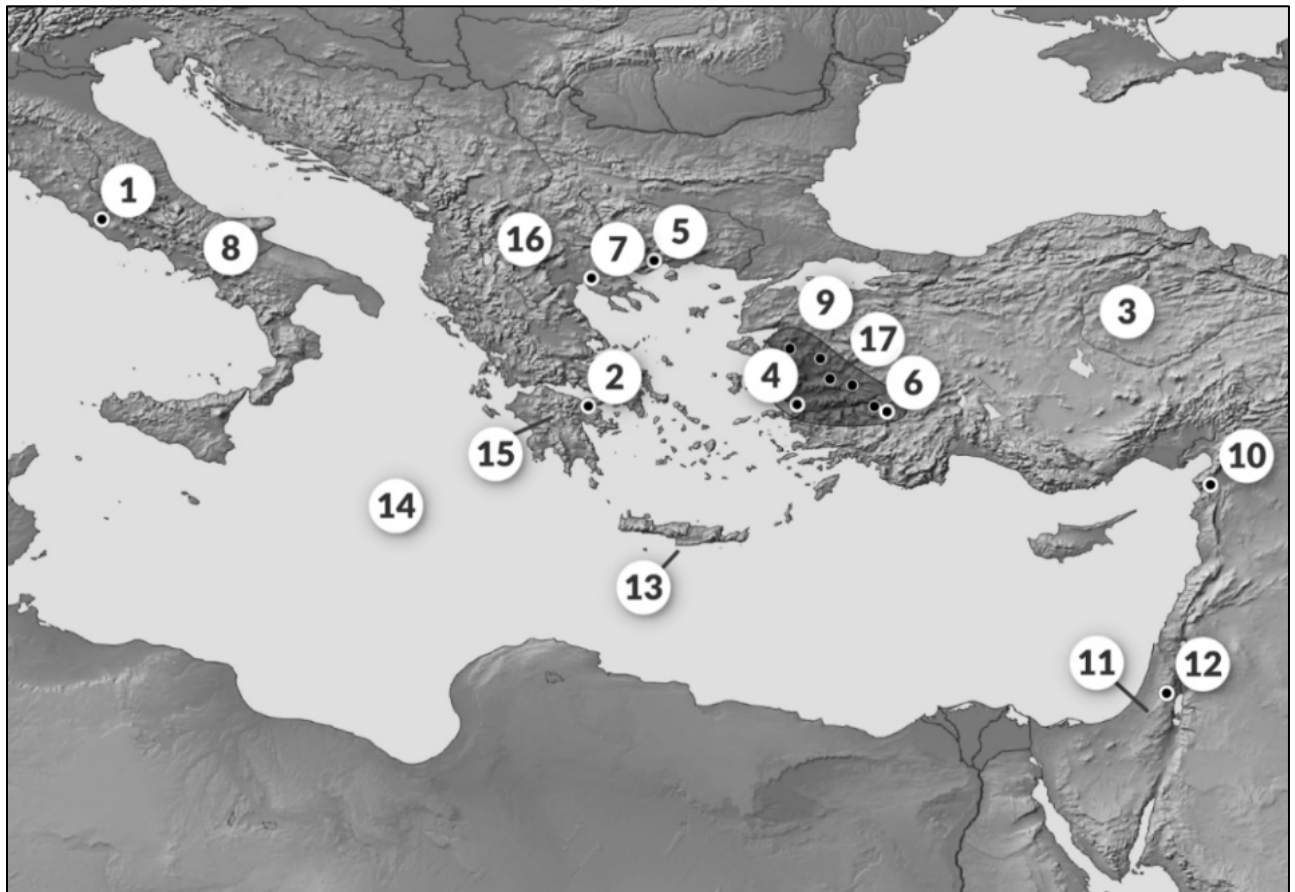
หากนักศึกษาต้องการใบประกาศนียบัตรจาก Shepherds Global Classroom เขาควรเข้าชั้นเรียนและทำงานมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ แบบฟอร์มสำหรับบันทึกงานมอบหมายที่ทำเสร็จแล้วอยู่ในหน้าสุดท้ายของคู่มือหลักสูตร

หากคุณเข้าถึงหลักสูตรนี้ผ่านทางแอปพลิเคชัน SGC ในโทรศัพท์มือถือ ขอสังเกตว่าแหล่งข้อมูลสำคัญต่อไปนี้อาจอยู่ในภาคผนวก

- แผนที่โลกสมัยพันธสัญญาใหม่
- แผนที่ของอิสราเอล

แผนที่โลกสมัยพันธสัญญาใหม่

โปรดอ้างอิงจากแผนที่นี้ตลอดทั้งหลักสูตร¹

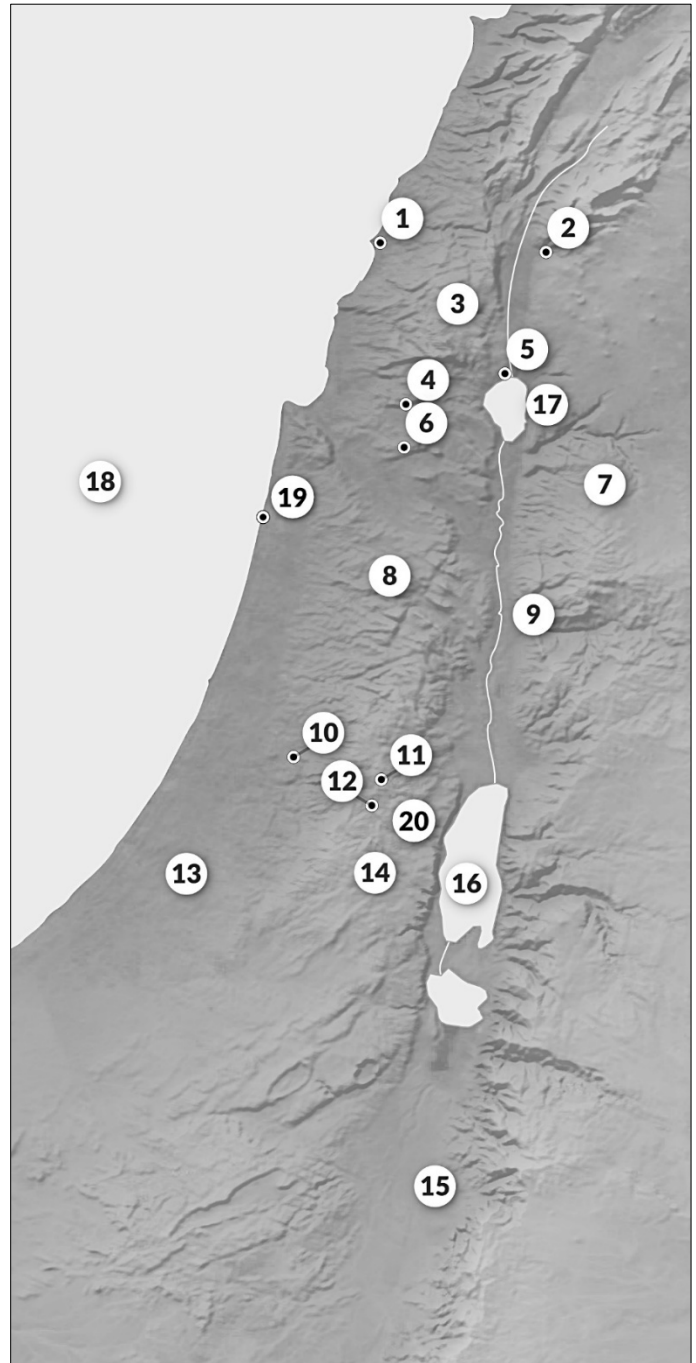

¹ "Map of the New Testament World" จัดทำโดย SGC โดยใช้ข้อมูลแบบเปิดจาก NED and Bible Geocoding (CC BY 4.0), สามารถเข้าถึงได้จาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52344115203>, public domain (CC0).

เปาโล เขียนถึง	พื้นที่สำคัญในพันธสัญญาใหม่	(17) คริสตจักรในวิวรณ์
(1) กรุงโรม	(8) แคว้นอิตาลี	• เมืองเอเฟซัส
(2) เมืองโครินธ์	(9) แคว้นเอเชีย	• เมืองสเมอร์นา
(3) แคว้นกาลาเทีย	(10) เมืองอันท็อกแห่งแคว้นซีเรีย	• เมืองเปอร์กามัม
(4) เมืองเอเฟซัส	(11) แคว้นยูเดีย	• เมืองธียาทิรา
(5) เมืองฟิลิปปี	(12) กรุงกรุงเยรูซาเล็ม	• เมืองซาร์ดิส
(6) เมืองโคโลสี	(13) เกาะครีต	• เมืองฟีลาเดลเฟีย
(7) เมืองเธสะโลนิกา	(14) ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน	• เมืองเลาดีเซีย
	(15) แคว้นอากายา	
	(16) แคว้นมาซิโดเนีย	

แผนที่ของอิสราเอล

- (1) เมืองไทระ²
- (2) เมืองซีซารียาฟีลิปปี
- (3) แคว้นกาลิลี
- (4) หมู่บ้านคานา
- (5) เมืองคาเปอร์นาอุม
- (6) เมืองนาซาเร็ธ
- (7) แคว้นทศบุรี
- (8) แคว้นสะมาเรีย
- (9) แม่น้ำจอร์แดน
- (10) หมู่บ้านเอมมาอูส
- (11) กรุงกรุงเยรูซาเล็ม
- (12) บ้านเบธเลเฮม
- (13) ที่ราบชายฝั่ง (ภูมิภาคทางภูมิศาสตร์)
- (14) พื้นที่สูงตอนกลาง (ภูมิภาคทางภูมิศาสตร์)
- (15) ถิ่นทุรกันดารยูเดีย (ภูมิภาคทางภูมิศาสตร์)
- (16) ทะเลตาย
- (17) ทะเลสาบกาลิลี
- (18) ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน
- (19) เมืองซีซารียา (เมือง)
- (20) แคว้นยูเดีย (แคว้น)

² "Map of Israel" จัดทำโดย SGC โดยใช้ข้อมูลแบบเปิดจาก NED, SRTM, NASA, and Bible Geocoding (CC BY 4.0), สามารถเข้าถึงได้จาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52344178339>, public domain (CC0).

บทที่ 1

บทนำสู่พันธสัญญาใหม่

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) มีความรู้เกี่ยวกับภูมิศาสตร์ของปาเลสไตน์และความสำคัญที่มีต่อพันธสัญญาใหม่
- (2) เข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่
- (3) ตระหนักถึงอิทธิพลของโรมัน กรีก และยูดาห์ ที่มีต่อพันธสัญญาใหม่
- (4) เข้าใจขนบธรรมเนียมโบราณบางประการของโลกในสมัยพันธสัญญาใหม่
- (5) สามารถอธิบายเหตุผลที่เราสามารถไว้วางใจในสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ได้
- (6) เห็นคุณค่าการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมโลกไว้สำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์และการแพร่ขยายของข่าวประเสริฐ

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน มัทธิว 1:1-7, ลูกา 1:1-5, ลูกา 2:1-5
- ▶ ท่องจำ กาลาเทีย 4:4-5

ความสำคัญของประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ต่อพันธสัญญาใหม่

- ▶ ความแม่นยำทางประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์มีความสำคัญต่อความเชื่อคริสเตียนหรือไม่? เพราะเหตุใด?

ความเชื่อคริสเตียนตั้งอยู่พื้นฐานของสิ่งที่พระเจ้ากระทำในประวัติศาสตร์ของมนุษย์และในชีวิตของพระเยซูผู้มาเป็นมนุษย์และอาศัยอยู่ท่ามกลางเรา (ยอห์น 1:14) ดังนั้น การมีความรู้เกี่ยวกับบริบททาง

ประวัติศาสตร์ของคริสต์ศาสนาจึงช่วยให้เราเข้าใจพันธสัญญาใหม่ ข้อความที่คัดลอกจาก มัทธิว และ ลูคา ในตอนต้นของบทเรียนนี้แสดงให้เห็นถึงการที่ผู้เขียนกิตติคุณให้ความสำคัญกับบริบททางประวัติศาสตร์ในชีวิตของพระเยซู

คริสต์ศาสนาแตกต่างจากศาสนาอื่นๆ ในโลกเป็นอย่างมาก นักวิชาการด้านศาสนาตะวันออกได้แสดงให้เห็นว่า โดยพื้นฐานแล้วศาสนาพุทธยังคงเดิมได้แม้ไม่มีพระพุทธรูป ศาสนาฮินดูส่วนใหญ่ยังคงเดิมได้แม้ไม่มีเทพเจ้าหลายองค์ อย่างไรก็ตาม คริสต์ศาสนาจะว่างเปล่าหากไม่มีชีวิต การตาย และการฟื้นคืนชีพจากตายของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ “ถ้าพระคริสต์ไม่ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา การประกาศของเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านทั้งหลายก็ไร้ประโยชน์ด้วย” (1 โครินธ์ 15:14)

คริสต์ศาสนาเป็นความเชื่อทางประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์เป็นหนังสือทางประวัติศาสตร์ ซึ่งไม่ได้บันทึกตำนานหรือเรื่องปรัมปรา แต่เป็นบันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ นักวิชาการบางคนอ้างว่าพระคัมภีร์เป็นชุดคำสอนด้านจริยธรรมที่ยอดเยี่ยมซึ่งประกอบด้วยเรื่องปรัมปราในยุคก่อนวิทยาศาสตร์ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ไม่ได้ให้ทางเลือกเช่นนั้นแก่เรา พระคัมภีร์ประกาศอย่างชัดเจนว่าเป็นความจริงทางประวัติศาสตร์

พันธสัญญาใหม่มีพื้นฐานอยู่บนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลา สถานที่ และวัฒนธรรมเฉพาะเจาะจง เวลาคือคริสต์ศตวรรษที่ 1 สถานที่คือปาเลสไตน์และโลกโรมัน ส่วนวัฒนธรรมคือยูดาห์ กรีก และโรมัน เนื่องจากความสำคัญของบริบททางประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์นี้ เราจะเริ่มการศึกษาด้วยการอธิบายถึงโลกสมัยพระเยซูและคริสตจักรยุคแรก

บริบททางภูมิศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่

► โปรดดูแผนที่ของอิสราเอลเพื่อความเข้าใจที่ดีขึ้นในบทเรียนส่วนนี้ (หากท่านใช้แอปพลิเคชันมือถือของ SGC ในการดูหลักสูตรนี้ แผนที่จะอยู่ในภาคผนวก)

ดินแดนปาเลสไตน์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประวัติศาสตร์ของอิสราเอลและพันธกิจบนโลกของพระเยซู แม้แต่ชื่อ “เยชูชานนาซาเร็ธ” ก็บ่งบอกถึงความสำคัญของสถานที่เฉพาะเจาะจงในชีวิตของพระองค์

ปาเลสไตน์มีความกว้างประมาณ 75 กิโลเมตร และยาวประมาณ 235 กิโลเมตร³ แม้จะมีขนาดเล็ก แต่พื้นที่นี้ตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์สำหรับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์โบราณ ที่ตั้งซึ่งอยู่ระหว่างประเทศอียิปต์ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ แคว้นซีเรียทางทิศเหนือ อัลซีเรียทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และเมืองบาบิโลนทางทิศตะวันออก ทำให้ดินแดนนี้เป็นจุดตัดของการค้าและเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ การทหาร

ลักษณะภูมิประเทศจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก

หากเดินทางผ่านปาเลสไตน์จากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก (จากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปยังแม่น้ำจอร์แดน) ผู้ที่เดินทางผ่านปาเลสไตน์จะพบกับภูมิภาคทางภูมิศาสตร์ 4 เขต จาก ที่ราบชายฝั่ง ตามแนวทะเลเมดิเตอร์เรเนียน พื้นที่ค่อยๆ สูงขึ้นผ่านพื้นที่สูงตอนกลาง จนถึงจุดสูงสุดที่ประมาณ 800 เมตร⁴ เหนือระดับน้ำทะเล กรุงกรุงเยรูซาเล็มเป็นจุดสูงสุดของอิสราเอล ทั้งในด้านจิตวิญญาณและด้านภูมิศาสตร์

ถัดไปทางทิศตะวันออกคือ ถิ่นทุรกันดารยูเดีย ซึ่งเป็นพื้นที่กว้างขวางเปล่าที่ประกอบด้วยภูเขาและสภาพภูมิประเทศที่ขรุขระ ภูมิภาคนี้เป็นอันตรายต่อผู้เดินทางและเป็นสถานที่ที่ยากลำบากต่อการอยู่อาศัย

ทางทิศตะวันออกของพื้นที่ภูเขานี้ หุบเขาจอร์แดน ลาดต่ำลงจนถึงระดับ 415 เมตร⁵ ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล ซึ่งเป็นจุดที่ต่ำที่สุดของพื้นดินบนโลก แม่น้ำจอร์แดนไหลคดเคี้ยวเป็นระยะทาง 100 กิโลเมตร⁶ จากภูเขาทางตอนเหนือของทะเลสาบกาลิลีไปจนถึงทะเลตายทางตอนใต้

ตลอดช่วงเวลาส่วนใหญ่ในพันธกิจของพระเยซู แม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนทางตะวันออกสุดของการเดินทางของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ในบางครั้งพระองค์ข้ามทะเลสาบกาลิลีเพื่อเดินทางไปยังพื้นที่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ภูมิภาคนี้รวมถึงแคว้นทศบุรี (“เมืองทั้งสิบ” ซึ่งก่อตั้งขึ้นในช่วงเวลาที่กรีกมีอำนาจปกครอง) และแคว้นเปเรีย พระเยซูเต็มใจที่จะปรนนิบัติคนต่างชาติในภูมิภาคนี้ ซึ่งสร้างความ

³ กว้าง 45 ไมล์ ยาว 145 ไมล์

⁴ 2,600 ฟุต

⁵ 1,370 ฟุต

⁶ 65 ไมล์

ประหลาดใจแก่เหล่าสาวกของพระองค์ พันธกิจนี้ช่วยเตรียมเหล่าสาวกสำหรับการมอบหมายงานในเวลาต่อมาที่จะให้ประกาศข่าวประเสริฐ "...ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก" (กิจการ 1:8)

ลักษณะภูมิประเทศจากทิศเหนือไปทิศใต้

หากเดินทางจากทิศเหนือลงสู่ทิศใต้ ผู้เดินทางจะเริ่มจากแคว้นกาลิลี ผ่านแคว้นสะมาเรีย ไปจนถึงแคว้นยูเดียซึ่งเป็นศูนย์กลางทางศาสนาและการเมืองของปาเลสไตน์ แคว้นกาลิลีเป็นย่านพาณิชย์ที่ล้อมรอบทะเลสาบกาลิลีซึ่งเป็นทะเลสาบน้ำจืด เมืองนาซาเร็ธเป็นหนึ่งในหมู่บ้านเล็กๆ หลายแห่งในพื้นที่ที่สวยงามแห่งนี้ แคว้นกาลิลีมีความอุดมสมบูรณ์ของปลาจากทะเลสาบกาลิลี รวมถึงผลไม้และพืชผักที่ผลิตได้ตลอดทั้งปีบนที่ราบแขวงเยนเนซาเรท ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีอากาศอบอุ่นทางขอบตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบกาลิลี

แคว้นสะมาเรียเป็นภูมิภาคที่คั่นกลางระหว่างชาวยิวทางตอนเหนือกับพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ชาวสะมาเรียเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากชาวต่างชาติและชาวยิวที่แต่งงานข้ามเชื้อชาติกันภายหลังการรุกรานของอัสซีเรียในปี 722 ก่อนคริสตกาล ชาวสะมาเรีย ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิม ถิ่นพิชิตเข้าสู่หิ้งต และรอบคอบการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตาม ชาวสะมาเรียมีสถานที่นมัสการของตนเองบนภูเขาเกริซิม และชาวยิวถือว่าพวกเขาเป็นมลทิน ชาวยิวส่วนใหญ่ที่เดินทางจากแคว้นกาลิลีไปยังแคว้นยูเดีย จึงจงใจหลีกเลี่ยงแคว้นสะมาเรีย โดยพวกเขาจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน และเดินทางตามแนวฝั่งตะวันออกก่อนจะข้ามกลับเข้าสู่แคว้นยูเดีย อย่างไรก็ตาม พระเยซูเดินทางผ่านแคว้นสะมาเรียเพื่อไปทำพันธกิจกับหญิงที่บ่อน้ำ หญิงชาวสะมาเรียผู้นี้เป็นผู้ที่ได้รับฟังการประกาศตัวโดยตรงครั้งแรกของพระเยซูว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ (ยอห์น 4:25-26)

แคว้นยูเดียและเมืองศูนย์กลางคือเยรูซาเล็ม ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของภูเขาศิโยน (อีกชื่อหนึ่งของเยรูซาเล็ม) ซึ่งสามารถมองเห็นได้จากระยะไกลหลายไมล์ เป็นศูนย์กลางทางศาสนาของความเชื่อยูดาห์ ในแต่ละปี ในช่วงเทศกาลปัสกา ครอบครัวชาวยิวจะเดินทางไปพระวิหาร ครอบครัวของพระเยซูได้เดินทางเช่นนี้ เมื่อครั้งที่พระองค์ยังเป็นเด็ก และที่นั่นเอง ในนิเวศของพระบิดา ที่พระเยซูถูกพบขณะนั่งอยู่ท่ามกลางพวกอาจารย์ (ลูกา 2:41-49)

บริบททางประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่

นับจากกรุงเยรูซาเล็มตกเป็นของบาบิโลน ในปี 586 ก่อนคริสตกาล ประวัติศาสตร์ของปาเลสไตน์ก็กลายเป็นเรื่องราวของความวุ่นวาย ยุคที่ไม่เคยได้รับความรุ่งโรจน์ดังเช่นในอดีตกลับคืนมาอีกเลย

จักรวรรดิบาบิโลนปกครองปาเลสไตน์จนกระทั่งบาบิโลนพ่ายแพ้แก่จักรพรรดิไซรัส ในปี 539 ก่อนคริสตกาล จากนั้นไซรัสอนุญาตให้ชาวยิวกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในช่วงศตวรรษต่อมา เมืองนี้ถูกสร้างขึ้นใหม่ภายใต้การนำของเอสรา เศรุบบาเบล และเนหะมีย์ อย่างไรก็ตาม กรุงเยรูซาเล็มยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของเปอร์เซีย หลายศตวรรษต่อมา ชาวยิวในสมัยของพระเยซูยังคงพูดภาษาอาราเมคซึ่งเป็นภาษาของจักรวรรดิเปอร์เซีย

ในปี 334 ก่อนคริสตกาล อเล็กซานเดอร์มหาราชได้มีชัยชนะเหนือเปอร์เซีย ทำให้ปาเลสไตน์กลายเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิกรีก หลังจากอเล็กซานเดอร์เสียชีวิตในปี 323 ก่อนคริสตกาล จักรวรรดิของเขาถูกแบ่งออกในหมู่แม่ทัพสี่คน ปาเลสไตน์จึงกลายเป็นสมรภูมิระหว่างแม่ทัพสองคนและผู้ติดตามของพวกเขา คือ ราซวส์ปโตเลมีและราซวส์เซลูซิด ช่วงเวลานี้ถือเป็นหนึ่งในยุคมืดที่สุดของประวัติศาสตร์ของชาวยิว โดยในระหว่างนี้ อันติโอกัส เอปีฟานีส (ผู้ปกครองชาวกรีกราชวงศ์เซลูซิด) ได้ทำการลบหลู่พระวิหาร เมื่อเขาได้สร้างแท่นบูชาสำหรับพระซุสซึ่งเป็นเทพเจ้าของกรีกไว้ในพระวิหาร

การกดขี่ของอันติโอกัส เอปีฟานีส ได้จุดชนวนให้เกิดการปฏิวัติที่นำโดยตระกูลมัคคาบีซึ่งเป็นครอบครัวชาวยิว ตระกูลมัคคาบีสามารถยึดอำนาจปกครองแคว้นยูเดียกลับคืนมาและสถาปนาราชวงศ์ฮาโมเนียนตั้งแต่ปี 166-63 ก่อนคริสตกาล ปาเลสไตน์ถูกปกครองโดยตระกูลมัคคาบี แต่น่าเสียดายที่ช่วงเวลานี้เป็นยุคสมัยแห่งความไม่มั่นคงของชาติอันเนื่องมาจากการแก่งแย่งชิงดีภายในตระกูลและการละทิ้งความเชื่อทางศาสนา จนกระทั่งในปี 67 ก่อนคริสตกาล ตระกูลนี้ได้ตกอยู่ในสภาวะสงครามกลางเมือง

โรมฉวยโอกาสจากความแตกแยกในหมู่ผู้นำยิวอย่างรวดเร็วและเข้าปกครองปาเลสไตน์ ในปี 63 ก่อนคริสตกาล ปอมเปย์ แม่ทัพชาวโรมันได้พิชิตเยรูซาเล็ม ปอมเปย์แต่งตั้งไฮร์กานุสที่ 2 ผู้สืบเชื้อสายมาจากตระกูลมัคคาบี ให้ดำรงตำแหน่งมหาปุโรหิตและทำให้เขาเป็นผู้ปกครอง *de facto* แห่งแคว้นยูเดีย (ผู้ปกครอง *de facto* คือผู้ที่ถืออำนาจในประเทศ แม้ว่าอีกบุคคลหนึ่งอาจจะมีตำแหน่งเป็นผู้ปกครองก็

ตาม ปอมเปย์มีตำแหน่งเป็นผู้ปกครอง แต่ไฮรอกานุสที่ 2 เป็นผู้ถืออำนาจทางการเมือง) ในสมัยของพระคริสต์ ปาเลสไตน์ถูกปกครองโดยโรม

ในปี 37 ก่อนคริสตกาล เฮโรดมหาราชได้รับการแต่งตั้งจากสภาซีเนตของโรมันให้เป็นกษัตริย์แห่งแคว้นยูเดีย เฮโรดเป็นชาวอิดูเมียซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากคนเอโดม ตระกูลมัคคาบีได้บังคับรวมเอโดมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักร แต่ชาวยิวจำนวนมากไม่ถือว่าเฮโรดเป็นผู้ปกครองที่ชอบธรรม คนเอโดมเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากเอซาว ในขณะที่ชาวยิวเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากยาโคบ เป็นเวลาหลายศตวรรษที่เอโดมเป็นศัตรูของอิสราเอล โดยเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลผ่านดินแดนของตนเพื่อไปยังคานาอันในช่วงการอพยพ (กัณดารวิถี 20:14-21) นอกจากนี้ เอโดมยังสนับสนุนบาบิโลนในการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม (โอบาดีห์ 1) ในฐานะชาวเอโดม เฮโรดมหาราชจึงถูกมองด้วยความไม่ไว้วางใจจากคนยิว

ภายในปี 30 ก่อนคริสตกาล เฮโรดได้รับชัยชนะเหนือคู่แข่งและกลายเป็นผู้ปกครองแคว้นยูเดียแต่เพียงผู้เดียวภายใต้อำนาจปกครองสูงสุดของโรม เฮโรดเป็นบุคคลที่มีความซับซ้อน บุคลิกของเขามีทั้งด้านบวกและด้านลบ ในด้านบวกนั้น เฮโรดแสดงความเคารพอย่างมากต่อคนยิว เขาได้สร้างพระวิหารขึ้นใหม่และปฏิบัติตามกฎระเบียบด้านอาหารของยิว อย่างไรก็ตาม ในด้านลบ เฮโรดมีความหวาดระแวงอย่างยิ่งต่อสิ่งใดก็ตามที่เป็นภัยคุกคามต่ออำนาจของเขา เขาประหารชีวิตบุตรชายของตนเองหลายคนเมื่อพวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เพราะเขากลัวว่าบุตรเหล่านั้นจะพยายามขึ้นเป็นกษัตริย์แทนที่เขา ต่อมาเขาได้พยายามฆ่าพระเยซูเมื่อพวกนักปราชญ์ถามว่า “พระกุมารผู้ที่ทรงบังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน?” (มัทธิว 2:2)

หลังการเสียชีวิตของเฮโรดมหาราชในปีที่ 4 ก่อนคริสตกาล อาณาจักรโรมถูกแบ่งออกให้แก่บุตรชายสามคนของเขา พวกผู้มีอำนาจปกครองเหล่านี้ส่งผลกระทบโดยตรงต่อประวัติศาสตร์พันธสัญญาใหม่และพันธกิจของพระเยซู

เฮโรดอารเคลลาสได้รับมอบหมายให้ปกครองแคว้นยูเดีย เนื่องจากอารเคลลาสมีชื่อเสียงด้านความโหดร้าย โยเซฟและมารีย์จึงกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธแทนที่จะเป็นบ้านเบธเลเฮม (มัทธิว 2:19-23)⁷ ความโหดร้ายของอารเคลลาสทำให้คณะผู้แทนชาวยิวร้องเรียนต่อโรมเพื่อขอความช่วยเหลือ อารเคลลาสจึงถูก

⁷ บ้านเบธเลเฮมในแคว้นยูเดียอยู่ภายใต้การปกครองของอารเคลลาส ส่วนเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีอยู่ภายใต้การปกครองของเฮโรดอันตีพาส

เนรเทศ และแคว้นยูเดียถูกจัดให้อยู่ภายใต้การปกครองของ *procurator* (หรือเจ้าเมือง) ที่ส่งมาจากกรุงโรม

ในขณะที่มีการพิจารณาคดีของพระเยซู ปอนทิอัสปิลาตดำรงตำแหน่งเป็น *procurator* ของโรมัน โดยพำนักอยู่ที่เมืองซีซาร์ยา⁸ และเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มในช่วงเทศกาลสำคัญต่างๆ⁹ ปีลาตต้องบังคับใช้ข้อกำหนดของโรมโดยไม่ทำให้คนยิวก่อจลาจล เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ เขาจึงอนุญาตให้สภายิวมีเสรีภาพอย่างมาก สภานี้ซึ่งประกอบด้วยบรรดาธิบดีชั้นนำของยิว ได้ประชุมกันเพื่อตัดสินใจด้านศาสนา วัฒนธรรมและกระบวนการยุติธรรมสำหรับชนชาติ คายาฟาสซึ่งเป็นมหาปุโรหิตเกรงว่าเสรีภาพนี้จะถูกยึดคืนไปหากการกระทำของพระเยซูนำมาซึ่งความโกรธเคืองจากโรม (ยอห์น 11:49-50)

เฮโรดฟิลิป เป็นบุตรชายที่มีความอ่อนปรนมากที่สุดในเฮโรด เขาปกครองพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของแคว้นกาลิลี พระเยซูใช้เวลาในภูมิภาคนี้เพื่อหลีกเลี่ยงอันตรายจากการถูกจับกุมโดยเหล่าผู้นำศาสนายิวในกรุงเยรูซาเล็ม เฮโรดฟิลิป สร้างเมือง Panias ขึ้นใหม่และเปลี่ยนชื่อเป็นเมืองซีซาร์ยาฟิลิปปี ที่นี่คือสถานที่ซึ่งเปโตรได้กล่าวคำสารภาพอันยิ่งใหญ่ว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มัทธิว 16:16)

เฮโรดอันทีปาส เป็นผู้ปกครองแคว้นกาลิลี และแคว้นเบเรียตั้งแต่ปี 4 ก่อนคริสตกาล ถึง ค.ศ. 39 อันทีปาสจับขังคุกและสังหารยอห์นผู้ให้บัพติศมา (มาระโก 6:17-29) เนื่องจากเฮโรดอันทีปาส มีอำนาจเหนือแคว้นกาลิลี ปีลาตจึงพยายามหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบต่อชะตากรรมของพระเยซูโดยส่งพระองค์ไปรับการพิจารณาคดีต่อหน้าอันทีปาส (ลูกา 23:6-12) อย่างไรก็ตาม เฮโรดปฏิเสธที่จะตัดสินความและส่งตัวพระเยซูกลับมาให้ปีลาตเพื่อพิพากษาโทษ

⁸ นี่ไม่ใช่เมืองเดียวกับเมืองซีซาร์ยาฟิลิปปี แต่เป็นเมืองซีซาร์ยามาริตีมา ซึ่งเป็นเมืองท่าหลักของโรมันบนชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียนของ แคว้นยูเดีย

⁹ ปีลาต ปกครองตั้งแต่ ค.ศ. 26-36

บริบททางวัฒนธรรมของพันธสัญญาใหม่

บริบททางวัฒนธรรมของพันธสัญญาใหม่มีความสำคัญพอๆ กับบริบททางประวัติศาสตร์ พระเจ้าส่งพระเยซูมายังโลกที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกันสามวัฒนธรรม ซึ่งแต่ละวัฒนธรรมส่งผลกระทบอย่างสำคัญต่อโลกของพันธสัญญาใหม่

บริบทกรีกของพันธสัญญาใหม่

อิทธิพลของอเล็กซานเดอร์มหาราชยังคงดำรงอยู่ยาวนานหลังจากที่เขาเสียชีวิตในปี 323 ก่อนคริสตกาล เขาต้องการให้ทุกคนในจักรวรรดิพูดภาษาเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ ภาษากรีกจึงกลายเป็นภาษาของพันธสัญญาใหม่ ชาวฮิวส่วนใหญ่พูดทั้งภาษาอาราเมคและภาษากรีก

ภาษากรีกมีส่วนช่วยคริสตจักรยุคแรกในสามทาง ดังนี้

1. **การมีภาษาสามัญช่วยให้การแบ่งปันข่าวประเสริฐทำได้ง่ายขึ้น** พันธสัญญาใหม่เขียนขึ้นด้วยภาษา *Koine Greek* ซึ่งเป็นภาษากรีกสามัญที่ใช้พูดกันทั่วไปทั่วโลกแถบเมดิเตอร์เรเนียนในคริสต์ศตวรรษที่ 1 ในขณะที่ภาษาอาราเมค (ภาษาพูดของปาเลสไตน์) และภาษาฮีบรู (ภาษาของพันธสัญญาเดิม) ถูกจำกัดอยู่เฉพาะในหมู่คนฮิว แต่ภาษากรีกมีการใช้พูดกันทั่วจักรวรรดิโรมัน ข้อความของบรรดาอัครทูตจึงเป็นที่เข้าใจทั้งในหมู่ชาวฮิวและคนต่างชาติในทุกที่ที่พวกเขาไปประกาศ
2. **เป็นภาษาที่มีความแม่นยำ เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการสื่อสารแนวคิดทางด้านศาสนศาสตร์** ภาษานี้ช่วยให้เปาโลสามารถเขียนเกี่ยวกับหลักคำสอนอันลึกซึ้งเรื่องการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม (justification) และการชำระให้บริสุทธิ์ (sanctification)
3. **พระคัมภีร์ฉบับแปลภาษากรีกของพันธสัญญาเดิม (ฉบับ Septuagint) เป็นพระคัมภีร์ของคริสตจักรยุคแรก** ฉบับแปลนี้ซึ่งมีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสตกาล ช่วยให้ชาวฮิวที่พูดภาษากรีกสามารถอ่านพันธสัญญาเดิมได้ และทำให้คนต่างชาติที่เปลี่ยนความเชื่อเข้าถึงพระคัมภีร์ได้โดยง่าย

บริบทโรมันของพันธสัญญาใหม่

พระกิตติคุณ

อิทธิพลของโรมันที่มีต่อชีวิตของพระเยซูนั้นปรากฏให้เห็นตั้งแต่เมื่อพระองค์มาบังเกิด พระเจ้าใช้การจดทะเบียนสำมะโนประชากรที่ดำเนินการโดยจักรพรรดิที่เป็นคนต่างศาสนาเพื่อให้เป็นไปตามคำเผยพระวจนะของมีคาห์ที่ว่า พระเมสสิยาห์จะถือกำเนิดที่บ้านเบธเลเฮม (มีคาห์ 5:2, ลูคา 2:1-5) เช่นเดียวกับที่ไซรัสผู้ปกครองชาวเปอร์เซียได้กลายเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการนำประชากรของพระองค์กลับจากการเป็นเชลย จักรพรรดิออกัสตัสก็กลายเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการนำโยเซฟและมารีย์จากเมืองนาซาเร็ธไปยังบ้านเบธเลเฮม

มีสองวิธีที่ใช้ในการจดทะเบียนสำมะโนประชากร ชาวโรมันชอบลงทะเบียนแต่ละบุคคลในเมืองที่พวกเขาอาศัยอยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ชาวยิวชอบรักษากฎที่กำหนดยุติธรรมไว้ในหมู่บ้านบรรพบุรุษของแต่ละครอบครัว ดังนั้น โรมจึงอนุญาตให้แคว้นยูเดียดำเนินการจดทะเบียนตามประเพณีดั้งเดิมของพวกเขา สิ่งนี้ทำให้โยเซฟและมารีย์ต้องเดินทางเป็นระยะทาง 100 กิโลเมตร¹⁰ จากเมืองนาซาเร็ธซึ่งเป็นบ้านเกิดของพวกเขา

แม้ว่าพระเยซูจะกล่าวถึงกรุงโรมและการเมืองของโรมเพียงเล็กน้อย แต่เจ้าหน้าที่ของโรมันอย่างเฮโรดอันที่พาส และ ปอนทิอัสปิลาตกลับตีความคำสอนของพระองค์เรื่องแผ่นดินของพระเจ้าว่าเป็นภัยคุกคามต่ออำนาจของพวกเขา ข่าวสารเรื่องแผ่นดินของพระเจ้านั้นถือเป็นคำท้าทายต่ออาณาจักรต่าง ๆ ของโลกนี้

พระธรรมกิจการ

พระธรรมกิจการ แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าใช้จักรวรรดิโรมันเพื่อช่วยให้การประกาศข่าวประเสริฐแพร่ขยายออกไปได้อย่างไร คำในภาษาละตินว่า *pax Romana* (“สันติภาพแห่งโรมัน”) อ้างถึงช่วงเวลาสองศตวรรษแห่งสันติภาพที่เป็นการบังคับใช้ด้วยความรุนแรงภายในจักรวรรดิโรมัน แม้อำนาจของโรมันมักถูกใช้ไปในทางที่ไม่ยุติธรรม (เช่นในการตรึงกางเขนพระเยซู) แต่อำนาจของโรมันก็ยังช่วยปกป้องผู้เดินทางจากพวกโจรผู้ร้าย ช่วยรวมจักรวรรดิให้เป็นหนึ่งเดียว และทำให้การเดินทางเพื่อการประกาศของบรรดาอัครทูต

¹⁰ 65 ไมล์

เป็นไปได้ โรมสร้างถนนเป็นระยะทาง 85,000 กิโลเมตร¹¹ ทอดยาวจากแม่น้ำยูเฟรติส ทางทิศตะวันออก ไปจนถึงสกอตแลนด์ทางทิศตะวันตก และสถาปนาเส้นทางเดินเรือที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน การเดินทางเพื่อการประกาศของเปาโลเป็นไปได้ส่วนใหญ่ก็เพราะถนนและเส้นทางเดินเรือที่โรมสร้างขึ้น

จักรวรรดิโรมันแตกต่างจากวัฒนธรรมยิวดั้งเดิมที่เติบโตขึ้นตามเมืองเล็กๆ และเขตชนบท เพราะโรม เป็นจักรวรรดิของเมืองใหญ่ ซึ่งเมืองเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการแพร่ขยายของข่าวประเสริฐ ในแต่ละภูมิภาค เปาโลจะประกาศข่าวประเสริฐในเมืองหลักเพื่อเข้าถึงผู้คนให้ได้มากที่สุด เปาโลประกาศข่าวประเสริฐในเมืองสำคัญต่างๆ ของจักรวรรดิโรมัน และวางแผนที่จะไปประกาศในกรุงโรมเองซึ่งเป็นศูนย์กลางของโลกในคริสต์ศตวรรษที่หนึ่ง (โรม 1:11-15)

เปาโลใช้สิทธิในฐานะพลเมืองโรมันอย่างเต็มที่เพื่อช่วยในการประกาศข่าวประเสริฐ ตัวอย่างเช่น การเรียกร้องสิทธิการคุ้มครองตามกฎหมายที่เมืองฟีลิปปี (กิจการ 16:35-39) และการร้องขอให้มีการพิจารณาคดีต่อหน้าซีซาร์ (กิจการ 25:11)

จดหมายฝากของเปาโล

ในพระธรรมฟีลิปปี เปาโลใช้แนวคิดเรื่องการเป็นพลเมืองเพื่อเตือนสติผู้อ่านว่า การเป็นพลเมืองที่แท้จริงของพวกเขาขึ้นอยู่กับสวรรค์ (ฟีลิปปี 3:20) นอกจากนี้ เปาโลเขียนจดหมายอุทธรณ์ไปถึงฟีเลโมน ทั้งที่รู้ว่ากฎหมายโรมันระบุโทษถึงขั้นประหารชีวิตสำหรับไอเนสิมัส ซึ่งเป็นทาสที่หนีมาและได้เปลี่ยนความเชื่อผ่านการประกาศของเปาโล ในพระธรรมโรม กาลาเทีย และ เอเฟซัส เปาโลยังใช้ภาษากฎหมายของโรมันเพื่ออธิบายแนวคิดทางศาสนศาสตร์เรื่องการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมและการยกโทษ

แม้แต่ภาพเปรียบเทียบเรื่องการรับเป็นบุตรบุญธรรมก็เป็นสิ่งที่ชาวโรมันคุ้นเคยมากกว่าชาวยิว (กาลาเทีย 4:5, เอเฟซัส 1:5) การรับบุตรบุญธรรมเป็นเรื่องปกติอย่างมากในสังคมโรมัน ชาวโรมันเข้าใจดีว่าการรับบุตรบุญธรรมนั้นรวมถึงการยกเลิกหนี้สินเดิม การมอบสิทธิในมรดกให้แก่บุตรคนใหม่ และการเริ่มต้นชีวิตใหม่ เปาโลใช้แนวคิดทางกฎหมายของโรมันเหล่านี้เพื่ออธิบายถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เชื่อใหม่ถูกรับเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้า

¹¹ 53,000 ไมล์

พระธรรมวิวรณ์

กรุงโรมภูมิใจในความใจกว้างต่อความเชื่อทางศาสนาที่หลากหลาย อย่างไรก็ตาม ทุกคนถูกกำหนดให้ยอมรับในความเป็นพระเจ้าของจักรพรรดิ กรุงโรมอนุญาตให้มีคำสอนของยิวหรือคริสเตียนได้ ตราบเท่าที่ผู้นมัสการกล่าวว่า “ซีซาร์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่ทว่าชาวสาวของคริสเตียนที่ว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” นั้น เป็นสิ่งที่รัฐบาลโรมันไม่อาจยอมรับได้ (ฟิลิปปี 2:11)

พระธรรมวิวรณ์เขียนขึ้นในบริบทของการข่มเหงจากโรมัน นิमितของยอห์นช่วยให้ความมั่นใจแก่ผู้เชื่อที่กำลังทนทุกข์ว่า กรุงโรม (หรืออำนาจใดก็ตามที่ต่อต้านพระเจ้า) จะพ่ายแพ้ไป ผู้ที่ถืออำนาจปกครองสูงสุดเหนือประวัติศาสตร์ของมนุษย์คือพระเจ้า ไม่ใช่ซีซาร์

บริบทของยูดาห์ในพันธสัญญาใหม่

ความคาดหวังเรื่องพระเมสสิยาห์

คำว่า *พระคริสต์* ในภาษากรีกมีความหมายตรงกับคำในภาษาฮีบรูว่า *พระเมสสิยาห์* ผู้ที่ติดตามพระเยซูต่างกำลังมองหาพระเมสสิยาห์ เปาโลได้ประกาศว่า “พระเยซูของคนที่ข้าพเจ้าประกาศกับท่านทั้งหลายคือพระคริสต์” (กิจการ 17:3) ความคาดหวังถึงพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมาในตัวเองที่ทำให้ผู้คนเปิดใจรับฟังคำสอนของพระเยซู

ธรรมศาลา

หลังจากการทำลายพระวิหารในปี 586 ก่อนคริสตกาล ธรรมศาลาได้กลายเป็นสถานที่นมัสการสำหรับคนยิว ชุมชนใดก็ตามที่มีผู้ชายอย่างน้อย 10 คนจะมีธรรมศาลาหนึ่งแห่ง ธรรมศาลาถูกใช้เป็นสถานที่นมัสการ โรงเรียน ศาลทางศาสนาและศาลแพ่ง รวมถึงเป็นศูนย์กลางสำหรับกิจกรรมทางสังคม พระเยซูเริ่มเทศนาในธรรมศาลาเป็นแห่งแรกตามที่มีบันทึกไว้ (ลูกา 4:16-30) พระองค์รักษาโรคในธรรมศาลา (มาระโก 3:1-5) และสอนในธรรมศาลา (ยอห์น 18:20)

แม้หลังจากที่ไซรัสอนุญาตให้คนยิวกลับบ้านเกิดของตนแล้ว แต่ชาวยิวจำนวนมากยังคงอาศัยอยู่ในเมืองบาบิโลน เมืองอเล็กซานเดรีย ประเทศอียิปต์ และเมืองอื่น ๆ ที่พวกเขาได้หนีไปหลังจากกรุง

เยรูซาเล็มแตกพ่ายแพ้ การกระจัดกระจายไปนี้ได้กลายเป็นสิ่งสำคัญต่อการแพร่ขยายของข่าวประเสริฐ ในเกือบทุกเมืองที่บรรดาอัครทูตไปประกาศ พวกเขาจะพบธรรมศาลาสำหรับคนยิวในท้องถิ่นนั้น

เมื่อเปาโล ไปยังเมืองใหม่ เขาจะเริ่มจากการประกาศในธรรมศาลาแก่ผู้นมัสการชาวยิวและผู้ยำเกรงพระเจ้า (คนต่างชาติที่กำลังแสวงหาความจริง)¹² คนต่างชาติเหล่านี้เป็นกลุ่มคนที่เปิดใจรับข่าวสารเรื่องข่าวประเสริฐ

กลุ่มศาสนาต่าง ๆ ของยูดาห์

พวกฟาริสี (“ผู้แยกตัวออก”) เป็นกลุ่มคนที่เคร่งครัดศาสนาซึ่งเป็นที่รู้จักดีที่สุดในสมัยของพระเยซู แม้จะมีจำนวนไม่มากนัก (ประมาณ 6,000 คน) แต่พวกเขาได้รับความนิยมในหมู่ชาวบ้านทั่วไป พวกเขาได้รับความเคารพเนื่องจากการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของโมเสสอย่างละเอียดถี่ถ้วน พวกฟาริสี มีความเชื่อเรื่องการฟื้นคืนจากความตายและเรื่องทูตสวรรค์ รวมถึงให้ความเคารพต่อพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับคริสเตียน อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้เพิ่มประเพณีสืบทอดด้วยปากเปล่าเข้าไปในธรรมบัญญัติของโมเสสด้วย และแม้ว่าพวกเขาจะเฝ้ารอคอยพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา แต่พวกฟาริสีส่วนใหญ่กลับปฏิเสธคำกล่าวอ้างของพระเยซูว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์

พวกสะดูสีเป็นกลุ่มที่ถืออำนาจทางการเมืองในสมัยของพระเยซู ด้วยการให้ความร่วมมือกับกรุงโรม พวกสะดูสีจึงได้เข้าควบคุมตำแหน่งมหาปุโรหิตและสภายิว พวกสะดูสี ยอมรับเพียงแต่ *โทราห์* เท่านั้นว่าเป็นคัมภีร์ที่มีอำนาจสูงสุด (*โทราห์* หมายถึง “ธรรมบัญญัติ” เป็นคำภาษาฮีบรูที่อ้างถึงหนังสือห้าเล่มของโมเสส) พวกเขาปฏิเสธหนังสือพยากรณ์และประเพณีสืบทอดด้วยปากเปล่า ส่งผลให้พวกเขาปฏิเสธความเชื่อเรื่องทูตสวรรค์ วิญญาณ และการฟื้นคืนจากความตาย (กิจการ 23:8) และเนื่องจากอำนาจของพวกเขา มีรากฐานมาจากตำแหน่งในพระวิหาร พวกสะดูสีจึงหายไปหลังจากพระวิหารได้ถูกทำลายลงในปี ค.ศ. 70

¹² ตัวอย่างเช่น ดูใน กิจการ 13:5

ขนบธรรมเนียมในโลกสมัยพันธสัญญาใหม่

การทำความเข้าใจขนบธรรมเนียมในโลกสมัยพันธสัญญาใหม่สามารถช่วยให้เราเข้าใจข่าวสารของพันธสัญญาใหม่ได้ดียิ่งขึ้น ตัวอย่างสองประการนี้จะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการศึกษาขนบธรรมเนียมในสมัยนั้น

ตัวอย่างที่ 1

ครอบครัวชาวยิวส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในบ้านที่มีห้องเดียว บ่อยครั้งที่พวกเขาจะให้สัตว์เลี้ยงอยู่ในห้องชั้นนอกของตัวบ้าน ซึ่งมีรางหญ้าไว้สำหรับให้อาหารสัตว์ เมื่อมารีย์และโยเซฟมาถึงบ้านเบธเลเฮม พวกเขาอาจได้รับอนุญาตให้พักในห้องชั้นนอกนี้ เนื่องจากห้องรับรองแขกหลัก (inn) เต็มหมดแล้วในช่วงที่มีการจดทะเบียนสำมะโนประชากร สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้รับการต้อนรับอย่างดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในช่วงเวลาที่วุ่นวายเช่นนั้น

ตัวอย่างที่ 2

ผู้เลี้ยงแกะในแคว้นยูเดีย มักจะปล่อยให้แกะหลายฝูงออกหากินในทุ่งหญ้าด้วยกัน เมื่อถึงเวลาที่ต้องแยกฝูงแกะออก ผู้เลี้ยงแต่ละคนจะเรียกแกะของตนเอง และแกะเหล่านั้นก็จำเสียงของผู้เลี้ยงได้ พระเยซูกล่าวไว้ว่า "...แกะก็ตามไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน ส่วนคนอื่นแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนอื่น" (ยอห์น 10:4-5)

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมในโลกยุคพันธสัญญาใหม่ คุณสามารถอ่านหนังสือ *Manners and Customs of the Bible* ซึ่งมีให้อ่านในรูปแบบออนไลน์¹³

¹³ Fred H. Wight. *Manners and Customs of the Bible*, (Chicago: Moody Press, 1953). Available online at <https://archive.org/details/B-001-014-057/>

พิจารณาอย่างถ่องแท้เรื่องสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่

เราสามารถไว้วางใจในสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ได้หรือไม่? คำสอนที่จืดจางมากมายมักมาจากผู้ที่ปฏิเสธความถูกต้องสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ หรือผู้ที่อ้างว่าค้นพบแหล่งการสำแดงใหม่ๆ นอกเหนือจากพระคัมภีร์ มีประเด็นสำคัญสองประการที่ช่วยให้เราเข้าใจเรื่องสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่

1. **สารบบ:** หนังสือเล่มใดบ้างที่เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระองค์?
2. **ความถูกต้องสมบูรณ์ของตัวบท:** ตัวบทที่เรามีอยู่นั้นตรงตามต้นฉบับดั้งเดิมหรือไม่?

สารบบ: พระธรรมเล่มใดบ้างที่เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระองค์?

เรื่องสารบบของพระคัมภีร์เป็นประเด็นสำคัญสำหรับผู้เชื่อ สิ่งนี้ตอบคำถามที่ว่า “พระธรรมเล่มใดบ้างที่เป็นพระวจนะของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์?” เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระธรรมในพันธสัญญาใหม่นั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง?

คำว่า *สารบบ* มาจากคำในภาษากรีกที่หมายถึง “กฎ” หรือ “มาตรฐาน” สารบบของพันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยหนังสือที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่คริสตจักรยุคแรกใช้เพื่อพิจารณาว่าข้อเขียนใดเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง การก่อตั้งของสารบบได้รับแรงกระตุ้นจากประเด็นสำคัญสองประการต่อไปนี้

1. **หลักคำสอนเท็จ** ในคริสตจักรยุคแรกก็เหมือนกับในปัจจุบัน ที่มีผู้สอนผิดซึ่งปฏิเสธการสำแดงบางส่วนในพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น ในศตวรรษที่สอง มาร์ติเรียนสอนว่าพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมนั้นชั่วร้าย เพื่อสนับสนุนคำสอนของเขา มาร์ติเรียนจึงปฏิเสธพระธรรมทุกเล่มในพระคัมภีร์ ยกเว้นข้อเขียนของเปาโลและบางส่วนของลูกา การยอมรับสารบบที่เป็นสากลจึงมีความสำคัญเพื่อวางรากฐานอันมั่นคงสำหรับหลักคำสอน เพื่อให้บรรดาผู้สอนมั่นใจได้ว่าหลักคำสอนที่พวกเขาประกาศนั้นตั้งอยู่บนรากฐานคือพระวจนะของพระเจ้า
2. **การข่มเหง** ในช่วงเวลาของการข่มเหง บรรดาผู้ติดตามพระคริสต์อาจถูกประหารชีวิตหากครอบครองพระคัมภีร์ของคริสเตียน พวกเขาจึงจำเป็นต้องรู้ว่า “พระธรรมเล่มใดบ้างที่คุ้มค่าพอที่จะยอมสละชีวิตให้?”

ภายในคริสต์ศตวรรษที่ 4 คริสตจักรของคริสเตียนได้เห็นพ้องต้องกันเกี่ยวกับรายชื่อตัวบทที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า พวกเขาใช้การทดสอบ 3 ประการกับพระธรรมที่ถูกอ้างว่าเป็นพระคัมภีร์ การที่จะได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของสารบบพันธสัญญาใหม่ พระธรรมเล่มนั้นจะต้องผ่านเกณฑ์มาตรฐาน 3 ประการ ดังนี้

1. **ผู้เขียน** ผู้เขียนต้องเป็นอัครทูตหรือมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับอัครทูต ในกรณีของพระกิตติคุณมัทธิวและยอห์น ผู้เขียนคือตัวอัครทูตเอง ส่วนมาระโก ผู้เขียนเดินทางไปกับเปโตร และลูกา ผู้เขียนเดินทางไปกับเปาโล
2. **ข่าวสาร** ข่าวสารของพระธรรมเล่มนั้นจะต้อง...
 - ไม่ขัดแย้งกับพันธสัญญาเดิม
 - ชี้ตรงต่อข่าวสารของพระเยซู
 - เสริมสร้างทางจิตวิญญาณ
3. **การยอมรับ** พระธรรมเล่มนั้นต้องได้รับการยอมรับว่าเป็นพระคัมภีร์โดยคริสตจักรทั้งหมด พระธรรมเล่มต่างๆ ในพันธสัญญาใหม่ถูกนำไปอ้างถึงอย่างกว้างขวางโดยเหล่าบิดาจารย์ของคริสตจักรยุคแรก

พวกนักวิจารณ์ที่ขบถตั้งข้อสงสัยในยุคปัจจุบันโต้แย้งว่า สารบบถูกสร้างขึ้นโดยผู้มีอำนาจในคริสตจักร เพื่อเป็นเครื่องมือในการแสวงหาอำนาจ ข้อวิจารณ์ดังกล่าวมองข้ามความจริงที่ว่า สารบบเป็นมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับร่วมกันอย่างเป็นสากล ไม่ใช่ผลผลิตของบิชอปที่ทะเลาะทะเลาะกันเพียงไม่กี่คน สารบบของพันธสัญญาใหม่ได้รับการอนุมัติอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 397 ณ การประชุมแห่งคาร์เธจ อย่างไรก็ตามรายชื่อพระธรรมในพันธสัญญาใหม่ได้รับการจัดทำโดยเหล่านักศาสนศาสตร์มาตั้งแต่ 200 ปีก่อนการประชุมครั้งนี้แล้ว

นักศาสนศาสตร์ J. I. Packer เขียนอธิบายเปรียบเทียบไว้ว่า “คริสตจักรไม่ได้เป็นผู้กำหนดให้หนังสือเหล่านี้เป็นสารบบพันธสัญญาใหม่ เช่นเดียวกับที่เซอร์ไอแซก นิวตัน ก็ไม่ได้เป็นผู้สร้างแรงโน้มถ่วง

ขึ้นมา”¹⁴ นิวตันไม่ได้ประดิษฐ์แรงโน้มถ่วง เขาแค่ค้นพบสิ่งที่พระเจ้าสร้างไว้แล้ว ในทำนองเดียวกัน คริสตจักรไม่ได้เป็นผู้แต่งตั้งหรือสร้างสารบบขึ้นมาเอง แต่คริสตจักรเพียงแค่มองพบและยืนยันหนังสือที่พระเจ้าได้ดลใจไว้แล้วเท่านั้น

การประชุมแห่งคาร์เธจเพียงแค่มองยืนยันสารบบที่ได้รับการยอมรับมาก่อนแล้วในหมู่ครอบครัวแห่งความเชื่อ สารบบนี้ประกอบด้วยหนังสือต่างๆ ที่ผู้เชื่อในทุกยุคทุกสมัยต่างเห็นพ้องตรงกันว่าเป็นพระวจนะที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

หนังสือนอกสารบบ คือหนังสือที่มีผู้อ้างว่าเป็นข้อเขียนของคริสเตียนที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่คริสตจักรยุคแรกไม่ถือว่าเป็นพระคัมภีร์ ในศตวรรษที่สอง นักเขียนอย่างเทอร์ทัลเลียนและไอรีเนียส ได้เขียนคัดค้านคำสอนของลัทธินอกรีตที่อยู่ในหนังสือเทียมเท็จเหล่านี้ นอกจากนี้ *Muratorian Canon* ซึ่งเป็นรายชื่อพระธรรมในพันธสัญญาใหม่ฉบับจริงในศตวรรษที่สอง ได้ระบุเจาะจงว่าหนังสือเล่มอื่นๆ บางเล่มเป็นลัทธิเทียมเท็จ หรือเป็นการแอบอ้างชื่ออัครทูตมาเขียนอย่างเป็นการเท็จ จุดหมายฝากของยูดาส แสดงให้เห็นว่า แม้ในศตวรรษแรกก็มีความจำเป็นต้องต่อสู้เพื่อความเชื่อที่ได้ทรงมอบแก่ธรรมิกชนครั้งเดียวเป็นพอ (ยูดาส 1:3) เพราะมีผู้สอนเท็จได้ “...แอบแฝงเข้ามา...” (ยูดาส 1:4)

หนังสือนอกสารบบบางเล่มเป็นข้อเขียนที่ดีซึ่งอาจมีคุณค่าในการแสดงภาพให้เห็นถึงวิถีปฏิบัติของคริสตจักรยุคแรก หนังสือนอกสารบบที่มีชื่อเสียงดี ได้แก่ *I Clement* รวมทั้ง *Epistle of Barnabas* และ *Didache* กับ *Shepherd of Hermas* ข้อเขียนเหล่านี้มีคำสอนที่ถูกต้องตามหลักความเชื่อ แต่ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานของคริสตจักรยุคแรกที่จะนำเขามารวมไว้ในสารบบ

หนังสือนอกสารบบที่เป็นคำสอนของลัทธินอกรีต ได้แก่ *Gospel of Thomas* ซึ่งเป็นตัวบทแบบนอสติคในศตวรรษที่สองที่แอบอ้างชื่ออัครทูตโธมัสอย่างเป็นการเท็จ รวมถึง *Epistle to the Laodiceans* และ *Apocalypse of Peter* ข้อเขียนเหล่านี้ไม่ได้รับการยอมรับจากคริสตจักรเนื่องจากมีเนื้อหาขัดแย้งกับความจริงของคริสเตียนที่สถาปนาไว้แล้ว แทนที่จะบอกว่าหนังสือเหล่านี้ถูกปฏิเสธโดยการประชุมแห่งคาร์เธจ

¹⁴ J. I. Packer, *God Speaks to Man*. (Westminster Press, 1965), 81

แต่ความจริงที่ถูกต้องแม่นยำกว่าคือ หนังสือเหล่านี้ไม่เคยถูกพิจารณาว่าเป็นพระคัมภีร์โดยคริสตจักรส่วนใหญ่อะไรตั้งแต่ต้น

หนังสือนอกสารบบไม่ใช่แหล่งความจริงที่เชื่อถือได้สำหรับผู้เชื่อคริสเตียน ความเชื่อของเราวางรากฐานอยู่บน "...หลักความเชื่อที่ได้ทรงมอบให้กับพวกธรรมิกชนครั้งเดียวสำหรับตลอดไป" (ยูดาส 1:3) ความเชื่อนี้ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและจะไม่มีวันเปลี่ยนไป ความเชื่อของเราตั้งอยู่บนรากฐานอันมั่นคงของพระวจนะของพระเจ้า

ความถูกต้องสมบูรณ์ของตัวบท: ตัวบทที่เรามีอยู่นั้นตรงตามต้นฉบับดั้งเดิมหรือไม่?

พวกนักวิจารณ์ที่ชอบตั้งข้อสงสัยมักกล่าวว่าตัวบทของพันธสัญญาใหม่นั้นเชื่อถือไม่ได้ พวกเขาโต้แย้งว่ามีความผิดพลาดเกิดขึ้นในระหว่างที่มีการคัดลอกพระคัมภีร์ต่อๆ กันมา นักวิจารณ์เหล่านี้ยื่นกรานว่า ต่อให้ตัวบทดั้งเดิมจะได้รับการดลใจก็ตาม แต่เราก็ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าพระคัมภีร์ที่เรามีอยู่ในทุกวันนี้มีความถูกต้องแม่นยำหรือไม่

เราจะสามารถไว้วางใจในความถูกต้องสมบูรณ์ของตัวบทในพระคัมภีร์ของเราได้หรือไม่? คำตอบสำหรับคำถามนี้คือ "ได้!" เป็นความจริงที่หนังสือในพันธสัญญาใหม่ถูกส่งต่อกันมาผ่านการคัดลอกด้วยลายมือและเป็นเรื่องจริงที่ความผิดพลาดอาจเกิดขึ้นได้เมื่อมีการคัดลอกสำเนาต้นฉบับด้วยมือ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากนี่คือพระวจนะที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เหล่าผู้คัดลอกจึงทำงานด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง เหล่านักปราชญ์ต่างอุทิศชีวิตเพื่อคัดลอกพันธสัญญาใหม่ให้มีความถูกต้องแม่นยำมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ความสอดคล้องสม่ำเสมอที่เราพบในสำเนาต้นฉบับกว่า 5,000 ฉบับที่มีเนื้อหาทั้งหมดหรือบางส่วนของพันธสัญญาใหม่ คือหลักฐานอันท่วมท้นว่าตัวบทของเราถูกคัดลอกมาอย่างรอบคอบ ไม่มีตัวบทโบราณอื่นใดที่มีสำเนาต้นฉบับสนับสนุนมากเท่ากับพันธสัญญาใหม่

การเปรียบเทียบระหว่างตัวทโบราณสองฉบับ	
พันธสัญญาใหม่	มหากาพย์อัสเสียดของไฮเมอร์
สำเนาต้นฉบับมากกว่า 5,000 ฉบับ	สำเนาต้นฉบับ 643 ฉบับ
สำเนาที่เหลืรอดเก่าแก่ที่สุด มีอายุห่างจากตอนที่เขียนไม่ถึง 100 ปี	สำเนาที่เหลืรอดเก่าแก่ที่สุด มีอายุห่างจากตอนที่แต่งขึ้นถึง 500 ปี
มีคำศัพท์ที่ยังเป็นข้อสงสัย* น้อยกว่า 0.5%	มีคำศัพท์ที่ไม่แน่นอนถึง 5%
คุณเชื่อถือตัวทใด?	
* หมายเหตุ: ไม่มีคำเหล่านี้ที่ส่งผลกระทบต่อประเด็นทางหลักคำสอนหรือข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ความแตกต่างระหว่างสำเนาต้นฉบับที่พบ เช่น ใน ลูกา 10:1 บางสำเนาระบุว่าคนงาน 70 คน ในขณะที่สำเนาอื่นระบุ 72 คน ไม่มีการตั้งคำถามเรื่องความถูกต้องแม่นยำใดที่เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐหรือหลักคำสอนคริสเตียน	

บทสรุป

เปาโลเขียนไว้ใน กาลาเทีย 4:4 ว่า “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดใต้อธรรมบัญญัติ” วลีที่ว่า “เมื่อครบกำหนดแล้ว” ทำให้ผู้อ่านนึกถึง มารดาที่ตั้งครรภ์และพร้อมจะให้กำเนิดบุตร ในช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดนี้เอง พระเจ้าได้ใช้พระบุตรของพระองค์มายังโลกที่ได้รับการเตรียมพร้อมไว้โดยการจัดเตรียมของพระองค์ โลกในเวลานั้นมีความพร้อม ดังนี้

- **ในทางภูมิศาสตร์** ปาเลสไตน์เป็นดินแดนเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ตรงจุดตัดของอารยธรรมโบราณพอดี ทำให้ที่นี่กลายเป็น จุดเริ่มต้นสำคัญ ที่ช่วยให้ข่าวประเสริฐกระจายตัวออกไปทั่วโลกได้อย่างรวดเร็ว
- **ในทางประวัติศาสตร์** จักรวรรดิโรมันได้จัดเตรียมสภาพแวดล้อมที่พร้อมสรรพสำหรับการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

- ในทางวัฒนธรรม การผสมผสานระหว่างภาษากรีก ระบบการเมืองของโรมัน และประเพณีทางศาสนาของยูดาห์ ได้กลายเป็นบริบทสำหรับการกำเนิดของคริสตจักรคริสเตียน

พระเจ้าทรงเตรียมโลกไว้อย่างถาวรเพื่อรับข่าวประเสริฐในศตวรรษแรก ในปัจจุบัน พระองค์ก็ยังคงทำงานในลักษณะเดียวกันเพื่อเตรียมใจผู้คนสำหรับข่าวประเสริฐ

เมื่อคุณเรียนจบในบทเรียนนี้แล้ว ให้คุณอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์กำลังทำสิ่งใดเพื่อเตรียมโลกของข้าพระองค์ให้พร้อมสำหรับพันธกิจที่พระองค์ได้มอบหมายแก่ข้าพระองค์หรือ?”

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 1

เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 1

- (1) หากเดินทางผ่านปาเลสไตน์จากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก เขียนรายการภูมิภาคทางภูมิศาสตร์ 4 เขต
- (2) เหตุใดการที่พระเยซูเดินทางผ่านแคว้นสะมาเรียเพื่อปรนนิบัติหญิงที่บ่อน้ำจึงมีความสำคัญ?
- (3) เขียนว่า ภาษากรีกมีส่วนช่วยคริสตจักรยุคแรกในสามทาง ไต่บ้าง
- (4) *Pax Romana* อ้างถึงสิ่งใด?
- (5) คนยิวใช้ธรรมศาลาเป็นสถานที่ทำอะไรบ้าง?
- (6) พวกฟาริสีและคริสเตียนมีความเชื่ออะไรที่เหมือนกัน?
- (7) ส่วนใดของพันธสัญญาเดิมที่พวกสะดูสียอมรับว่ามีอำนาจสูงสุด?
- (8) พวกสะดูสี ปฏิเสธที่จะเชื่อเรื่องอะไร?
- (9) ประเด็นสำคัญสองประการที่เป็นแรงกระตุ้นให้มีการก่อตั้งของสารบบคืออะไร?
- (10) บอกเกณฑ์มาตรฐานสามประการที่ใช้ในการสถาปนาสารบบพันธสัญญาใหม่
- (11) เมื่อพิจารณาถึงความถูกต้องสมบูรณ์ของตัวบทเราจะถามคำถามว่าอะไร?
- (12) เขียน กาลาเทีย 4:4-5 จากการท่องจำ

บทที่ 2

มัทธิว มาระโก และลูกา

ชีวิตของพระคริสต์

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) เข้าใจถึงเหตุผลที่มีพระกิตติคุณสี่เล่ม
- (2) ทราบถึงผู้เขียน วันที่เขียนโดยประมาณ และบริบททางประวัติศาสตร์ของพระกิตติคุณสัมพันธ์แต่ละเล่ม
- (3) ตระหนักถึงหัวข้อสำคัญในพระกิตติคุณสัมพันธ์แต่ละเล่ม
- (4) เชื่อมโยงข่าวสารของพระกิตติคุณสัมพันธ์เข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน มัทธิว มาระโก และ ลูกา
- ▶ ท่องจำ มัทธิว 5:48 มาระโก 10:45 ลูกา 19:10.

พระกิตติคุณสัมพันธ์

- ▶ ทำไมเราถึงมีบันทึกเรื่องราวชีวิตของพระเยซูมากกว่าหนึ่งฉบับ?

หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว บรรดาอัครทูตได้เขียนบันทึกเรื่องราวชีวิตของพระเยซูขึ้น เพื่อใช้สั่งสอนผู้เชื่อใหม่และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดบันทึกที่บิดเบือนความจริงเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซู เมื่อ

คริสตจักรแผ่ขยายไปทั่วจักรวรรดิโรมัน บรรดาศิษยาภิบาลและผู้สอนต่างจำเป็นต้องมีบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งมีสิทธิอำนาจเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซู สิ่งเหล่านี้คือเหตุผลสำคัญในการเขียนพระกิตติคุณ

พระกิตติคุณสามเล่มแรกถูกเรียกว่า พระกิตติคุณสัมพันธ์ เพราะพระกิตติคุณเหล่านี้ให้มุมมองที่แตกต่างกันในเหตุการณ์เดียวกันหลายเหตุการณ์ (คำว่า พระกิตติคุณสัมพันธ์ หมายถึง พระกิตติคุณที่ "มองเห็นร่วมกัน") ในขณะที่พระกิตติคุณของยอห์น มีเนื้อหาเฉพาะตัวจำนวนมากที่หาไม่ได้จากพระกิตติคุณเล่มอื่น แต่มัทธิว มาระโก และ ลูคา กลับมีเนื้อหาร่วมกันอยู่มาก

ผู้เขียนพระกิตติคุณ ซึ่งมักถูกเรียกว่า "ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ" ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงเลขานุการที่จดตามคำบอกเท่านั้น แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทำงานผ่านบุคลิกภาพของผู้ประกาศแต่ละคนอย่างอัศจรรย์ เพื่อสื่อข่าวสารของพระเจ้าออกมาโดยปราศจากข้อผิดพลาด

ตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างพระกิตติคุณแต่ละเล่มคือ มัทธิวให้รายละเอียดเกี่ยวกับคำพยานของเปโตรต่อความเป็นพระเจ้าของพระเยซู การที่พระเยซูอวยพรเปโตร และการที่เปโตรว่ากล่าวพระเยซู (มัทธิว 16:13-23) มาระโกและลูคาให้เรื่องราวฉบับที่สั้นกว่า (มาระโก 8:27-33 ลูคา 9:18-22) โดยมาระโกละเว้นส่วนที่พระเยซูอวยพรเปโตร ในขณะที่ลูกาละเว้นทั้งส่วนการอวยพรและเรื่องราวที่เปโตรว่ากล่าวพระเยซู เรื่องราวเหล่านี้ไม่มีความขัดแย้งกัน แต่เป็นการนำเสนอเหตุการณ์เดียวจากมุมมองที่แตกต่างกันสามมุมมอง

มัทธิว 16:13-23	มาระโก 8:27-33	ลูกา 9:18-22
“ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า 'พระองค์ เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระ เจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่'”	“เปโตรทูลตอบว่า 'พระองค์เป็น พระคริสต์’”	“เปโตรทูลตอบว่า 'เป็นพระคริสต์ ของพระเจ้า’”
“พระเยซูตรัสกับเขาว่า 'ซีโมน บุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข...’”	ละเวน	ละเวน
“เปโตรตั้งพระองค์ออกมา และ เริ่มว่ากล่าวพระองค์ว่า 'อย่าให้ เป็นเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า จะ ให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดกับ พระองค์ไม่ได้’”	“เปโตรนั้นพาพระองค์แยกออก มาแล้วทูลทักท้วง”	ละเวน

ไม่มีพระกิตติคุณฉบับใดเพียงเล่มเดียวที่เล่าเรื่องราวชีวิตของพระเยซูได้ครบถ้วนทั้งหมด ความจริงแล้ว ยอห์นกล่าวว่า “พระเยซูยังทรงทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย ถ้าจะเขียนให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าแม่ที่ทั่วโลก ไม่พอใส่หนังสือที่จะเขียนนั้น” (ยอห์น 21:25) พระกิตติคุณไม่ใช่หนังสือชีวประวัติที่รวมทุกรายละเอียด อย่างสมบูรณ์ แต่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ดลใจให้ผู้เขียนแต่ละคนเน้นย้ำแง่มุมที่แตกต่างกันในพันธกิจของพระเยซู การศึกษาภูมิหลังของพระกิตติคุณแต่ละเล่มจะช่วยให้เราเข้าใจเหตุผลในการเลือกเนื้อหาที่ปรากฏในแต่ละฉบับได้ดียิ่งขึ้น ผู้เขียนแต่ละคนเขียนถึงกลุ่มผู้อ่านที่ต่างกันและเขียนด้วยวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันออกไป

มัทธิว

ภูมิหลังของมัทธิว

พระกิตติคุณมัทธิวน่าจะถูกเขียนขึ้นในช่วงระหว่าง ค.ศ. 50 ถึง ค.ศ. 70 หัวข้อสำคัญในมัทธิว คือความสำเร็จตามคำเผยพระวจนะ เนื่องจากมัทธิวไม่ได้กล่าวถึงความสำเร็จตามคำเผยพระวจนะของพระ

เยซูที่เกี่ยวกับเรื่องการทำลายพระวิหาร (มัทธิว 24:2) จึงเป็นไปได้ว่าพระกิตติคุณมัทธิวถูกเขียนขึ้นก่อน ค.ศ. 70.¹⁵

มีลักษณะเฉพาะหลายประการที่บ่งชี้ว่า พระกิตติคุณมัทธิวเขียนขึ้นเพื่อกลุ่มผู้อ่านดั้งเดิมที่เป็นชาวยิว

- มัทธิว ไม่มีการอธิบายธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว
- มัทธิว อ้างอิงข้อความจากพันธสัญญาเดิมมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ
- มัทธิว ให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับการที่พระเยซูทำให้คำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง
- มัทธิว ใช้คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” เป็นหลัก ในขณะที่มัทธิว มาร์โก และ ลูกา ใช้คำว่า “แผ่นดินของพระเจ้า” การเลือกใช้ถ้อยคำของมัทธิวสะท้อนถึงความเกรงใจของชาวยิวที่ไม่กล้าเอ่ยพระนามของพระเจ้าโดยตรง

หัวข้อหลักของมัทธิว

► มัทธิวแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์อย่างไร?

พระเยซูในฐานะกษัตริย์

มัทธิวมักถูกเรียกว่า “พระกิตติคุณที่เน้นความเป็นกษัตริย์” ตลอดทั้งเล่มมัทธิว พระเยซูถูกนำเสนอในฐานะกษัตริย์ของชาวยิว และท้ายที่สุดพระองค์เป็นกษัตริย์ของบรรดาชนชาติทั้งปวง นักปราชญ์เดินทางมาจากทิศตะวันออกเพื่อมายอมรับการประสูติของกษัตริย์องค์ใหม่ ส่วนเฮโรดก็พยายามที่จะทำลายกษัตริย์คู่แข่งองค์นี้ ในมัทธิว เราจึงมองเห็นพระเยซูในฐานะกษัตริย์

¹⁵ คำเผยพระวจนะนี้สำเร็จเป็นจริงในปี ค.ศ. 70 เมื่อนายพลทิตัสแห่งโรมันได้รับชัยชนะเหนือเยรูซาเล็ม ซึ่ง “ประตูชัยแห่งทิตัส” ที่สร้างขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองชัยชนะของโรมันที่มีเหนือเยรูซาเล็ม นั้น ยังคงตั้งอยู่ในกรุงโรมจนถึงปัจจุบัน

มัทธิวใช้คำว่า “บุตรดาวิด” มากกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ ซึ่งเป็นตำแหน่งของกษัตริย์ที่แสดงให้เห็นว่า พระเยซูสืบเชื้อสายมาจากดาวิด ตำแหน่งนี้ถูกนำมาใช้เมื่อพระเยซูทรงลาเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นการเสด็จเข้าเมืองอย่างกษัตริย์ที่เป็นจริงตามคำเผยพระวจนะใน เศคาริยาห์ 9:9 (มัทธิว 21:4-5, 9)

พระเยซูสอนกฎหมายแห่งแผ่นดินของพระเจ้าในคำเทศนาบนภูเขา (มัทธิว 5-7) พระองค์สอนเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ผ่านทางอุปมาหลายเรื่อง (มัทธิว 13) และที่ด่านบนทางเขนของพระองค์มีข้อความเขียนไว้ว่า “คนนี่คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว” (มัทธิว 27:37) มัทธิวจึงเป็นพระกิตติคุณที่เน้นความเป็นกษัตริย์อย่างแท้จริง

พระเยซูในฐานะผู้ทำให้พันธสัญญาเดิมสำเร็จ

มัทธิวอ้างถึงคำเผยพระวจนะที่สำเร็จในชีวิตของพระเยซูถึง 11 ครั้ง คำเผยพระวจนะต่าง ๆ ที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว ได้แก่...

- การประสูติของพระเยซูจากหญิงพรหมจารี (มัทธิว 1:22-23)
- การเดินทางไปยังประเทศอียิปต์ (มัทธิว 2:15)
- การสังหารทารกโดยเฮโรด (มัทธิว 2:17-18)
- พันธกิจการรักษาโรคของพระเยซู (มัทธิว 8:17)
- การเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต (มัทธิว 21:4-5)
- เงิน 30 เหรียญที่เป็นค่าจ้างในการทรยศพระองค์ (มัทธิว 27:9-10)

คำเทศนาของพระเยซู

มัทธิวได้สงวนรักษาคำเทศนาของพระเยซูไว้มากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ในขณะที่มาระโก เน้นไปที่การกระทำของพระเยซู แต่มัทธิวให้ความสำคัญกับถ้อยคำของพระองค์มากกว่า ในมัทธิว มีคำเทศนาหลักอยู่ 5 บท ซึ่งถือเป็นโครงสร้างหลักให้กับพระกิตติคุณทั้งเล่ม นักอธิบายพระคัมภีร์ในยุคแรกสังเกตเห็นเช่นเดียวกับที่หนังสือ 5 เล่มของโมเสสได้วางรากฐานให้กับอิสราเอล คำเทศนาทั้ง 5 บทนี้ก็ได้อ้างอิงวางรากฐานให้กับคริสตจักรด้วยเช่นกัน คำเทศนาหลักทั้ง 5 ในมัทธิว ได้แก่...

- คำเทศนาบนภูเขา (มัทธิว 5-7)

- การมอบหมายงานแก่ัครทูตทั้งสิบสองคน (มัทธิว 10)
- อุปมาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า (มัทธิว 13)
- คำสอนเรื่องความสัมพันธ์ในแผ่นดินของพระเจ้า (มัทธิว 18)
- คำสอนบนภูเขาเมกะกอกเทศเกี่ยวกับยุคสุดท้าย (มัทธิว 24-25)

มัทธิวในคริสตจักรปัจจุบัน

คำเทศนาในพระกิตติคุณมัทธิว ยังคงสื่อสารกับคริสตจักรในปัจจุบันอย่างทรงพลัง เชกเช่นเดียวกับตอนที่พระเยซูทรงเริ่มเทศนาในแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดีย

คำเทศนาบนภูเขาถือเป็นบทสรุปซึ่งเป็นต้นแบบตลอดกาลของการดำเนินชีวิตในแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูสอนให้เราเห็นความแตกต่างระหว่างธรรมเนียมปฏิบัติของพวกฟาริสี กับธรรมเนียมปฏิบัติแห่งความรัก เพื่อให้เราเข้าใจว่าควรดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองของแผ่นดินสวรรค์อย่างไร ใจความสำคัญของคำเทศนานี้คือ “เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อมเหมือนอย่างที่เราบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:48) คำสั่งนี้ปรากฏอยู่ในบริบทที่แสดงให้เห็นว่าพระบิดาของเราเป็นพระเจ้าแห่งความรัก “...พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” (มัทธิว 5:45)

การเป็นคนดีพร้อมในแผ่นดินของพระเจ้า หมายถึงการมีหัวใจ

เหมือนอย่างพระบิดาในสวรรค์ คือหัวใจแห่งความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว แม้ว่าการมีหัวใจที่รักอย่างสมบูรณ์นั้นจะเป็นไปไม่ได้ด้วยกำลังของมนุษย์เราเอง แต่พระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงสั่งให้เราหัวใจที่ดีพร้อม ก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทำให้สิ่งนั้นเป็นไปได้ผ่านทางพระคุณของพระองค์

คำสอนของพระเยซูเรื่องความสัมพันธ์ในแผ่นดินของพระเจ้าได้มอบแบบอย่างสำหรับความสัมพันธ์ในคริสตจักรปัจจุบัน (มัทธิว 18) มัทธิว 18:15-20 เป็นแนวทางสำหรับวินัยในคริสตจักรตามหลักการพระ

“เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อมเหมือนอย่างที่เราบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” พระองค์ผู้ที่ว่าความไม่เชื่อของเรานั้นพร้อมที่จะรับเราและร้องตะโกนออกมาว่า ‘นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!’ และด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงวางทุกสิ่งไว้บนฤทธานุภาพ ความจริง และความซื่อสัตย์ของพระองค์ผู้ซึ่งทุกสิ่งเป็นไปได้อำหรับพระองค์”

- เรียบเรียงจาก John Wesley

บันทึกพันธสัญญาใหม่

คัมภีร์ ซึ่งเป็นการจัดการกับความบาปผ่านทางคริสตจักร ไม่ใช่ผ่านการนินทาและข่าวลือ วินัยนี้เกิดขึ้นภายใต้บริบทที่เปิดโอกาสสำหรับการให้อภัยและการฟื้นฟู ซึ่งเป็นหลักการที่เห็นได้จากการที่พระเยซูตอบคำถามของเปโตรเรื่องการให้อภัย (มัทธิว 18:21-35)

มหาบัญชาเรียกให้เราไปสร้างชนทุกชาติให้เป็นสาวก (มัทธิว 28:18-20) เช่นเดียวกับที่พระเยซูเรียกให้เราเป็นคนดีพร้อม เราไม่ได้ทำให้การทรงเรียกนี้สำเร็จด้วยกำลังของเราเอง แต่โดยฤทธานุภาพของพระองค์ผู้มอบมหาบัญชานี้ พระองค์ผู้ที่เรียกเราก็คือพระองค์ผู้ที่สัญญาว่า "...เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค" (มัทธิว 28:20)

มาระโก

ภูมิหลังของมาระโก

ยอห์นมาระโกเป็นลูกพี่ลูกน้องกับบารนาบัส เขาได้ร่วมเดินทางไปกับเปาโลและบารนาบัส ในการเดินทางประกาศครั้งแรก (โคโลสี 4:10 และ กิจการ 12:25) แม้ความล้มเหลวของเขาในการเดินทางครั้งนั้นจะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างเปาโลกับบารนาบัส แต่ภายหลังยอห์นมาระโกก็ได้รับความไว้วางใจจากเปาโลกลับคืนมา และกลายเป็นคนที่ทำคุณประโยชน์ในพันธกิจของเขา (กิจการ 15:36-40 และ 2 ทิโมธี 4:11)

“ในขณะที่เปโตรประกาศพระวจนะอย่างเปิดเผย ณ กรุงโรม มีคนจำนวนมากร้องขอให้มาระโกผู้ซึ่งติดตามเปโตรมาเป็นเวลานานและจดจำถ้อยคำของเขาได้ ให้ช่วยเขียนเรื่องราวเหล่านั้นออกมา”
- เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย
อ้างถึงใน ยูเซเบียส,
ประวัติศาสตร์คริสตจักร 6.14.5-7

บรรดาบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรกระบุว่า ซีโมนเปโตร คืออัครทูตที่เป็นแหล่งข้อมูลของมาระโก พวกเขาเชื่อว่า มาระโกเขียนบันทึกความทรงจำของเปโตรหลังจากที่เปโตรเสียชีวิตในฐานะผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อได้ไม่นาน หากเป็นเช่นนั้น หมายความว่าพระกิตติคุณมาระโกถูกเขียนขึ้นในช่วงกลางหรือปลายทศวรรษที่ 60 แม้ในพระกิตติคุณจะไม่ได้ระบุโดยตรงว่าเปโตรเป็นแหล่งข้อมูล แต่เรารู้ว่ายอห์นมาระโกทำงานอย่างใกล้ชิดกับเปโตร จนเปโตรเรียกเขาว่า “บุตรของข้าพเจ้า” (1 เปโตร 5:13) พระกิตติคุณมาระโกจึงบันทึกความทรงจำโดยตรงของเปโตรที่มีต่อพันธกิจของพระเยซู

เหตุการณ์ในมาระโกไม่ได้เรียงลำดับตามมัทธิวและลูกา เสมอไป ข้อมูลที่เป็นประโยชน์คือ บิชอปพาเฟียส ซึ่งเป็นบรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรก ได้อ้างคำพูดของอัครทูตยอห์นที่ระบุว่า มาระโกบันทึกสิ่งที่เปโตร จำได้เกี่ยวกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวและทำไว้อย่างถูกต้องครบถ้วน แต่การบันทึกนั้นไม่ได้เรียงตามลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง¹⁶ บันทึกของมาระโกมีความถูกต้องแม่นยำ แต่เขาไม่ได้พยายามที่จะเรียงลำดับเหตุการณ์ตามเวลาอย่างเคร่งครัด

พระกิตติคุณมาระโก น่าจะถูกเขียนขึ้นจากกรุงโรม และมีผู้อ่านที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหลักคือคนต่างชาติ มาระโกมักจะอธิบายถ้อยคำภาษาอารเมคที่พระเยซูใช้¹⁷ นอกจากนี้ มาระโก ยังอธิบายคำศัพท์เฉพาะของ ชาวยิวให้ผู้อ่านชาวโรมันเข้าใจด้วย ตัวอย่างเช่น ใน มาระโก 12:42 เขาอธิบายว่าเหรียญทองแดงเล็กๆ สองอัน (เงินเหรียญของยิว) มีค่าเท่ากับหนึ่งเพนี (เงินเหรียญของโรมัน)

มาระโกเป็นพระกิตติคุณที่สั้นที่สุดและมีรายละเอียดน้อยกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่นอย่างมาก มาระโกเป็นพระกิตติคุณแห่งการกระทำ ซึ่งเป็นลักษณะที่อาจสะท้อนถึงอิทธิพลของซีโมนเปโตร นี่คือนักบันทึกที่ตรงไปตรงมาเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของ “...พระเยซูคริสต์บุตรของพระเจ้า” (มาระโก 1:1)

หัวข้อหลักของมาระโก

► พระกิตติคุณมาระโกแตกต่างจากมัทธิวอย่างไร?

พระเยซูในฐานะผู้รับใช้

มาระโก มักถูกเรียกว่า “พระกิตติคุณที่เน้นความเป็นผู้รับใช้” มาระโกเน้นการกระทำของพระเยซูมากกว่า ถ้อยคำของพระองค์ เมื่อเทียบกับมัทธิวที่มีคำเทศนาหลักถึง 5 บท มาระโกกลับรวมคำเทศนาไว้เพียงบทเดียวเท่านั้น (มาระโก 13) พระกิตติคุณมาระโกให้ความสำคัญกับเรื่องการอัศจรรย์อย่างมาก โดยมาระโก บันทึกการอัศจรรย์ไว้ถึง 19 เรื่องในหนังสือสั้นๆ ที่มีเพียง 16 บท

¹⁶ Eusebius, *Ecclesiastical History*, 3.39.14-17.

¹⁷ ภาษาอารเมคเป็นภาษาทั่วไปที่ใช้ในปาเลสไตน์ช่วงศตวรรษแรก ซึ่งเข้ามาแทนที่ภาษาฮีบรู ตัวอย่างการอธิบายคำภาษาอารเมคของมาระโก ได้แก่ มาระโก 5:41 มาระโก 7:11 และ มาระโก 14:36

ขอพระคัมภีร์หลักของพระกิตติคุณมาระโกที่แสดงให้เห็นถึงสองแง่มุมของพันธกิจบนโลกของพระเยซูคือ “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มาระโก 10:45) พระเยซูมาเพื่อรับใช้และเพื่อสละชีวิตของพระองค์เป็นเครื่องบูชา

พระเยซูบุตรของพระเจ้า

มาระโกเริ่มต้นด้วยการประกาศถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูว่า “ข้าพเจ้าประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้” (มาระโก 1:1) และที่กางเขน นายร้อยโรมันคนหนึ่งก็ได้สารภาพว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ” (มาระโก 15:39)

มาระโกมาระโกแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นผู้รับใช้ แต่ในขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นสิทธิอำนาจของพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าด้วย ผู้อ่านชาวโรมันย่อมคาดหวังว่าผู้มีอำนาจปกครองที่มาจากพระเจ้าจะต้องแสดงอำนาจเหนือโลกนี้ ซึ่งมาระโกได้แสดงให้เห็นอำนาจนั้นในหลายด้าน ตลอดทั้งพระกิตติคุณนี้ มาระโกได้รวมคำพยานถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูไว้ดังนี้

- เมื่อรับบัพติศมา พระบิดาเป็นพยานว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มาระโก 1:11)
- เมื่อมีการทรงจำแลงพระกาย พระบิดาประกาศว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด” (มาระโก 9:7)
- พวกผีจำได้ว่าพระเยซูคือ “...องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (มาระโก 1:24) และ “...พระบุตรของพระเจ้า” (มาระโก 3:11 และ มาระโก 5:7)
- พระเยซูใช้สิทธิอำนาจที่เป็นของพระเจ้า เมื่อพระองค์ให้อภัยบาป (มาระโก 2:5) และอ้างสิทธิอำนาจเหนือวันสะบาโต (มาระโก 2:28)
- การอัศจรรย์ของพระเยซูพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ ที่มีเหนือธรรมชาติ (มาระโก 4:39 และ มาระโก 6:47-48) เหนือโรคภัยไข้เจ็บ (มาระโก 5:27-30 และ มาระโก 7:32-37) และแม้กระทั่งเหนือความตาย (มาระโก 5:38-42)

ความลับของพระเมสสิยาห์

มาระโกบันทึกเหตุการณ์หลายครั้งที่พระเยซูสั่งให้ผู้คนหรือวิญญาณชั่วเงียบเสียง และไม่ให้ออกสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าพระเยซูคือใครหรือพระองค์ได้ทำอะไร สิ่งนี้เป็นที่รู้จักกันในชื่อ ความลับของพระเมสสิยาห์

1. **ผีไล่โครก** ซึ่งรู้ว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้า ไม่ได้รับอนุญาตให้พูด (มาระโก 1:34, มาระโก 3:11-12) เพราะพระเยซูไม่ต้องการมีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับพวกผี
2. พระเยซูบอกกับ **คนที่ได้รับการรักษาโรค** ไม่ให้พูดถึงสิ่งที่พระองค์ทำให้พวกเขา (มาระโก 1:44, มาระโก 5:43, มาระโก 7:36) เนื่องจากการรักษาโรคทางกายไม่ใช่จุดเน้นหลักในพันธกิจบนโลกของพระองค์ แต่พระเยซูมุ่งเน้นไปที่การฝึกอบรมพวกสาวกให้เผยแพร่ว่างพระเสริฐและสร้างคริสตจักร เมื่อคนโรคเรื้อนคนหนึ่งไม่ฟังคำสั่งและไปบอกต่อเรื่องฤทธาานุภาพในการรักษา ผู้คนจำนวนมากก็หลั่งไหลมาหา “จนพระองค์ไม่สามารถเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยได้อีกต่อไป แต่ต้องประทับนอกเมือง” (มาระโก 1:45)
3. แม้ว่า **พวกสาวก** จะรู้ว่าพระเยซูคือใคร แต่พระองค์ก็ไม่อนุญาตให้พวกเขาไปบอกคนอื่น (มาระโก 8:29-30) แม้หลังจากที่เปโตรเป็นพยานว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ เหล่าสาวกก็ยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระเยซูมาเพื่ออะไร (มาระโก 9:31-32) เมื่อสาวกบางคนเห็นสง่าราศีของพระเยซู พระองค์จึงสั่งไม่ให้บอกประสบการณ์นั้นแก่ใครจนกว่าจะหลังจากที่พระองค์ฟื้นคืนสู่ชีวิตแล้ว (มาระโก 9:9-10)

มาระโกในคริสตจักรปัจจุบัน

การให้ความสำคัญกับการปรนนิบัติในพันธกิจของพระเยซู ย้ำเตือนเราว่าเมื่อเราตอบสนองต่อความต้องการด้านร่างกายและอารมณ์ของผู้คนในโลกนี้ เราจะไม่ได้รับโอกาสที่จะปรนนิบัติพวกเขาในด้านจิตวิญญาณด้วย บรรดาผู้ติดตามพระคริสต์ในจักรวรรดิโรมันเคยเสี่ยงชีวิตเพื่อดูแลผู้ที่กำลังจะตายในเมืองที่เกิดโรคระบาด ผู้เชื่อในยุคกลางได้สร้างโรงพยาบาลเพื่อปรนนิบัติคนโรคเรื้อนและคนยากจน และในปัจจุบัน องค์การคริสเตียนต่างๆ ก็ยังคงทำหน้าที่จัดหาเสื้อผ้าให้เด็กกำพร้า เยี่ยมเยียนนักโทษ เลี้ยงอาหารผู้หิวโหย และดูแลผู้เจ็บป่วย การปรนนิบัติต่อผู้ที่ขัดสนที่สุดในสังคมของเราต้องเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจ

ของคริสตจักรเสมอ “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น...” (มาระโก 10:45).

ลูกา

ภูมิหลังของลูกา

สิทธิอำนาจของลูกาในฐานะผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มาจากความสัมพันธ์ของเขากับอัครทูตเปาโล ลูกาเป็นคนต่างชาติที่มีการศึกษาสูง เขาเป็นนายแพทย์ที่ร่วมเดินทางไปกับเปาโล และอยู่กับเปาโลจนถึงช่วงวาระสุดท้ายของชีวิตเปาโล เนื้อหาบางส่วนในพระธรรมกิจการ แสดงให้เห็นถึงการปรากฏตัวของลูกา โดยลูกาเปลี่ยนการใช้สรรพนามจากคำว่า “พวกเขา” มาเป็น “เรา” เมื่อเขียนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่เขาอยู่กับเปาโล¹⁸

การระบุช่วงเวลาที่ยืนยันพระกิตติคุณลูกานั้น ส่วนใหญ่พิจารณาจากความสัมพันธ์กับพระธรรมกิจการ โดยพระกิตติคุณลูกาเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่ดำเนินต่อไปในพระธรรมกิจการ เมื่อดูจากบทสรุปของพระธรรมกิจการ จึงสันนิษฐานได้ว่าพระธรรมกิจการถูกเขียนขึ้นก่อนที่การข่มเหงคริสเตียนโดยจักรพรรดิเนโรจะเริ่มต้นในปี ค.ศ 64¹⁹ สิ่งนี้บ่งชี้ว่าพระกิตติคุณลูกาน่าจะถูกเขียนขึ้นในช่วงปลายทศวรรษที่ 50 หรือต้นทศวรรษที่ 60

ลูการะบุกลุ่มผู้อ่านและวัตถุประสงค์ของการเขียนไว้ในบทนำ (ลูกา 1:1-4) ลูกาเขียนถึงท่านเทโอฟีลัส ซึ่งน่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ชาวโรมัน ในลูกา 1:4 บ่งชี้ว่า ท่านเทโอฟีลัสเป็นผู้เชื่อใหม่ที่ได้รับการสอนเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูมาแล้ว ผู้ที่เพิ่งเปลี่ยนความเชื่อโดยเฉพาะชาวต่างชาติจะได้รับคำสอนเป็นเวลาหลายเดือนเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซู การดำเนินชีวิตใหม่ของผู้เชื่อ และหลักคำสอนของคริสตจักรคริสเตียน ลูกา จึงเขียนขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงฐานข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของสิ่งที่ท่านเทโอฟีลัสได้รับการสอนมา

¹⁸ ส่วนของพระธรรมกิจการ ที่บ่งชี้ว่าลูกาอยู่ในกลุ่มด้วยคือ กิจการ 16:10-17, กิจการ 20:5-21:18, กิจการ 27:1-28:16

¹⁹ ใน กิจการ 28:30 เปาโลถูกจองจำอยู่ในบ้านพัก แต่ชีวิตของเขายังไม่ตกอยู่ในอันตราย

หัวข้อหลักของลูกา

▶ ลูกาเน้นรายละเอียดใดบ้างเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซู?

พระเยซูบุตรมนุษย์

Chalcedonian Creed (หลักข้อเชื่อแห่งแคลซีดอน) ถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 451 เพื่อชี้แจงหลักคำสอนของคริสตจักรเกี่ยวกับสภาพของพระคริสต์ว่า พระเยซูเป็นพระเจ้าแท้และเป็นมนุษย์แท้ พระคริสต์ทรงมีสองสภาพ (สภาพพระเจ้าและสภาพมนุษย์) รวมเป็นบุคคลเดียว พระองค์ “ทรงสมบูรณ์แบบในความเป็นพระเจ้าและสมบูรณ์แบบในความเป็นมนุษย์ ทรงเป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้”²⁰ ลูกาให้ภาพความเป็นมนุษย์ของพระเยซูที่ชัดเจนว่าพระองค์ “สมบูรณ์ในสภาพมนุษย์”

ลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ เขาให้รายละเอียดเรื่องการประสูติของพระเยซูอย่างถี่ถ้วน (ลูกา 2:1-39) แม้ว่าการปฏิสนธิจะเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ แต่พระเยซูประสูติมาเป็นทารกปกติ พระองค์เป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์

ลำดับพงศัพัตน์ของมัทธิวซึ่งเขียนถึงชาวยิวเป็นหลัก ได้ลำดับเชื้อสายของพระเยซูย้อนกลับไปถึงอับราฮัม ส่วนลำดับพงศัพัตน์ของลูกาซึ่งเขียนถึงผู้รับชาวยิวและแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์ ได้ลำดับเชื้อสายของพระเยซูย้อนกลับไปถึงอาดัม (ลูกา 3:23-38)

ลำดับเหตุการณ์ในบทแรกๆ ของลูกาสะท้อนถึงความตั้งใจของเขาที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูคือ อาดัมคนที่สอง แทนที่จะเริ่มต้นด้วยลำดับพงศัพัตน์เหมือนมัทธิว ลูกากลับวางลำดับพงศัพัตน์ไว้หลังจากเหตุการณ์การรับบัพติศมา โดยลำดับพงศัพัตน์จบลงด้วยคำว่า “...บุตรของอาดัม อาดัมเป็นบุตรของพระเจ้า” (ลูกา 3:38) หลังจากนั้นก็เข้าสู่เรื่องราวการทดลองของพระเยซูโดยทันที อาดัมคนแรก (ผู้อาศัยอยู่ในสวนที่สวยงามและอุดมสมบูรณ์) พ่ายแพ้ต่อการทดลอง แต่อาดัมคนที่สอง (ผู้ที่ร่างกายอ่อนแอจากการอดอาหาร 40 วันและอยู่โดดเดี่ยวในถิ่นทุรกันดาร) กลับสามารถต้านทานการทดลองนั้นได้ ในฐานะมนุษย์ พระเยซูเป็นแบบอย่างให้กับผู้เชื่อทุกคนที่ต้องเผชิญกับการทดลอง พระองค์แสดงให้เห็นว่าเราควรเผชิญหน้ากับการ

²⁰ “หลักข้อเชื่อแห่งแคลซีดอน (ค.ศ. 451)” Christian Apologetics and Research Ministry, accessed January 23, 2025,

<https://carm.org/creeds-and-confessions/chalcedonian-creed-a-d-451/> .

ใจเมตตาของซาตานด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ซึ่งได้รับผ่านการอธิษฐาน) และด้วยพระคัมภีร์ (ลูกกา 4:1-13)

ตลอดทั้งพระกิตติคุณนี้ ลูกกาแสดงให้เห็นถึงแง่มุมทางกายภาพในการดำเนินชีวิตบนโลกของพระเยซู เช่น ความหิว (ลูกกา 4:2) การนอนหลับ (ลูกกา 8:23) และความเจ็บปวดตรวดร้าวของพระองค์ในสวนเกทเสมนี (ลูกกา 22:44) สิ่งเหล่านี้ยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์

พระเยซูพระผู้ช่วยไ้รอดของโลก

พระกิตติคุณลูกกาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเสด็จมาในฐานะพระผู้ช่วยไ้รอดของมวลมนุษย์ สิเมโอนกล่าวถึงพระเยซูว่าเป็น “ความสว่างที่ส่องแก่คนต่างชาติ...” (ลูกกา 2:32)

ความปรารถนาของลูกกาที่ต้องการแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยไ้รอดของคนทั้งโลก เห็นได้จากการที่เขาให้ความสำคัญกับผู้ที่ไม่มีสถานะทางสังคม มัทธีวแสดงภาพนักปราชญ์ (ผู้ทรงความรู้ที่ได้รับ ความเคารพจากตะวันออก) มาถวายเป็นเกียรติในการประสูติของพระเยซู แต่ลูกกาชี้ไปที่คนเลี้ยงแกะ (ลูกกา 2:15-20) ในสมัยนั้นคนเลี้ยงแกะไม่มีความน่าเชื่อถือในฐานะพยาน คำให้การของพวกเขาไม่ได้รับการยอมรับในศาลิว ลูกกาจึงชี้ให้เห็นว่าการที่ทูตสวรรค์ประกาศข่าวแก่คนเลี้ยงแกะเป็นคำพยานว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อคนทุกกลุ่ม

ผู้หญิง ซึ่งเป็นอีกกลุ่มที่มีสถานะทางสังคมน้อยมากในสมัยของพระเยซู ก็มีบทบาทสำคัญในพระกิตติคุณลูกกา อันนาที่เป็นผู้เผยพระวจนะหญิง ยืนอยู่เคียงข้างสิเมโอนในพิธีถวายเป็นเกียรติที่พระวิหาร (ลูกกา 2:36-38) พระเยซูอนุญาตให้มารีย์นั่งที่แทบพระบาทของพระองค์เคียงข้างเหล่าสาวกที่เป็นชาย (ลูกกา 10:39) และที่น่าประหลาดใจคือ ผู้หญิงยังเป็นผู้สนับสนุนด้านการเงินในพันธกิจของพระองค์ด้วย (ลูกกา 8:1-3)

ยังมีกลุ่มคนที่มีสถานะทางสังคมต่ำอีกหลายกลุ่มที่ปรากฏในพระกิตติคุณลูกกา พระเยซูเสด็จไปเยี่ยมบ้านของศักเคียส ซึ่งเป็นคนเก็บภาษี (ลูกกา 19:1-10) คนเก็บภาษีเป็นกลุ่มที่ได้รับความเคารพน้อยที่สุดกลุ่มหนึ่งในปาเลสไตน์ศตวรรษแรก พระองค์กล่าวอุปมาที่ให้ชาวสะมาเรียเป็นวีรบุรุษ (ลูกกา 10:25-37) และต่อมาพระองค์ได้รักษาคนโรคเรื้อนที่เป็นชาวสะมาเรีย (ลูกกา 17:11-16) บนทางเขน พระเยซูแสดงความเมตตาต่อโจรที่สมควรได้รับเพียงการพิพากษาเท่านั้น (ลูกกา 23:39-43)

ความสำคัญของการอธิษฐาน

ลูกาแสดงให้เห็นว่าการอธิษฐานเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของพระเยซู จากการอ้างถึงการอธิษฐานของพระองค์ 15 ครั้งในพระกิตติคุณทั้งหมด มีถึง 11 ครั้งที่พบได้ในลูกา เมื่อต้องเผชิญกับการตัดสินใจที่สำคัญ พระเยซูขอมอบเวลาทั้งคืนให้กับการอธิษฐาน (ลูกา 6:12) นอกจากนี้ อุปมาที่สำคัญสองเรื่องของพระองค์เกี่ยวกับการอธิษฐานยังถูกบันทึกไว้ในลูกา 18 ซึ่งอุปมาเหล่านี้สอนเรื่องความเพียรพยายามและความถ่อมใจในการอธิษฐาน (ลูกา 18:1-8, ลูกา 18:9-14) การอธิษฐานจึงเป็นหัวข้อสำคัญในลูกา

บทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระกิตติคุณลูกาให้ความสำคัญอย่างมากกับบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของพระเยซูและผู้อื่น หัวข้อนี้ยังดำเนินต่อไปในพระธรรมกิจการ ซึ่งลูกาแสดงให้เห็นบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรยุคแรกด้วย

ลูการะบุถึงการมีส่วนร่วมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของพระเยซูในเหตุการณ์เหล่านี้โดยเฉพาะ...

- พระเยซูได้รับการปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:35)
- พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเหนือพระเยซูเมื่อพระองค์รับบัพติศมา (ลูกา 3:21-22)
- พระวิญญาณบริสุทธิ์นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อเผชิญการทดลอง (ลูกา 4:1-2)²¹
- พระวิญญาณบริสุทธิ์เสริมกำลังพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลี (ลูกา 4:14)
- พระเยซูเปรมปรีดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 10:21)

นอกจากนี้ ลูกายังกล่าวถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในบริบทเหล่านี้ด้วย

- ยอห์นผู้ให้บัพติศมา เอลีซาเบธ และ เศคาริยาห์ ต่างก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:15, 41, 67)
- พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับสิเมโอน ผู้ซึ่งรอคอยที่จะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ลูกา 2:25-27)

²¹ มัทธิว 4:1 กล่าวถึงวัตถุประสงค์นี้ไว้อย่างชัดเจนกว่า

- ยอห์นผู้ให้บัพติศมาสัญญาว่าพระเยซูจะเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 3:16)
- พระเยซูกล่าวว่า พระบิดาในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอจากพระองค์ (ลูกา 11:13)

ลูกาในคริสตจักรปัจจุบัน

สำหรับโลกที่เต็มไปด้วยความสงสัยในปัจจุบัน ความใส่ใจในรายละเอียดอย่างถี่ถ้วนของลูกาเป็นคำพยานที่ทรงพลังต่อความจริงของพระคัมภีร์ ลูกาวางจุดเริ่มต้นพันธกิจของพระเยซูท่ามกลางฝูงชนไว้ในบริบทที่แสดงถึงความละเอียดรอบคอบในบันทึกของเขา

ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลของจักรพรรดิทิเบริอุส ปอนทิอัสปิลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับเมืองตราโคนิติส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน และอันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต... (ลูกา 3:1-2)

ในขณะที่เรานำเสนอพระคริสต์ต่อโลกที่เต็มไปด้วยความคลางแคลงใจ เราสามารถประกาศด้วยความมั่นใจได้ว่า ความเชื่อของเราไม่ใช่หลับลับตาเชื่อในตัวละครทางศาสนาที่เป็นตำนาน แต่ความเชื่อของเราตั้งมั่นอยู่บนบุคคลที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ คือพระบุตรของพระเจ้าผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้ดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางเรา ยอมตายเพื่อบาปของเรา ฟิ้นคืนสู่ชีวิตในวันที่สาม และถูกรับขึ้นสู่สวรรค์เพื่อประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา

บทบาทของการอธิษฐานในชีวิตของพระเยซูเป็นแบบอย่างสำหรับผู้ติดตามพระองค์ทุกคน หากพระเยซูผู้ไม่รู้จักบาปและเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระบิดา ยังเห็นความสำคัญของการอธิษฐาน เรายังควรเห็นว่าการอธิษฐานเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกในชีวิตของเรามากเพียงใด? Leonard Ravenhill นักประกาศเขียนไว้ว่า “ไม่มีใครยิ่งใหญ่ไปกว่าชีวิตแห่งการอธิษฐานของเขา ศิษยาภิบาลที่ไม่โหยหาการอธิษฐานก็เหมือนคนที่กำลังเล่นสนุกไปวันๆ เท่านั้น...”²²

²² Leonard Ravenhill, *Why Revival Tarries*, (Minneapolis: Bethany House Publishers, 2004), 25. Available online at:

<https://archive.org/details/whyrevivaltarrie0000rave/page/25>

สุดท้ายนี้ เช่นเดียวกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์มีความสำคัญอย่างยิ่งในพันธกิจของพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ต้องเป็นศูนย์กลางในชีวิตของคริสตจักรในปัจจุบันด้วย ประวัติศาสตร์คริสตจักรแสดงให้เห็นถึงอันตรายสองประการที่เกี่ยวข้องกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ อันตรายประการแรกคือการเน้นบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากเกินไปจนละเลยพระภาคอื่นในตรีเอกานุภาพ

ในทางตรงกันข้าม อันตรายอีกประการหนึ่งคือการลดความสำคัญของบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักร A. W. Tozer เคยเตือนไว้ว่า คริสตจักรอาจเผลอปล่อยให้ “อำนาจจอมปลอมที่ไร้ค่าเข้ามาแทนที่ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์”²³ เมื่อไม่นานมานี้ Francis Chan ได้เตือนว่า “คริสตจักรจะกลายเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญ เมื่อคริสตจักรนั้นกลายเป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น เราย่อมไม่ได้เป็นทุกอย่างตามที่ถูกร่างมาให้เป็น หากทุกสิ่งในชีวิตและในคริสตจักรของเราสามารถอธิบายได้โดยปราศจากการทำงานและการสถิตอยู่ของพระวิญญาณของพระเจ้า”²⁴

พระธรรมกิจการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักร ส่วนพระกิตติคุณลูกาแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของแต่ละบุคคล พระเยซูพึ่งพาการนำทางและฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ ดังนั้นเราต้องไม่ปล่อยให้อำนาจจอมปลอมที่ไร้ค่าเข้ามาเป็นสิ่งทดแทนฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรปัจจุบันนี้

บทสรุป

Thomas Linacre ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดและแพทย์ประจำพระองค์ของกษัตริย์เฮนรีที่ 8 หลังจากที่เขาได้อ่านพระกิตติคุณเป็นครั้งแรก เขาได้เขียนไว้ในบันทึกส่วนตัวว่า “ถ้าหากสิ่งที่เป็นที่ก่อกวนพระกิตติคุณนี้ถูกต้อง แสดงว่าพวกเราก็ไม่ใช่คริสเตียนที่แท้จริง” Linacre ตระหนักได้ว่าชีวิตของผู้เชื่อที่แท้จริงจะถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระเยซูคริสต์ เมื่อเขาเปรียบเทียบชีวิตของตนเองและชีวิตของผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ กับภาพของพระเยซูที่ปรากฏในพระกิตติคุณ Linacre ก็พบความจริงว่า “เราประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่เรากลับไม่แสดงให้เห็นถึงภาพของพระเยซูคริสต์ในชีวิตเราเลย”

²³ A. W. Tozer. *Of God and Men* (Chicago, IL: Moody Publishers, reissue edition, 2015)

²⁴ Francis Chan. *Forgotten God: Reversing Our Neglect of the Holy Spirit* (Colorado Springs, CO: David C Cook, 2009)

ตั้งแต่คำเทศนาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าในมัทธิว ไปจนถึงภาพการปรนนิบัติผู้ขัดสนของพระเยซูในมาระโก และการเน้นย้ำเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ในลูกา พระกิตติคุณเหล่านี้ได้มอบภาพวาดแห่งพันธกิจของพระเยซูคริสต์ไว้ให้เรา และผ่านทางเรื่องราวเหล่านี้ พระกิตติคุณได้แสดงให้เห็นว่าการเป็นคริสเตียนนั้นหมายถึงอะไร เมื่อเราอ่านพระกิตติคุณ เราควรถามตัวเองว่า “ฉันกำลังดำเนินชีวิตที่สะท้อนถึงพระคุณของพระเยซูคริสต์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตแล้วหรือยัง?”

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 2

(1) เลือกรางานมอบหมายต่อไปนี้มาสองอย่าง

- เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์ จากคำอุปมาของพระเยซูเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ส่งเป็นงานเขียน (5-6 หน้า) หรือส่งเป็นเสียงบันทึกการเทศนาหรือการสอนของคุณก็ได้
- เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์ เรื่องความสำคัญของการที่พระเยซูถูกตรึงบนกางเขน หรือการฟื้นคืนสู่ชีวิตของพระองค์ต่อชีวิตของคริสเตียน ส่งเป็นงานเขียน (5-6 หน้า) หรือส่งเป็นเสียงบันทึกการเทศนาหรือการสอนของคุณก็ได้
- จัดทำลำดับเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของชีวิตพระเยซูบนโลกนี้ ซึ่งมีบันทึกไว้ใน มัทธิว 21-28, มาระโก 11-16, ลูกา 19-24, และ ยอห์น 12-21 คุณสามารถส่งลำดับเหตุการณ์นี้ในรูปแบบกระดาษหรือรูปแบบดิจิทัลก็ได้
- วาดแผนที่ปาเลสไตน์ที่แสดงตำแหน่งของแต่ละภูมิภาคและเมืองดังต่อไปนี้ แคว้นยูเดีย แคว้นกาลิลี แคว้นสะมาเรีย แคว้นทศบุรี กรุงกรุงเยรูซาเล็ม เมืองนาซาเร็ธ และเมืองซีซารียาฟีลิปปี

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 2

- (1) ทำไมพระกิตติคุณสามเล่มแรกจึงถูกเรียกว่า พระกิตติคุณสัมพันธ์?
- (2) ลักษณะเฉพาะประการใดที่บ่งชี้ว่าพระกิตติคุณมัทธิวเขียนขึ้นเพื่อกลุ่มผู้อ่านดั้งเดิมที่เป็นชาวยิว?
- (3) บอกหัวข้อหลักสามหัวข้อของมัทธิว
- (4) บอกหัวข้อหลักสามหัวข้อของมาระโก
- (5) ใครคือสามกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับความลับของพระเมสสิยาห์? เพราะเหตุใดพระเยซูจึงสั่งแต่ละกลุ่มให้เงียบเสียง?
- (6) ลูกาคือใคร?
- (7) ลูกา 1:4 บ่งชี้เกี่ยวกับท่านเอโอพีลัสว่าอย่างไร?
- (8) บอกหัวข้อหลักสี่หัวข้อของลูกา
- (9) หลักข้อเชื่อแห่งแคลซีดอน สอนอะไรเกี่ยวกับสภาพของพระเยซู?
- (10) ลูกาเขียนเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับผู้คนที่เด็กน้อยหรือไม่มีสถานะทางสังคม บอกชื่อสามคนหรือกลุ่มที่ถูกกล่าวถึงในเนื้อหาบทเรียน (ชื่อใครก็ได้)
- (11) จากพระกิตติคุณลูกา บอกตัวอย่างสามข้อเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของพระเยซู (ขอใดก็ได้)
- (12) เขียน มัทธิว 5:48, มาระโก 10:45, และ ลูกา 19:10 จากการท่องจำ

บทที่ 3

ยอห์น

พระกิตติคุณแห่งความเชื่อ

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบถึงผู้เขียน วันที่เขียน และบริบททางประวัติศาสตร์ของพระกิตติคุณยอห์น
- (2) สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพระกิตติคุณยอห์นกับพระกิตติคุณสัมพันธ์
- (3) ตระหนักถึงหัวข้อหลักและวัตถุประสงค์ของพระกิตติคุณยอห์น
- (4) เห็นคุณค่าความสำคัญของทั้งสภาพมนุษย์และสภาพพระเจ้าของพระเยซู
- (5) เชื่อมโยงข่าวสารของพระกิตติคุณยอห์นเข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน
- (6) ประยุกต์ใช้เนื้อหาของบทเรียนนี้ในบริบทของพันธกิจที่ทำอยู่ได้

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

▶ อ่านพระกิตติคุณยอห์น ในขณะที่อ่าน ให้คุณทำบันทึกการใคร่ครวญส่วนตัวโดยเขียนการตอบสนองของคุณต่อภาพของพระเยซูที่ปรากฏในแต่ละบท (นี่คืองานมอบหมายที่ 1 สำหรับบทเรียนนี้) ตัวอย่างเช่น ในบทที่ 1 คุณอาจจะตอบสนองต่อภาพของพระเยซูในฐานะ “พระวาทะ” ผู้ดำรงอยู่ในรันดร์ ว่าสิ่งนี้มีความหมายต่อคุณอย่างไรในฐานะผู้เชื่อ? สภาพนิรันดร์ของพระองค์ส่งผลต่อความเชื่อและความมั่นใจของคุณในฐานะลูกของพระองค์อย่างไร?

▶ ท่องจำ ยอห์น 20:30-31

บทนำ

► คริสเตียนถูกเรียกว่า “ผู้เชื่อ” การเชื่อหมายความว่าอย่างไร? และความเชื่อที่แท้จริงจะส่งผลต่อชีวิตของเราอย่างไร?

พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก ไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น คนที่วางใจในพระบุตรจะไม่ถูกพิพากษา ส่วนคนที่ไม่ได้วางใจก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้วางใจในพระนามพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า (ยอห์น 3:16-18)

นี่คือถ้อยคำจากพระคัมภีร์ที่หลายคนคุ้นเคยกันดีที่สุด ถ้อยคำเหล่านี้สัญญาว่าใครก็ตามที่เชื่อในพระเยซู จะมีชีวิตนิรันดร์ แต่ในขณะเดียวกัน นี่ก็เป็นถ้อยคำจากพระคัมภีร์ที่มักจะถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดบ่อยที่สุดเช่นกัน แนวคิดเรื่องความเชื่อมักถูกตีความผิดไปว่าหมายถึงเพียงการยอมรับทางสติปัญญา (โดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงชีวิต) พระกิตติคุณยอห์นแสดงให้เห็นว่าความเชื่อเป็นสิ่งที่มากกว่าการยอมรับทางความคิด คำว่า “ฉันเชื่อ” ที่กล่าวออกมาจากใจจะเปลี่ยนชีวิตของคุณ ความเชื่อที่แท้จริงจะเปลี่ยนแปลงความจำนง และพฤติกรรมของบุคคลนั้น

ภูมิหลังของยอห์น

ผู้เขียน วันที่เขียน และสถานที่

ยอห์น บุตรของเศเบดี คือผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่ ทั้งอิกเนเชียสแห่งเมืองอันทิโอค จัสติน มาร์เทอร์ โพลีคาร์ป และอิเรเนอัส ต่างก็เป็นพยานยืนยันว่ายอห์นเป็นผู้เขียน คำพยานของโพลีคาร์ปมีความสำคัญเป็นพิเศษเพราะเขาเป็นศิษย์ของยอห์น

ยอห์นพร้อมด้วยยากอบพี่ชายของเขา และซีโมนเปโตร เป็นกลุ่มสาวกที่ใกล้ชิดที่สุดของพระเยซู พวกเขาเป็นสาวกเพียงกลุ่มเดียวที่อยู่ในห้องเมื่อพระองค์ทำให้เด็กหญิงที่ตายแล้วฟื้นคืนสู่ชีวิต (มาระโก 5:37-43) พวกเขาอยู่กับพระเยซูตามลำพังบนภูเขาแห่งการทรงจำแลงพระกาย และในเกตเสมนี (มัทธิว 17:1-9, มาระโก 14:32-36)

ยอห์นเป็นผู้นำที่มีอิทธิพลในคริสตจักร มีเพียงเปาโลเท่านั้นที่เขียนหนังสือในพันธสัญญาใหม่มากกว่า ยอห์น ยอห์นเขียนพระกิตติคุณยอห์น จดหมายฝากสามฉบับ และวิวรณ์

ตามประเพณีของคริสตจักรระบุว่า ยอห์นอาศัยอยู่ที่เมืองเอเฟซัส ในช่วงรัชสมัยของจักรพรรดิโดมิเทียน ยอห์นถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอส ซึ่งเป็นที่ที่เขาเขียนพระธรรมวิวรณ์ หลังจากนั้นเขาได้กลับไปยังเมืองเอเฟซัส และเสียชีวิตที่นั่นขณะที่มีอายุเกือบ 100 ปี พระกิตติคุณยอห์นน่าจะถูกเขียนขึ้นจากเมืองเอเฟซัส โดยปกติจะกำหนดช่วงเวลาการเขียนไว้ที่ประมาณ ค.ศ. 85-95 ทำให้พระกิตติคุณเล่มนี้เป็นพระกิตติคุณเล่มสุดท้ายที่ถูกเขียนขึ้น

วัตถุประสงค์

พระกิตติคุณยอห์นมีความแตกต่างจากพระกิตติคุณสัมพันธอย่างเห็นได้ชัด ในยอห์น ไม่มีเรื่องราวที่พระเยซูขับไลผี ไม่มีคำอุปมา และต่างจากมาระโกตรงที่ไม่มีเรื่องความลับของพระเมสสิยาห์

แม้ว่าผู้เขียนหลายคนจะสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างยอห์นกับพระกิตติคุณสัมพันธ แต่สิ่งสำคัญคือต้องมองเห็นความคล้ายคลึงกันด้วย ยอห์นนำเสนอมุมมองที่แตกต่างเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซู แต่ข่าวสารของเขายังคงเป็นเรื่องเดียวกับผู้ประกาศคนอื่นๆ ยอห์นแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้าผู้พำนักอยู่ท่ามกลางเรา พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนเพื่อบาปของพวกเรา และฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม

ในยุคแรกเริ่มมีลัทธิเทียมเท็จสองกลุ่มที่สอนผิดเกี่ยวกับพระเยซู กลุ่มหนึ่งปฏิเสธความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของพระเยซู โดยอ้างว่าพระองค์เพียงแต่ปรากฏกายเหมือนมนุษย์เท่านั้น ซึ่งดูทำได้ไ้แย่งข้อผิดพลาดนี้ด้วยการบรรยายว่าพระเยซูเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ส่วนลัทธิเทียมเท็จอีกกลุ่มหนึ่งปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระเยซู โดยอ้างว่าพระองค์เป็นเพียงอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่แต่ไม่ใช่บุตรของพระเจ้า ยอห์นจึงให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับสภาพพระเจ้าของพระเยซูผ่านทางชุดหมายสำคัญที่เผยให้เห็นว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้า และผ่านทางถ้อยคำที่สำแดงว่าพระเยซูเป็นพระวาทะที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ยอห์นกล่าวว่าเขาเขียนสิ่งเหล่านี้ด้วยเหตุผลดังนี้ “...ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:31)

เนื้อหาของยอห์น

บทนำ (ยอห์น 1:1-18)

ในการนำเสนอ**พระเยซูในฐานะกษัตริย์**ต่อผู้อ่านที่เป็นชาวยิว มัทธิวได้ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูผ่านทางดาวิดย้อนไปถึงอับราฮัม ส่วนมาระโกนำเสนอ**พระเยซูในฐานะผู้รับใช้**ต่อผู้อ่านที่เป็นชาวโรมัน มาระโกเขาจึงไม่ได้รวมลำดับพงศ์พันธุ์ไว้ ขณะที่ลูกานำเสนอ**พระเยซูในฐานะบุตรมนุษย์**ต่อผู้อ่านที่เป็นชาวกรีก เขาจึงลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูย้อนกลับไปถึงอาดัมซึ่งเป็นมนุษย์คนแรก แต่สำหรับการนำเสนอ**พระเยซูในฐานะบุตรของพระเจ้า** ยอห์นเริ่มต้นด้วยสิ่งที่อาจเรียกได้ว่าเป็น “ลำดับพงศ์พันธุ์แห่งสวรรค์”

ในปฐมกาลพระวาทาทองดำรงอยู่ และพระวาทาทองอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทองเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาทาทอง ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสิ่งใดเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาทาทอง (ยอห์น 1:1-3)

พระกิตติคุณยอห์นเริ่มต้นด้วยการประกาศอย่างทรงพลังว่าพระเยซูทรงเป็นพระวาทาทองนิรันดรของพระเจ้า ยอห์นเขียนว่า “พระวาทาทองเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือ พระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) ส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณเล่มนี้จึงเป็นการนำเสนอหลักฐานเพื่อสนับสนุนคำประกาศดังกล่าว

พระธรรมแห่งหมายสำคัญ (ยอห์น 1-12)

การอัศจรรย์เจ็ดประการของพระเยซู

ในครั้งแรกของพระกิตติคุณนี้ ยอห์นได้บันทึกหมายสำคัญเจ็ดประการ ซึ่งเป็นการอัศจรรย์เจ็ดอย่างของพระเยซูที่สำแดงถึงฤทธานุภาพในความเป็นพระเจ้าของพระองค์

- การเปลี่ยนน้ำเป็นเหล้าองุ่นที่หมู่บ้านคานา (ยอห์น 2:1-11)
- การรักษาบุตรชายของข้าราชการที่เมืองคาเปอร์นาอุม (ยอห์น 4:46-54)
- การรักษาคนป่วยที่เบธซาธา (ยอห์น 5:1-18)

- การเลี้ยงอาหารคน 5,000 คน (ยอห์น 6:5-14)²⁵
- การเดินบนน้ำ (ยอห์น 6:16-21)
- การรักษาชายที่ตาบอดแต่กำเนิด (ยอห์น 9:1-7)
- การทำให้ลาซารัสฟื้นจากความตาย (ยอห์น 11:1-45)

การอัศจรรย์แต่ละอย่างแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้า ยอห์นใช้คำว่า *หมายสำคัญ* เพื่ออธิบายถึงการอัศจรรย์ของพระเยซู เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงสภาพพระเจ้าของพระองค์

เมื่อพระเยซูเปลี่ยนน้ำเป็นเหล้าองุ่นในงานสมรส พระองค์สำแดงพระองค์เองแก่พวกสาวก “หมายสำคัญครั้งแรกนี้ พระเยซูทรงทำที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี และทรงแสดงพระสิริของพระองค์ พวกสาวกของพระองค์ก็วางใจพระองค์” (ยอห์น 2:11)

การอัศจรรย์ครั้งสุดท้ายของพระเยซู คือการทำให้ลาซารัสฟื้นจากความตาย มีบันทึกไว้เฉพาะในพระกิตติคุณยอห์น เท่านั้น และเป็นจุดสูงสุดของเนื้อหาในช่วงครึ่งแรกของพระกิตติคุณ การอัศจรรย์ครั้งนี้ส่งผลโดยตรงต่อการเผชิญหน้าครั้งสุดท้ายระหว่างพระเยซูและพวกผู้นำศาสนา เนื่องจากการอัศจรรย์ที่ไม่อาจปฏิเสธได้นี้จึงส่งผลให้ชาวยิวจำนวนมากหันมาหาพระเยซู ดังนั้น บรรดาผู้นำศาสนาจึงต้องการจะฆ่าทั้งพระเยซูและลาซารัส (ยอห์น 11:45-53, ยอห์น 12:9-11)

การอัศจรรย์นั้นเป็นมากกว่าแค่เหตุการณ์ที่เราไม่สามารถอธิบายได้ การอัศจรรย์นั้นเกี่ยวข้องกับ “การแทรกแซงเหนือธรรมชาติเข้าสู่ธรรมชาติหรือวิถีแห่งเหตุการณ์ต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร การอัศจรรย์ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นเพียงการแสดงออกที่พิเศษถึงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นการรับรองจากเบื้องบนถึงตัวบุคคลหรือคำสอนของผู้ที่ทำการอัศจรรย์นั้นด้วย” นี่คือเหตุผลที่ยอห์นใช้คำว่า *หมายสำคัญ* เพื่ออธิบายถึงการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระเยซู

- Sinclair B. Ferguson and J. I. Packer, *New Dictionary of Theology*, 1988

²⁵ นี่คือการอัศจรรย์เพียงอย่างเดียวที่มีรายงานไว้ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม (มัทธิว 14:13-21, มาระโก 6:30-44, ลูกา 9:10-17) มัทธิวบันทักไว้ว่ามีผู้ชายประมาณ 5,000 คน นอกจากนั้นยังมีผู้หญิงและเด็กด้วย

คำกล่าวเจ็ดประการของพระเยซูซึ่งเป็นพยานถึงสภาพพระเจ้าของพระองค์

นอกเหนือจากหมายสำคัญทั้งเจ็ดอย่างแล้ว ยอห์นยังบันทึกชุดคำกล่าวเจ็ดประการของพระเยซูซึ่งเป็นพยานถึงสภาพพระเจ้าของพระองค์ด้วย ในขณะที่มาระโก ระบุถึงโอกาสที่พระเยซูห้ามไม่ให้เหล่าสาวกเป็นพยานว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ แต่ยอห์นกลับบันทึกเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงเปิดเผยถึงสภาพธรรมชาติของพระองค์แก่ผู้อื่น คำพยานที่บันทึกไว้ในยอห์นได้แก่...

- คำพยานของพระเยซูต่อนิโคเดมัส (ยอห์น 3:1-21)
- คำพยานของพระเยซูต่อหญิงชาวสะมาเรีย (ยอห์น 4:1-42)²⁶
- คำพยานของพระเยซูหลังจากการรักษาชายที่สระเบธซาธา (ยอห์น 5:17-18)
- คำพยานของพระเยซูหลังจากทรงเลี้ยงคน 5,000 คน (ยอห์น 6:24-59)
- คำพยานของพระเยซูในเทศกาลอยู่เพิง (ยอห์น 7:14-44)
- คำพยานของพระเยซูที่ว่า "...ก่อนอัปราฮัมเกิด เราเป็นอยู่แล้ว" (ยอห์น 8:52-59)
- คำพยานของพระเยซูในเทศกาลฉลองพระวิหาร (ยอห์น 10:22-38)

ผู้ที่สงสัยมักจะโต้แย้งว่าพระเยซูไม่ได้ทรงอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่ยอห์นแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงยืนยันถึงสภาพพระเจ้าของพระองค์เองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผู้ฟังของพระเยซู

"...ผู้คนมักจะกล่าวว่า: 'ฉันพร้อมที่จะยอมรับว่าพระเยซูเป็นครูสอนศีลธรรมที่ยิ่งใหญ่ แต่ฉันไม่ยอมรับที่พระองค์อ้างว่าตนเองเป็นพระเจ้า' นั่นคือสิ่งหนึ่งที่เราต้องไม่พูด เพราะคนที่เป็เพียงมนุษย์แต่กลับพูดสิ่งต่างๆ อย่างที่พระเยซูกล่าวนั้น ย่อมไม่ใช่ครูสอนศีลธรรมที่ยิ่งใหญ่ ถ้าพระองค์ไม่เป็นคนสติเฟื่อง ก็คงจะเป็นพญามารจากนรก คุณต้องตัดสินใจเลือกเองว่าจะให้เป็นอะไร คุณจะปิดปากพระองค์ในฐานะคนโง่เขลา คุณจะ... ซ้ำพระองค์ในฐานะผีมาร หรือคุณจะก้มกราบแทบพระบาทของพระองค์ และเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้า แต่ขออย่าให้เรายกเอาเรื่องราวประเภทที่แสลงยกย่องว่าพระองค์เป็นเพียงครูที่เป็นมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่มาอ้างเลย พระองค์ไม่ได้เปิดช่องให้เราเลือกเช่นนั้น"

- C. S. Lewis

Mere Christianity

²⁶ ดูเพิ่มเติมโดยเฉพาะใน ยอห์น 4:25-26

เข้าใจดีว่าพระองค์หมายถึงอะไรเมื่อพระองค์กล่าวว่า "...ก่อนอั브ราฮัมเกิด เราเป็นอยู่แล้ว" (ยอห์น 8:58) คำเหล่านี้คือถ้อยคำเดียวกับที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเปิดเผยพระองค์เองแก่โมเสสที่ว่า "เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น" (อพยพ 3:14) ผู้ที่ได้ยินพระเยซูต่างรู้ว่าพระองค์ทรงหมายถึงอะไร พวกเขาจึงพยายามจะเอาหินขว้างพระองค์ ซึ่งเป็นบทลงโทษสำหรับความผิดฐานหมิ่นประมาทพระเจ้า (ยอห์น 8:59) บรรดาผู้นำชาวยิวไม่ได้พยายามจะประหารพระเยซูเพียงเพราะพระองค์เป็นอาจารย์หรือผู้รักษาโรคที่ยิ่งใหญ่ แต่พวกเขาพยายามจะประหารพระองค์เพราะพระองค์อ้างตนว่าเป็นพระเจ้า ผู้คนอาจจะปฏิเสธคำกล่าวอ้างเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระเยซูได้ แต่เป็นเรื่องโง่เขลาหากจะปฏิเสธว่าพระองค์ไม่ได้กล่าวอ้างเช่นนั้น

พระธรรมแห่งพระสิริ (ยอห์น 13-20)

ในพระเยซู เราได้เห็น "...พระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง" (ยอห์น 1:14) ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายแห่งการทำพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซู พระสิริของพระองค์ได้รับการเปิดเผยในรูปแบบที่แตกต่างจากที่เหล่าสาวกคาดหวังไว้มาก บรรดาสาวกคิดถึงพระสิริของพระเยซูในแง่ของชัยชนะทางการทหาร อำนาจทางการเมือง และพันธกิจท่ามกลางมหาชนที่ได้รับความนิยม แต่พระเยซูกลับสำแดงให้เห็นว่าพระสิริของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับกางเขนและการเสียสละตนเอง

ในอาหารมื้อสุดท้าย พระเยซูสาธิตให้เห็นถึงความถ่อมใจที่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ควรมีในการรับใช้ซึ่งกันและกัน (ยอห์น 13:1-17) ในบทเทศนาครั้งสุดท้ายของพระองค์ พระเยซูสอนเรื่องพระผู้ช่วยผู้จะสถิตกับพวกเขาตลอดไป (ยอห์น 14:16) พระองค์ทรงใช้การเปรียบเทียบเรื่องเถาองุ่นกับแขนง เพื่อสอนถึงความจำเป็นในการติดสนิทอยู่กับพระองค์อย่างต่อเนื่องว่า "ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทอยู่กับเรา คนนั้นก็จะต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ" (ยอห์น 15:6) ตัวอย่างเหล่านี้ตรงกันข้ามกับอำนาจทางการเมืองและการทหารอย่างสิ้นเชิง ทางเดินของพระเยซูคือเส้นทางแห่งการยอมจำนนตนเองและความถ่อมใจ

ในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตของพระเยซู พระองค์อธิษฐานเผื่อเรื่องสำคัญต่าง ๆ ที่พระองค์หวังใญ่มากที่สุด ในขณะที่ต้องเผชิญหน้ากับกางเขน พระเยซูอธิษฐาน...

- เพื่อพระองค์เอง นั่นคือขอให้พระองค์ได้รับพระสิริผ่านทางพระบิดา (ยอห์น 17:1-5)

- เมื่อบรรดาสาวก นั้นคือขอให้พวกเขาได้รับการคุ้มครองรักษาและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ (ยอห์น 17:6-19)
- เมื่อผู้เชื่อทุกคน นั้นคือขอให้ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพวกเขาเป็นพยานต่อโลก (ยอห์น 17:20-26)

ยอห์นบันทึกเหตุการณ์การถูกจับกุม การพิพากษา การตรึงที่กางเขน และการฟื้นคืนสู่ชีวิตของพระเยซู ในช่วงต้นของพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูบอกนิโคเดมัสว่า "...โมเสสยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น เพื่อทุกคนที่วางใจพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์" (ยอห์น 3:14-15) ต่อมาพระเยซูพูดถึงลักษณะการตายของพระองค์ว่า "เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำทุกคนให้มาหาเรา" (ยอห์น 12:32) บนไม้กางเขนนั้น บุตรมนุษย์ถูกยกขึ้นเพื่อชักนำคนทั้งปวงให้มาหาพระองค์ เพื่อพวกเขาจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์ นี่คือนัยที่ชีวิตทั้งหมดของพระเยซูมุ่งไปถึง แม้แต่การถูกตรึงที่กางเขนของพระองค์ก็ยังคงถูกเรียกว่าเป็นเวลาแห่งพระสิริของพระองค์ (ยอห์น 12:23) พระสิรินี้เองที่เป็นเหตุผลของการที่พระองค์เข้ามาในโลกนี้

ยอห์นสรุปเนื้อหาส่วนนี้ด้วยคำพยานของโธมัสหลังจากการฟื้นคืนสู่ชีวิตของพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์" (ยอห์น 20:28) พลังแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตจากการฟื้นคืนสู่ชีวิตของพระเยซูเห็นได้จากชีวิตของโธมัสในเวลาต่อมา เขาถูกฆ่าในฐานะผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อในขณะที่กำลังประกาศข่าวประเสริฐอยู่ในประเทศอินเดีย

บทส่งท้าย (ยอห์น 21)

บทสุดท้ายของพระกิตติคุณยอห์น รายงานการปรากฏพระกายของพระเยซูภายหลังการฟื้นคืนสู่ชีวิตต่อกลุ่มสาวกที่ทะเลสาบกาลิลี (ยอห์น 21:1)²⁷ ยอห์นจบพระกิตติคุณของเขาด้วยการยืนยันถึงความจริงในสิ่งที่เขาได้บันทึกไว้ว่า "สาวกคนนี้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้ และเป็นคนที่บันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่คำพยานของเขาเป็นความจริง" (ยอห์น 21:24)

²⁷ ยอห์นเรียกทะเลสาบกาลิลีด้วยอีกชื่อหนึ่งว่าทะเลทิเบเรียส ซึ่งทิเบเรียสเป็นเมืองหลวงของแคว้นกาลิลี

ยอห์นในคริสต์จักรปัจจุบัน

สำหรับผู้เชื่อใหม่ ยอห์นได้เปิดเผยถึงสภาพพระเจ้าของพระเยซู เนื่องจากการนำเสนอเรื่องราวของพระองค์ที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย บรรดาศิษยาภิบาลจึงมักสนับสนุนให้ผู้เชื่อใหม่เริ่มอ่านจากยอห์น ในยอห์น เราเห็นพระเยซูผู้เป็นอาหารแห่งชีวิต (ยอห์น 6:35) เป็นความสว่างของโลก (ยอห์น 8:12) เป็นผู้เลี้ยงที่ดี (ยอห์น 10:11) เป็นผู้ฟื้นคืนจากความตายและมีชีวิต (ยอห์น 11:25) และเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต (ยอห์น 14:6)

สำหรับโลกที่เต็มไปด้วยความสงสัย ยอห์นได้นำเสนอภาพของพระเยซูในฐานะบุตรของพระเจ้า การอัศจรรย์ต่าง ๆ ในพระกิตติคุณยอห์น สื่อสารโดยตรงกับผู้ที่ยังมองหาหมายสำคัญอันทรงพลังเพื่อรับรองการกล่าวอ้างของพระเยซูเรื่องสภาพพระเจ้า พระเยซูสำแดงให้เห็นผ่านการอัศจรรย์ว่าคำประกาศ “เราเป็น” ของพระองค์นั้นมีฤทธิ์านุภาพในความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างแท้จริง (ยอห์น 8:58)

สำหรับคริสต์จักรในปัจจุบันที่ประกาศเรื่องพระคุณราคาถูกโดยไม่มีการเรียกร้องให้เป็นสาวกอย่างแท้จริง²⁸ พระกิตติคุณยอห์นได้สำแดงให้เห็นความหมายที่แท้จริงของความเชื่อ ความเชื่อที่แท้จริงจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เชื่อ หลังจากที่พวกเขาได้ฟังพระเยซูอธิบายเรื่องอาหารแห่งชีวิตแล้ว “...สาวกของพระองค์หลายคนถดถอยไม่ติดตามพระองค์ต่อไปอีก” (ยอห์น 6:66) พวกเขาตามพระองค์ไปและเพลิบเพลินกับขนมปังและปลา แต่พวกเขาไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง พวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความเชื่อที่ประกาศไว้ด้วยการเชื่อฟังข้อกำหนดของพระเยซูอย่างต่อเนื่อง พระกิตติคุณยอห์นจึงสอนให้เราเข้าใจความหมายของความเชื่อที่แท้จริง

บทสรุป

พระกิตติคุณยอห์นแสดงให้เห็นว่าความเชื่อที่แท้จริงจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เชื่อ และอาจถึงขั้นต้องสละชีวิตด้วยซ้ำ ดีทริค บอนเฮอเฟอร์ ได้เปรียบเทียบสิ่งที่เขาเรียกว่า “พระคุณราคาถูก” กับ “พระคุณที่มีราคา

²⁸ คำว่า *cheap grace* (พระคุณราคาถูก) มาจากหนังสือ Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, translated by R.H. Fuller. (New York: Touchstone, 1995), 89

สูง" เขาเขียนไว้ว่า "เมื่อพระคริสต์เรียกคนใดคนหนึ่ง พระองค์บัญชาให้เขามาและยอมตาย"²⁹ ความเชื่อที่แท้จริงประเภทนี้เห็นได้จากชีวิตของโพลีคาร์ป ผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อในศตวรรษที่สอง

โพลีคาร์ปซึ่งเป็นศิษย์ของยอห์น เคยฟังยอห์นสอนและเคยได้ยินคำบอกเล่าจากความทรงจำของยอห์นเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซู เมื่ออายุ 86 ปี โพลีคาร์ปถูกจับกุม เจ้าหน้าที่ไม่ต้องการประหารชายชราที่ได้รับ ความเคารพนับถือเช่นนี้ จึงหยิบยื่นโอกาสให้เขาเอาตัวรอดด้วยการละทิ้งความเชื่อและปฏิญาณว่า "ซีซาร์ เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" เจ้าเมืองกล่าวว่า "จงกล่าวคำปฏิญาณ แล้วเราจะปล่อยเจ้าไป" คำตอบของโพลีคาร์ปดังก้องผ่านหลายศตวรรษเพื่อเป็นพยานถึงความหมายของความเชื่อที่แท้จริงว่า: "ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์มา 86 ปีแล้ว และพระองค์ไม่เคยทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย แล้วข้าพเจ้าจะหมิ่นประมาท กษัตริย์ของข้าพเจ้าผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดได้อย่างไร?"³⁰ โพลีคาร์ปได้เรียนรูบทเรียนที่สอนโดยยอห์นผู้เป็นอาจารย์ของเขา เขาทราบดีว่าความเชื่อที่แท้จริงจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เชื่อ แม้จะต้องเผชิญกับความตายก็ตาม

²⁹ Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, translated into English by R.H. Fuller. (New York: Touchstone, 1995), 89

³⁰ "The Martyrdom of Saint Polycarp," in *Early Christian Fathers*, trans. Cyril C. Richardson (Philadelphia: Westminster Press, 1953).

<https://www.ccel.org/ccel/richardson/fathers.vii.i.iii.html>

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 3

(1) (กิจกรรมเตรียมความพร้อมสำหรับบทเรียนที่ 3) ในขณะที่คุณอ่านพระกิตติคุณยอห์น ให้คุณจดบันทึกการใคร่ครวญส่วนตัวโดยเขียนการตอบสนองของคุณต่อภาพของพระเยซูที่ปรากฏในแต่ละบท ตัวอย่างเช่น ในบทที่ 1 คุณอาจจะตอบสนองต่อภาพของพระเยซูในฐานะพระวาท้าวดำรงอยู่นิรันดรว่าสิ่งนี้มีความหมายต่อคุณอย่างไรในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์? สภาพนิรันดรของพระองค์ส่งผลต่อความเชื่อและความมั่นใจของคุณในฐานะลูกของพระองค์อย่างไร?

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 3

- (1) เหตุใดคำพยานของโพลีคาร์ปเกี่ยวกับผู้เขียนพระกิตติคุณยอห์น จึงมีความสำคัญเป็นพิเศษ?
- (2) พระกิตติคุณยอห์นเริ่มต้นด้วยการประกาศอย่างทรงพลังว่าอะไร?
- (3) ใน ยอห์น 1-12 มีอะไรเป็นหลักฐานยืนยันและจำนวนเท่าไรที่สนับสนุนการประกาศนั้น?
- (4) บอกรายการหมายสำคัญที่อธิบายไว้ใน ยอห์น 1-12
- (5) ยกตัวอย่างคำพยานของพระเยซูถึงสภาพพระเจ้าของพระองค์มาสามตัวอย่าง (ตัวอย่างใดก็ได้)
- (6) บรรดาผู้นำชาวยิวตอบสนองอย่างไรต่อคำพยานของพระเยซูถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์?
- (7) ในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตของพระเยซู พระองค์อธิษฐานเพื่อสามเรื่องอะไรบ้าง?
- (8) เขียน ยอห์น 20:30-31 จากการท่องจำ

บทที่ 4

กิจการ

คริสต์จักรยุคแรก

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) เข้าใจภูมิหลังทางภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ของคริสต์จักรยุคแรก
- (2) ทราบถึงผู้เขียนและวันที่เขียนกิจการ
- (3) ตระหนักถึงวัตถุประสงค์และหัวข้อหลักที่สำคัญของกิจการ
- (4) ลำดับเหตุการณ์การแพร่ขยายของพระกิตติคุณจากกรุงเยรูซาเล็มไปทั่วโลกโรมัน
- (5) เข้าใจความแตกต่างระหว่างคำสอนที่เป็นการกำหนดมาตรฐานกับการบอกเล่าเหตุการณ์ในกิจการ
- (6) มีภาพรวมเกี่ยวกับการทำพันธกิจของเปาโล
- (7) เชื่อมโยงข่าวสารของกิจการเข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน กิจการ
- ▶ ท่องจำ กิจการ 1:7-8

บทนำ

ในพันธสัญญาเดิม พระธรรมโยชูวาแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านของอิสราเอล จากชีวิตในถิ่นทุรกันดารสู่ชีวิตในคานาอัน และจากการนำของโมเสสสู่การนำของโยชูวา พระธรรมโยชูวาจึงถ่ายทอดภาพการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติของพระเจ้า

ในพันธสัญญาใหม่ พระธรรมกิจการ แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านจากการทำพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซูสู่การทำพันธกิจฝ่ายวิญญาณของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางคริสตจักร โดยเปลี่ยนจุดเน้นจากการทำงานของพระเยซูไปสู่การทำงานของเหล่าอัครทูต กิจการจึงถ่ายทอดภาพการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้า

พระธรรมโยชูวาแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านที่ประสบความสำเร็จเพียงบางส่วน เมื่อจบพระธรรมประชาชนอิสราเอลต่างให้คำมั่นสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อพระเจ้า(โยชูวา 24:16-27, 31) อย่างไรก็ตาม ชาวคานาอันกลับไม่ถูกปราบปรามอย่างเด็ดขาด (ผู้วินิจฉัย 1:27-33) และเมื่อถึงคนรุ่นถัดมา อิสราเอลก็หันไปกราบไหว้รูปเคารพของพวกเขา (ผู้วินิจฉัย 2:8-13)

ในทางตรงกันข้าม กิจการแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก พระมหาบัญชาที่ปรากฏในช่วงต้นพระธรรมได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงตลอดทั้งเนื้อหา (กิจการ 1:7-8) กิจการเริ่มต้นด้วยคริสตจักรของชาวยิวซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่จบลงด้วยคริสตจักรที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองอันติโอก กิจการเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่จบลงที่กรุงโรม กิจการเริ่มต้นด้วยตัวละครหลักคือเปโตร ผู้เป็นหนึ่งในสาวกสามคนที่เป็นคนสนิทของพระเยซู และจบลงด้วยตัวละครหลักคือเปาโล ผู้ที่ในอดีตเคยข่มเหงคริสตจักร

โลกในสมัยของคริสตจักรยุคแรก

บทเรียนที่ 1 ได้นำเสนอภาพรวมของโลกในสมัยพันธสัญญาใหม่ไปแล้ว การทบทวนบทเรียนดังกล่าวจะช่วยให้เพิ่มความจำของคุณเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการศึกษาพระธรรมกิจการ ทั้งนี้ มีข้อเท็จจริงเพิ่มเติมบางประการที่สำคัญต่อการทำความเข้าใจเรื่องการแพร่ขยายของคริสตจักรยุคแรกไปทั่วจักรวรรดิโรมัน

ภูมิศาสตร์

จุดเน้นของกิจการเคลื่อนย้ายจากปาเลสไตน์ไปสู่โลกที่กว้างขึ้นของจักรวรรดิโรมัน โปรดสละเวลาสักครู่เพื่อดู แผนที่โลกสมัยพันธสัญญาใหม่ ที่จัดไว้ให้ในหลักสูตรนี้ (หากคุณใช้งานผ่านแอปพลิเคชันมือถือ แผนที่นี้จะอยู่ในภาคผนวก) สังเกตเมืองสำคัญต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ที่มีบทบาทสำคัญในกิจการ

- **เมืองอันติโอก** เป็นเมืองหลวงของแคว้นซีเรีย³¹ เมืองนี้เป็นศูนย์กลางของการประกาศคริสเตียนที่ขยายออกไปนอกแคว้นยูเดีย
- **เมืองฟิลิปปี** เป็นเมืองอาณานิคมของโรมันในแคว้นมาซิโดเนีย คริสตจักรฟิลิปปีเป็นคริสตจักรแห่งแรกที่ถูกก่อตั้งขึ้นในทวีปยุโรป
- **เมืองเอเฟซัส** เป็นเมืองหลวงของแคว้นเอเชีย³² กลยุทธ์ของเปาโลคือการบุกเบิกคริสตจักรในเมืองหลักต่าง ๆ ของจักรวรรดิโรมัน เพราะจากคริสตจักรที่เริ่มต้นตั้งอยู่ในจุดศูนย์กลางนั้น พระกิตติคุณจะสามารถแพร่กระจายไปทั่วทั้งมณฑลได้
- **เมืองโครีนธ์** เป็นเมืองหลวงของแคว้นอาคาญา ที่ตั้งของเมืองโครีนธ์ซึ่งเป็นเมืองท่าริมทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทำให้ที่นี่เป็นเมืองสำคัญสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ เพราะมีผู้คนจากหลายชนชาติแวะเวียนมาที่นี่
- กรุงโรมเป็นเมืองหลวงของจักรวรรดิโรมันทั้งหมด เป้าหมายของเปาโลคือการไปเยือนกรุงโรมเพื่อช่วยประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วจักรวรรดิ โดยเขาวางแผนที่จะเดินทางจากกรุงโรมไปยังประเทศสเปนในช่วงท้ายของการทำพันธกิจของเขา

³¹ มีเมืองที่ชื่อว่า เมืองอันติโอก สองแห่งที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ เมืองอันติโอกในแคว้นซีเรียถูกกล่าวถึงบ่อยที่สุดและมีความสำคัญในประวัติศาสตร์ คริสตจักร ส่วนเมืองอันติโอกในแคว้นบิสิเดีย เป็นหนึ่งในเมืองที่เปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐในธรรมศาลาของชาวยิวระหว่างการเดินทางเพื่อพันธกิจครั้งแรกของเขา (กิจการ 13:14)

³² เมื่อผู้เขียนพันธสัญญาใหม่กล่าวถึง "แคว้นเอเชีย" พวกเขากำลังหมายถึง เอเชียไมเนอร์ (หรืออนาโตเลียในปัจจุบัน) พวกเขาไม่ได้หมายถึงทวีปที่เราเรียกว่า "เอเชีย" ในศตวรรษที่ 21

ประวัติศาสตร์

จักรพรรดิโรมันสองคนผู้ข่มเหงคริสตจักรยุคแรก

- **เนโร** เป็นจักรพรรดิในช่วง ค.ศ. 54-68 เนโรป้ายความผิดให้คริสเตียนว่าเป็นต้นเหตุของไฟไหม้ครั้งใหญ่ที่ทำลายพื้นที่ส่วนมากของกรุงโรม การกล่าวหาที่เป็นเท็จนี้นำไปสู่การข่มเหงผู้ติดตามพระคริสต์อย่างกว้างขวาง ทั้งเปโตรและเปาโลเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ถูกเนโรฆ่า
- **โดมิเชียน** เป็นจักรพรรดิในช่วง ค.ศ. 81-96 เขาอ้างสิทธิ์ในตำแหน่ง “องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้า” และข่มเหงเหล่าผู้ติดตามพระคริสต์ที่ปฏิเสธจะสาบานตนแสดงความจงรักภักดีต่อเขา มีความเป็นไปได้สูงว่าพระธรรมวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลานี้

ภูมิหลังของกิจการ

ผู้เขียนและวันที่เขียน

ในพระธรรมกิจการ ลูคาได้เขียนคำบรรยายต่อเนื่องจากที่เขาได้เริ่มไว้ในพระกิตติคุณของเขา “ท่านเอโอฟิลัส ในหนังสือฉบับแรกนั้น ข้าพเจ้ากล่าวแล้วถึงทุกสิ่งทีพระเยซูทรงตั้งต้นทำและสั่งสอน” (กิจการ 1:1)

ในช่วงท้ายของกิจการ เปาโลถูกกักบริเวณอยู่ในบ้านที่กรุงโรม (กิจการ 28:16, 30) เขาเสียชีวิตในฐานะผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อในช่วงประมาณ ค.ศ. 66 หรือ 67 สิ่งนี้บ่งชี้ว่าพระธรรมกิจการน่าจะถูกเขียนขึ้นในช่วงปลายทศวรรษที่ 50 หรือต้นทศวรรษที่ 60

วัตถุประสงค์

พระกิตติคุณลูคาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงฝึกฝนเหล่าสาวกเพื่อเตรียมพวกเขาให้นำคริสตจักร ส่วนกิจการแสดงให้เห็นภาพของเหล่าสาวกที่นำพระกิตติคุณออกไปสู่โลกกว้าง พระธรรมเล่มนี้เผยให้เห็นถึงการแพร่ขยายของพระกิตติคุณ โดยเริ่มจากกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย ไปสู่แคว้นสะมาเรีย และขยายออกไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

หัวข้อหลักของกิจการ

รายละเอียดทางประวัติศาสตร์

เช่นเดียวกับพระกิตติคุณลูกา พระธรรมกิจการให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับรายละเอียดทางประวัติศาสตร์ โดยมีการระบุชื่อประเทศมากกว่า 30 ประเทศ เมืองมากกว่า 50 แห่ง และบุคคลเกือบ 100 ท่าน³³

การประกาศและการทำพันธกิจ

ในตอนต้นของกิจการ พระเยซูทรงมอบหมายให้เหล่าสาวกนำข่าวประเสริฐไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก และเมื่อถึงตอนท้ายของกิจการ เราจะเห็นว่าข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศไปทั่วจักรวรรดิโรมัน

การทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในพระกิตติคุณของลูกา เขาได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทำพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซู ส่วนในกิจการ ลูกาแสดงให้เห็นถึงบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรยุคแรก พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นตัวละครหลักในพระธรรมกิจการ เพราะโดยทางพระวิญญาณนี้เองที่เหล่าสาวกได้รับฤทธานุภาพในการทำพันธกิจ

ข่าวสารแห่งพระกิตติคุณ

พระกิตติคุณลูกาถูกเขียนขึ้นเพื่อยืนยันความถูกต้องของสิ่งที่ท่านเธโอฟิลัสได้รับการสอนมาในฐานะผู้เชื่อใหม่ พระธรรมกิจการเองก็สอนพระกิตติคุณแก่ผู้เชื่อใหม่เช่นกัน โดยเกือบหนึ่งในสี่ของเนื้อหาในเล่มประกอบด้วยบทเทศนา บทเทศนาที่สำคัญในกิจการ ได้แก่...

- บทเทศนาของเปโตรในวันเพนเทคอสต์ (กิจการ 2)
- การแก้ต่างของสเทเฟนต่อหน้าสภายิว (กิจการ 7)
- บทเทศนาของเปโตรที่บ้านของโครเนลิอัส (กิจการ 10)

³³ Walter A. Elwell and Robert W. Yarbrough, *Encountering the New Testament* (Ada: Baker Academic, 2005), 211.

- บทเทศนาของเปาโลที่เนินเขามาร์สในกรุงเอเธนส์ (กิจการ 17)

บทเทศนาเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงหัวใจสำคัญของข่าวสารที่เหล่าอัครทูตประกาศ³⁴

- ความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซูคริสต์
- ความจริงทางประวัติศาสตร์ของข่าวประเสริฐ
- ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ

เนื้อหาของกิจการ

กิจการเริ่มต้นด้วยภาพของเหล่าสาวกที่อยู่ในสภาวะสับสน หลังจากที่พระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มในวันอาทิตย์ทางตาล บรรดาสาวกต่างคาดหวังว่าพระองค์จะสถาปนาราชอาณาจักรบนโลกนี้ขึ้น แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือ พระองค์กลับถูกจับกุม ถูกนำตัวไปพิพากษา และถูกตรึงที่กางเขน อย่างไรก็ตาม เมื่อพระองค์ฟื้นคืนสู่ชีวิต พวกเขา ก็กลับมาตื่นตื่นอีกครั้งกับความหวังเรื่องอาณาจักรของพระเมสสิยาห์

ในตอนต้นของพระธรรมกิจการ พระเยซูบอกให้พวกสาวกพำนักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรอคอยพระสัญญาของพระบิดา พวกเขาจึงถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้ชนชาติอิสราเอลในครั้งนี้อหรือไม่?” (กิจการ 1:6) ซึ่งในขณะนั้นพวกเขายังไม่เข้าใจคำตอบของพระองค์จนกระทั่งในเวลาต่อมาที่ว่า...

ไม่ใช่ฤทธิ์ของพวกท่านที่จะรู้เวลาและวาระที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการ 1:7-8)

พระมหาบัญชานี้เป็นแนวทางหนึ่งในการมองโครงสร้างของพระธรรมกิจการ นั่นคือ ข่าวประเสริฐในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 1-7) ข่าวประเสริฐในแคว้นยูเดีย และ แคว้นสะมาเรีย (กิจการ 8-12) และข่าวประเสริฐไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการ 13-28)

³⁴ นักศาสนศาสตร์เรียกหัวใจสำคัญของข่าวสารนี้ว่า *kerygma* ซึ่งหมายถึงข่าวประเสริฐที่ประกาศออกไป

ข่าวประเสริฐในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 1-7)

ศูนย์กลางของเหตุการณ์ใน กิจการ 1-7 อยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม เนื้อหาประกอบด้วยเรื่องราวของวันเพนเทคอสต์ ภาพการดำเนินชีวิตในคริสตจักรยุคแรก และการพลีชีพเพื่อความเชื่อของสเทเฟน

วันเพนเทคอสต์: วันกำเนิดคริสตจักร

ภายหลังการถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ บรรดาสาวกได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และรวมใจกันอธิษฐานอย่างขะมักเขม้น (กิจการ 1:14) พวกเขาอยู่ที่นั่นในวันเพนเทคอสต์ ซึ่งก็คือเทศกาลสัปดาห์ ที่จัดขึ้นเจ็ดสัปดาห์หลังจากเทศกาลปัสกา (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:16) ในอดีตเทศกาลเพนเทคอสต์เป็นการเฉลิมฉลองการประทานธรรมบัญญัติ แต่สำหรับผู้เชื่อในปัจจุบัน วันเพนเทคอสต์คือการเฉลิมฉลองการประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในบทเทศนาวันเพนเทคอสต์ของเปโตรซึ่งได้อธิบายถึงหมายสำคัญอันนำอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น เขาได้เตือนสติผู้ฟังว่า โยเอลเคยเผยพระวจนะไว้ถึงวันที่พระเจ้าจะเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาเหนือมนุษย์ทุกคน และพระสัญญานี้ได้สำเร็จลุล่วงแล้วในวันเพนเทคอสต์ (โยเอล 2:28-32, กิจการ 2:16-21)

ชีวิตในคริสตจักรยุคแรก

▶ คริสตจักรยุคแรกเป็นแบบอย่างสำหรับคริสตจักรในปัจจุบันอย่างไร? และเราควรมีประสบการณ์ในด้านใดของวันเพนเทคอสต์บ้างในทุกวันนี้?

ภาพการดำเนินชีวิตในคริสตจักรยุคแรกทำให้เกิดคำถามสำคัญในการตีความพระธรรมกิจการ กิจการเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ ไม่ใช่จดหมายฝากเชิงเทววิทยาเหมือนอย่างพระธรรมโรม หนังสือประวัติศาสตร์จึงประกอบด้วยทั้งส่วนที่เป็นการบอกเล่าเหตุการณ์ (“นี่คือสิ่งที่พวกเขาทำ”) และ การกำหนดมาตรฐาน (“นี่คือสิ่งที่คุณควรทำ”) เมื่ออ่านเรื่องชีวิตในคริสตจักรยุคแรก ผู้อ่านควรถามว่า “กิจการกำลังบอกเราว่าลักษณะนี้ควรเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคริสตจักรในปัจจุบันหรือไม่? หรือเพียงแค่บอกเล่าถึงช่วงเวลาหนึ่งใน

ประวัติศาสตร์คริสตจักรเท่านั้น?” วิธีหนึ่งที่จะหาคำตอบได้คือการถามว่า “สิ่งนี้สอดคล้องกับคำสอนอื่น ๆ ในพระคัมภีร์อย่างไร? มีคำสั่งเช่นนี้ในส่วนอื่นของพระคัมภีร์ด้วยหรือไม่?”

ตัวอย่างสองประการที่แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างการกำหนดมาตรฐานกับการบอกเล่า เหตุการณ์ในพระธรรมกิจการ

- ตามข้อพระคัมภีร์ กิจการ 2:42 ผู้ติดตามพระคริสต์ในศตวรรษแรกอุทิศตนเพื่อฟังคำสอนของเหล่าอัครทูต ร่วมสวดนมัสการกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ และอธิษฐาน คำสั่งให้ศึกษาพระคัมภีร์ รวมตัวกันเพื่อนมัสการ และอธิษฐานมีตลอดทั้งจดหมายฝากของเปาโล ดังนั้นเราจึงสรุปได้ว่ากิจกรรมเหล่านี้เป็นการกำหนดมาตรฐานให้เราทำตามในปัจจุบัน ไม่ใช่แค่การบอกเล่าเรื่องในประวัติศาสตร์
- ตามข้อพระคัมภีร์ กิจการ 2:45 ผู้ติดตามพระคริสต์ยุคแรกขายทรัพย์สินของตนและนำทุกสิ่งมาใช้ร่วมกัน เนื่องจากแนวทางนี้ไม่ได้มีคำสั่งไว้ในส่วนอื่นของพระคัมภีร์ เราจึงสามารถอนุมานได้ว่าเป็น การบอกเล่าเหตุการณ์ของชีวิตในสมัยนั้น มากกว่าที่จะเป็นการกำหนดมาตรฐานสำหรับปัจจุบัน³⁵

▶ ก่อนจะเข้าสู่เนื้อหาถัดไปในบทเรียนนี้ ให้ลองพิจารณากิจกรรมต่าง ๆ ของคริสตจักรยุคแรก โดยในแต่ละข้อ ให้คุณใคร่ครวญว่า “กิจกรรมนี้เป็นสิ่งที่ได้รับคำสั่งให้ทำตามในปัจจุบันหรือเป็นเพียงการบอกเล่าเหตุการณ์ของชีวิตในคริสตจักรยุคแรกเท่านั้น?” คำตอบของคุณควรพิจารณาจากพระคัมภีร์ทั้งหมด ไม่ใช่จากการถามว่า “ฉันชอบอะไร?”

- การศึกษาคำสอนของเหล่าอัครทูต
- การนมัสการที่พระวิหารเป็นประจำทุกวัน
- การขายทรัพย์สินสิ่งของตนเอง
- การประกาศข่าวประเสริฐอย่างต่อเนื่อง
- การสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ

³⁵ นักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อว่าแนวทางนี้เกี่ยวข้องกับ (1) ความจำเป็นในการช่วยเหลือผู้เชื่อที่ตกงานและไร้ที่อยู่อาศัยเนื่องจากความเชื่อของพวกเขา และ (2) ความเชื่อของคริสตจักรยุคแรกที่ว่าพระเจ้าจะเสด็จกลับมาในเร็ว ๆ นี้

- หมายถึงสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อรับรองการทำงานของพระวิญญาณ
- การสรรเสริญพระเจ้า
- การพูดภาษาอื่น ๆ

สทเทเพน: คริสเตียนผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อคนแรก

หลังจากวันเพนเทคอสต์ คริสตจักรยังคงเติบโตอย่างรวดเร็ว มีผู้คนจำนวนมากหันมาเชื่อพระเจ้า รวมถึงบรรดาปุโรหิตหลายคนด้วย (กิจการ 6:7) แม้ผู้นำชาวยิวจะพยายามปกปิดความจริงเรื่องการฟื้นคืนชีพชีวิตของพระเยซู แต่ปุโรหิตเหล่านี้รู้ข้อเท็จจริงดี ทั้งเรื่องมานในพระวิหารที่ขาดออก (มัทธิว 27:51) ร่างที่หายไปจากอุโมงค์ (มัทธิว 28:6) และการคบคิดเพื่อปกปิดความจริง (มัทธิว 28:11-15) นอกจากนี้ หมายถึงสำคัญและการอัศจรรย์ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในยุคแรกของคริสตจักร ซึ่งเป็นการรับรองว่าการปรวนวัติของเหล่าอัครทูตนั้นเป็นการสานต่อภารกิจของพระเยซู

ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ การต่อต้านจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หลังจากพยานเท็จกล่าวหาว่าสทเทเพน มีนประมาทพระเจ้า เขาก็ถูกหินขว้างจนเสียชีวิต ในระหว่างการพิจารณาคดี สทเทเพนได้เทศนาอย่างทรงพลังโดยลำดับสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำมาตั้งแต่สมัยอับราฮัมจนถึงพระเยซู พระธรรมกิจการแนะนำให้เรารู้จักกับเขาโดยประโยคที่ว่า “และเขาโลกก็เห็นชอบด้วยกับการฆ่าสทเทเพน” (กิจการ 8:1) เปาโลผู้ซึ่งต่อมาจะกลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคริสตจักร ปรากฏตัวครั้งแรกในชื่อ เขาโล ศัตรูของคริสตจักรผู้คอยจับกุมบรรดาผู้เชื่อ (กิจการ 8:3)

ชาวประเสริฐในแคว้นยูเดีย และ แคว้นสะมาเรีย (กิจการ 8-12)

ใน กิจการ 8-12 ชาวประเสริฐได้แพร่ขยายออกไป การข่มเหงได้ผลักดันให้บรรดาผู้เชื่อออกจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังพื้นที่ที่เหลือของแคว้นยูเดียและไปยังแคว้นสะมาเรีย ในขณะที่พวกเขาหนีไป พวกเขาก็ได้นำชาวประเสริฐติดตัวไปด้วย พระเจ้าใช้การข่มเหงเพื่อให้พระมหากษัตริย์ใน กิจการ 1:8 สำเร็จลุล่วง ใน กิจการ 8-12 ดังนี้

- ฟิลิปซึ่งเป็นชาวยิวที่พูดภาษากรีก ได้ประกาศในแคว้นสะมาเรียและเกิดผลอย่างยิ่งใหญ่ (กิจการ 8:4-25)

- ฟิลิปประกาศกับข้าราชการสำนักชาวเอธิโอเปียผู้ซึ่งเดินทางมาเพื่อนมัสการ (กิจการ 8:26-40)
- เขาโลในขณะที่กำลังเดินทางไปจับกุมผู้เชื่อในกรุงดามัสกัส ได้กลับใจมาเชื่อพระเยซู (กิจการ 9:1-22)
- เปโตรประกาศกับโครเนลิอัส ซึ่งเป็นนายร้อยทหารโรมัน (กิจการ 10:1-11:18).
- บารนาบัสทำพันธกิจที่เมืองอันติโอก ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑลโรมันชื่อ แคว้นซีเรีย (กิจการ 11:22-30) การปรนนิบัติที่นี่มีความสำคัญด้วยเหตุผลสองประการคือ...
 - บารนาบัสแนะนำเขาโลให้รู้จักกับคริสตจักรที่เมืองอันติโอก พันธกิจของเขาโลที่นั่นมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาตัวของเขาเอง
 - คริสตจักรที่เมืองอันติโอกกลายเป็นคริสตจักรหลักที่ส่งมิชชันนารีออกไปในช่วงกลางศตวรรษแรก การเดินทางเพื่อการประกาศของเปาโลในแต่ละครั้งเริ่มต้นจากเมืองอันติโอก

ชาวประเสริฐไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการ 13-28)

การเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่ 1 (กิจการ 13-14)

ครั้งหลังของพระธรรมกิจการ บันทึกเรื่องราวการทำพันธกิจของอัครทูตเปาโล ภายหลังจากการกลับใจ เปาโลได้ใช้เวลาอยู่ในประเทศอาระเบีย กรุงดามัสกัส และแคว้นซีลีเชีย จากนั้นบารนาบัสได้ชวนเขาให้มาสอนที่คริสตจักรที่เมืองอันติโอก ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ก่อตั้งโดยบรรดาผู้เชื่อที่ถูกขับไล่ออกจากกรุงเยรูซาเล็ม เนื่องจากการข่มเหงของเขาโลเอง

ในช่วง ค.ศ. 47-49 เปาโลและบารนาบัส พร้อมด้วยยอห์นมาระโก ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของบารนาบัส ได้เดินทางไปยังเกาะไซปรัส (บ้านเกิดของบารนาบัส) และเอเชียน้อย³⁶ การเดินทางส่วนใหญ่ในครั้งนี้เป็น การมุ่งเน้นที่การบุกเบิกคริสตจักรในแคว้นกาลาเทีย ซึ่งเป็นมณฑลของโรมันในเอเชียน้อย นับจากการ

³⁶ อนาโตเลียในปัจจุบัน

เดินทางครั้งนี้เป็นต้นไป เซาโลเริ่มเป็นที่รู้จักในชื่อเปาโล เซาโลเป็นชื่อภาษาฮีบรู ส่วนเปาโลเป็นชื่อภาษาโรมัน การเปลี่ยนชื่อนี้แสดงถึงการทรงเรียกเป็นพิเศษของเปาโลที่มีไปถึงคนต่างชาติ

ในขณะที่พวกเขาอยู่ที่เมืองเปอร์กาในแคว้นบัมฟีเลีย ยอห์นมาระโกได้แยกตัวออกจากทีมและเดินทางกลับบ้าน (กิจการ 13:13) หลังจากเดินทางไปได้ไกลถึงเมืองเดอโรบี เปาโลและบารนาบัสก็ได้เดินทางย้อนกลับเส้นทางเดิมเพื่อเยี่ยมเยียนคริสตจักรต่าง ๆ ที่พวกเขาได้บุกเบิกไว้ ก่อนจะเดินทางกลับสู่คริสตจักรที่เมืองอันทิโอก

การประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 15:1-35)

การกลับใจของคนต่างชาติผ่านทางการทำพันธกิจของเปาโลทำให้เกิดประเด็นที่ยากลำบากขึ้นในคริสตจักร เกิดความแตกแยกขึ้นในกลุ่มผู้ติดตามพระคริสต์ที่เป็นชาวยิว โดยบางคนยืนยันว่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสในทุกด้าน³⁷ ในขณะที่บางกลุ่มมั่นใจว่าธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไม่มีผลบังคับใช้กับผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติ

ในปี ค.ศ. 49 บรรดาผู้นำคริสตจักรได้มารวมตัวกันที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อยุติข้อพิพาทนี้ กลุ่มที่ต้องการให้คนต่างชาติเข้าสู่หน้ตเป็นฝ่ายพุดก่อน จากนั้นเปโตรได้พุดถึงประสบการณ์ของเขาที่บ้านของโครเนลิอัสว่า "...พระองค์ไม่ทรงถือเราถือเขา แต่ทรงชำระใจพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ" (กิจการ 15:9) ส่วนเปาโลและบารนาบัสก็ได้ชี้ให้เห็นหลักฐานการงานของพระเจ้าท่ามกลางคนต่างชาติ

ยากอบซึ่งเป็นผู้นำคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ได้สรุปคำตัดสินของที่ประชุมว่า ผู้เชื่อใหม่ที่เป็นคนต่างชาติจะต้องหลีกเลี่ยง 4 ประการดังนี้

- การกินเนื้อที่ถวายเป็นเครื่องบูชา
- การกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย
- การกินเนื้อที่มีเลือดปนอยู่
- การผิดศีลธรรมทางเพศ

³⁷ คริสเตียนเหล่านี้มาจากพรรคฟาริสี (กิจการ 15:5) ประเด็นนี้จึงไม่ใช่การถกเถียงกันระหว่าง "คนยิวกับคนต่างชาติ" โดยทั่วไป แต่เป็นเรื่องทางข้อกฎหมาย ซึ่งยากอบเป็นผู้เป็นชาวยิว ได้เป็นผู้นำในการหาทางออกสำหรับปัญหานี้

นี่ไม่ใช่รายการกฎเกณฑ์เพื่อให้คนต่างชาติทำตามเพื่อจะได้รับความรอด แต่เป็นแบบอย่างเพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างผู้เชื่อที่มีภูมิหลังแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ข้อกำหนดเกี่ยวกับอาหารช่วยให้คนยิวและคนต่างชาติสามารถรับประทานอาหารร่วมกันได้ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์สำคัญของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักรยุคแรก ส่วนการเน้นย้ำเรื่องศีลธรรมทางเพศนั้นมีความจำเป็นเนื่องจากภูมิหลังที่ผิดศีลธรรมทางเพศของผู้เชื่อใหม่ชาวต่างชาติจำนวนมาก

การประชุมในกรุงเยรูซาเล็มพยายามสร้างความสมดุลระหว่างหลักการสองประการ คือ หลักแห่งเสรีภาพซึ่งห้ามไม่ให้ผู้เชื่อชาวกรีกบังคับให้เหล่าสาวกต้องแบกรับข้อกำหนดของศาสนายิวที่หนักอึ้งและไม่จำเป็น (กิจการ 15:10) และหลักแห่งสามัคคีธรรม ซึ่งกำหนดให้คนต่างชาติละเว้นจากการปฏิบัติที่จะขัดขวางการสามัคคีธรรมกับพี่น้องชาวยิวของพวกเขา

► เราควรนำหลักการสองประการนี้มาประยุกต์ใช้อย่างไรในปัจจุบัน? เราจะอนุญาตให้มีเสรีภาพทางมโนธรรมในเรื่องที่พระคัมภีร์ไม่ได้ให้คำสั่งไว้อย่างชัดเจนได้อย่างไร? และเราจะหลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ที่มีความเชื่อมั่นแตกต่างจากเราขุ่นเคืองใจได้อย่างไร?

การเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่ 2 (กิจการ 15:36-18:22)

ไม่ใช่ทุกความขัดแย้งในคริสตจักรยุคแรกจะเกี่ยวข้องกับหลักศาสนศาสตร์เสมอไป เปาโลและบารนาบัสแยกทางกันเนื่องจากความเห็นไม่ตรงกันในเรื่องส่วนตัวเกี่ยวกับยอห์นมาระโก (กิจการ 15:36-41) ความขัดแย้งนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงทำงานแม้ผ่านสถานการณ์ส่วนตัวที่ยากลำบาก สilas ได้กลายเป็นผู้รับใช้ที่มีคุณค่าในคริสตจักร และความอุตสาหะของเปาโลกับบารนาบัสก็ได้ขยายผลเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าจากการแยกกันทำงานของพวกเขา ซึ่งในเวลาต่อมา เปาโลก็ได้กลับมาคืนดีกับยอห์นมาระโก (2 ทิโมธี 4:11)

เปาโลและซิลาสเริ่มต้นการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่สองนี้โดยการกลับไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรต่าง ๆ ที่เปาโลกับบารนาบัสได้บุกเบิกไว้ในการเดินทางครั้งแรก นอกจากนี้เปาโลและซิลาสยังได้ทำพันธกิจในเมืองฟีลิปปี เมืองเธสะโลนิกา เมืองเบโรอา กรุงเอเธนส์ และเมืองโครีนธ์ ในการเดินทางครั้งนี้ชาวประเสริฐได้รับการประกาศในยุโรปหลังจากที่เปาโลเห็นนิมิตเกี่ยวกับชายชาวมาซิโดเนียที่มาอ่อนน้อมขอความ

ช่วยเหลือ (กิจการ 16:9-10) ทิโมธีซึ่งยังเป็นคนหนุ่มได้เข้าร่วมทีมของเมืองลิสตรา และลูกาได้เข้าร่วมกับเปาโลที่เมืองโตรอัส³⁸ เปาโลใช้เวลาประมาณ 18 เดือนในการบุกเบิกคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ที่มงานเดินทางกลับสู่เมืองอันติโอกหลังจากใช้เวลาเดินทางนานกว่าสามปี (ค.ศ. 50-53)

การเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่สองแสดงให้เห็นถึงการต่อต้านที่เปาโลต้องเผชิญในการประกาศ เปาโลและสิลาสถูกจำคุกที่เมืองฟีลิปปี (กิจการ 16:23-39) บ้านที่พวกเขาพักอาศัยในเมืองเธสะโลนิกาถูกฝูงชนรุมทำลาย (กิจการ 17:5-7) ศัตรูจากเมืองเธสะโลนิกาตามพวกเขาไปจนถึงเมืองเบโรอา (กิจการ 17:13) และเปาโลถูกนำตัวไปพิจารณาคดีในเมืองโครินธ์ (กิจการ 18:12-17)

การเติบโตของคริสตจักรมีราคาที่ต้องจ่ายสูงมาก ชาตานไม่ยอมคืนพื้นที่โดยไม่มีการต่อสู้ อย่างไรก็ตามกิจการสำแดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์และชัยชนะของชาวประเสริฐ ในขณะที่คริสตจักรต่าง ๆ ถูกบุกเบิกขึ้นทั่วเอเชียไมเนอร์ มาซิโดเนีย และแคว้นอากายา

การเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่ 3 (กิจการ 18:23-21:15)

เปาโลใช้เวลาเพียงสั้น ๆ ในเมืองอันติโอก ก่อนจะออกเดินทางไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรต่าง ๆ ในภูมิภาคแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจียอีกครั้ง ช่วงแรกของการเดินทางครั้งนี้เขาอุทิศตนเพื่อเสริมสร้างความเชื่อให้กับบรรดาผู้เชื่อในคริสตจักรที่บุกเบิกไว้ในการเดินทางครั้งก่อน ๆ (กิจการ 18:23) การเดินทางเพื่อพันธกิจครั้งที่สามนี้ยาวนานตั้งแต่ ค.ศ. 53-57 โดยใช้เวลานานที่สุด (3 ปี) อยู่ที่เมืองเอเฟซัส ในขณะที่พำนักอยู่ที่นั่น เปาโลได้เขียนจดหมายฝากถึงชาวโครินธ์ทั้งสองฉบับ เพื่อตอบใจทฤษฎีปัญหาต่าง ๆ ในคริสตจักรที่รับมือได้ยากแห่งนี้

หลังจากออกจากเมืองเอเฟซัสเนื่องจากการต่อต้านจากศัตรู เปาโลได้เดินทางไปยังมาซิโดเนียและแคว้นอากายา เขาได้รวบรวมเงินบริจาคจากคริสตจักรที่มีคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ในภูมิภาคเหล่านี้ เพื่อนำไปช่วยเหลือผู้ติดตามพระคริสต์ชาวยิวที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม การแสดงออกถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักรนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าทั้งคนยิวและคนต่างชาติต่างเป็นสมาชิกในคริสตจักรของพระคริสต์ร่วมกัน

³⁸ ใน กิจการ 16:10 ลูกา เริ่มใช้คำสรรพนามว่า “เรา” แทน “ท่านทั้งสอง” หรือ “ท่านเหล่านั้น”

การถูกจับและถูกจำคุก (กิจการ 21:15-28:31)

เมื่อเดินทางกลับจากการเดินทางเพื่อพันธกิจครั้งที่สาม เปาโลได้แวะที่เมืองซีซาร์ียา³⁹ ซึ่งผู้เผยพระวจนะชื่อกาเบัสได้เตือนเขาว่าเขาจะถูกจับกุมในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 21:10-11) ส่วนสุดท้ายของพระธรรมกิจการบอกเล่าเรื่องราวการถูกจับกุมของเปาโล การถูกจำคุกที่เมืองซีซาร์ียา การทวงฎีกาต่อกรุงโรม (ซึ่งเป็นสิทธิ์ของพลเมืองโรมัน) การเดินทางที่เต็มไปด้วยอันตรายมุ่งหน้าสู่กรุงโรม (รวมถึงเหตุการณ์เรืออัปปางที่เกาะมอลตา) และการทำพันธกิจเป็นเวลาสองปีในกรุงโรมในขณะที่ถูกกักบริเวณอยู่ในบ้าน

ตอนจบของกิจการแสดงให้เห็นว่า พระมหาบัญชาของพระเยซูที่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลกนั้นได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วง ในระหว่างที่ถูกกักบริเวณ เปาโลสามารถทำพันธกิจได้อย่างอิสระ ทั้งประกาศแผ่นดินของพระเจ้าและสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่งโดยปราศจากการขัดขวาง (กิจการ 28:31) ไม่ว่าจะเป็นการต่อต้านจากผู้นำชาวยิวหรือรัฐบาลโรมัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังคงประทานฤทธานุภาพแก่คริสตจักรเพื่อทำตามพระมหาบัญชาของพระคริสต์ให้สำเร็จ

ลำดับเหตุการณ์พันธกิจของเปาโล (วันที่โดยประมาณ)	
วันที่	เหตุการณ์
ค.ศ. 33	การกลับใจมาเชื่อของเปาโล
ค.ศ. 35-46	เปาโลในประเทศอาระเบีย กรุงดามัสกัส และแคว้นซีลีเซีย
ค.ศ. 47-49	การเดินทางครั้งที่ 1 (ร่วมกับบารนาบัส)
	กาลาเทียถูกเขียนขึ้น
ค.ศ. 49	การประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม

³⁹ นี่ไม่ใช่เมืองเดียวกับเมืองซีซาร์ียาฟีลิปปี แต่เป็นเมืองซีซาร์ียมาริตีมา ซึ่งเป็นเมืองท่าหลักของโรมันบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนของแคว้นยูเดีย

ค.ศ. 50-53	การเดินทางครั้งที่ 2 (ร่วมกับสิลาส)
	1 และ 2 เรสะโลนิกา ถูกเขียนขึ้น
ค.ศ. 53-57	การเดินทางครั้งที่ 3 (ร่วมกับสิลาส)
	โรม กับ 1 และ 2 โครินธ์ ถูกเขียนขึ้น
ค.ศ. 57-59	เปาโลถูกขังคุกที่เมืองซีซารียา
	เปาโลถูกส่งตัวไปกรุงโรม
ค.ศ. 60-62	เปาโลอยู่ภายใต้การจับกุมในกรุงโรม
	จดหมายฝากจากคุกถูกเขียนขึ้น
ค.ศ. 64-65	เปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุก
	การเดินทางครั้งที่ 4
	1 ทิโมธี และ ทิตัส ถูกเขียนขึ้น
ค.ศ. 66-67	เปาโลถูกขังคุกครั้งสุดท้าย
	2 ทิโมธี ถูกเขียนขึ้น
	เปาโลถูกประหารชีวิตโดยเนโร

กิจการในคริสตจักรปัจจุบัน

พระกิตติคุณลูกา แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทำพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซู ส่วนพระธรรมกิจการ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทำพันธกิจของคริสตจักร บางแง่มุมของประสบการณ์ในคริสตจักรยุคแรกอาจถูกเลียนแบบได้โดยปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่น เราสามารถศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกำลังของตนเอง เราสามารถรักษาความสามัคคีธรรมในคริสตจักรได้ในระดับหนึ่งด้วยกำลังของตนเอง หรือแม้แต่เลียนแบบหมายสำคัญและการอัศจรรย์

บางอย่างด้วยกำลังของตนเอง แต่หากปราศจากการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ท่ามกลางเรา เราจะไม่มีวันเข้าถึงความจริงแท้ตามภาพที่ปรากฏในพระธรรมกิจการเลย

การเติบโตแบบข้ามวัฒนธรรมของคริสตจักรในกิจการเป็นแบบอย่างสำหรับคริสตจักรในปัจจุบัน วันเพนเทคอสต์ได้นำผู้เชื่อใหม่จากยุโรป (กรุงโรม) เอเชีย (ปาเลสไตน์และซีเรีย) และแอฟริกา (ประเทศอียิปต์และเมืองลิเบีย) เข้ามาสู่คริสตจักรที่เพิ่งเริ่มต้น เป้าหมายในการประกาศของเราในปัจจุบันต้องเป็นเช่นเดียวกัน คือการแพร่ขยายข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ข้ามพรมแดนทางวัฒนธรรม กิจกรรมแบบอย่างของคริสตจักรที่รวบรวมผู้เชื่อที่แท้จริงทุกคนเข้าเป็นพระกายของพระคริสต์

กิจการแสดงให้เห็นถึงคริสตจักรที่รวบรวมวัฒนธรรมที่แตกต่างกันให้ทำงานร่วมกันอย่างป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เมื่อเกิดความขัดแย้ง คริสตจักรได้เรียนรู้ที่จะหาทางออกโดยการทรงนำของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ หลักแห่งเสรีภาพและหลักแห่งสามัคคีธรรมที่ได้วางแนวทางไว้ในการประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม เป็นแบบอย่างในการจัดการกับประเด็นเรื่องมโนธรรมในคริสตจักรปัจจุบัน ดังที่เปาโลอธิบายไว้ใน โรม 14 และ 1 โครินธ์ 8 ว่าผู้ติดตามพระคริสต์ต้องหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดสองประการดังนี้

- หลักแห่งเสรีภาพ กำหนดให้เราหลีกเลี่ยงการนำความเชื่อมั่นส่วนตัวของเราไปยึดเยียดให้แก่ผู้เชื่อคนอื่น
- หลักแห่งสามัคคีธรรม กำหนดให้เราหลีกเลี่ยงการใช้เสรีภาพของเราในลักษณะที่ทำลายความเชื่อของพี่น้องที่ยังอ่อนแอ

ความถ่อมใจต่อกันเช่นนี้จะช่วยทำลายกำแพงระหว่างพี่น้องคริสเตียนไปได้มาก

สำหรับคริสตจักรที่เผชิญกับการข่มเหง การเติบโตของคริสตจักรยุคแรกท่ามกลางการต่อต้านเป็นแรงบันดาลใจให้เรายังคงสัตย์ซื่อต่อไป ยิ่งไปกว่าการช่วยให้คริสตจักรอยู่รอด พระเจ้าใช้การข่มเหงเพื่อผลักดันเหล่าสาวกให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม และเพื่อทำพันธกิจของพระองค์สำหรับคริสตจักรให้สำเร็จ เมื่อเราอมให้พระเจ้าทำงานผ่านเรา พระองค์จะเป็นผู้สร้างคริสตจักรของพระองค์ แม้จะต้องเผชิญกับการต่อต้านจากโลกก็ตาม

บทสรุป

ในกิจการ เราเห็นการเปลี่ยนแปลงของเหล่าสาวกที่เคยลังเลและหลบซ่อนตัวอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ได้กลายมาเป็นนักประกาศที่มีความมั่นใจและประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรมและในดินแดนที่ห่างไกลออกไป กิจการแสดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ที่ทำงานภายในและผ่านทางคริสตจักร

หนึ่งในหลักฐานยิ่งใหญ่ที่สุดของฤทธานุภาพแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์คือชีวิตของเหล่าอัครทูต จากบวชที่เคยหนีไปจากเหตุการณ์ที่พระเยซูถูกจับกุม สาวกเหล่านี้ได้กลายเป็นเหล่าบวชที่ยินดีจะตายเพื่อพระองค์ผู้ฟื้นคืนสู่ชีวิต บทสรุปโดยสังเขปจากประเพณีดั้งเดิมเกี่ยวกับความตายของเหล่าอัครทูตถือเป็นพยานยืนยันถึงการเปลี่ยนแปลงในวันเพนเทคอสต์ เหล่าสาวกได้ประทับตราพยานหลักฐานของพวกเขาด้วยเลือด

- **ยากอบ** ถูกเฮโรด อากริปปา ประหารชีวิตเพียง 12 ปีหลังจากวันเพนเทคอสต์
- **ซีโมนเปโตร** ถูกตรึงที่กางเขน เนื่องจากเขารู้สึกไม่คู่ควรที่จะตายเหมือนอย่างพระอาจารย์ เขาจึงขอให้ถูกตรึงกางเขนแบบกลับหัว
- **อันดรูว์** พี่ชายของเปโตร ถูกตรึงที่กางเขนในแคว้นอาคาญา ใกล้กับเมืองโครีนธ์
- **โรมัส** เปลี่ยนจาก “โรมัสผู้สงสัย” กลายเป็นบวชที่มีความมุ่งมั่นอย่างมากจนเดินทางไปเป็นมิชชันนารีที่อินเดีย และเสียชีวิตในฐานะผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อ โดยอาจจะถูกแทงด้วยหอก
- **ฟิลิป** ถูกทรมานและตรึงที่กางเขนในแคว้นฟรีเจีย
- **มัทธิว** ถูกตัดศีรษะที่เมืองNad-Davar ในเอธิโอเปีย
- **นาธานาเอล (บารโธโลมิว)** ถูกถลกหนังแล้วจึงถูกตรึงที่กางเขน
- **ยากอบ (บุตรอัลเฟัส)** ถูกนำตัวไปที่บนยอดพระวิหารเพื่อให้ปฏิเสธพระเยซู เมื่อเขาไม่ปฏิเสธพระเยซู เขาจึงถูกผลักลงมาจากพระวิหาร

- **ซีโมนพรรคชาตินิยม** ถูกตรึงที่กางเขนในแคว้นซีเรีย หลังจากประกาศในประเทศอียิปต์และเปอร์เซีย
- **ยูดาสธัดเดอัส** ถูกทุบตีจนตายในขณะที่กำลังประกาศกับเหล่าปุโรหิตนอกรีตในเขตแดนเมโสโปเตเมีย
- **มัทธิอัส** ผู้ได้รับเลือกมาแทนยูดาส อิศคาริโอท เขาประกาศในเอธิโอเปียและต่อมาถูกหินขว้างใส่ในขณะที่ถูกแขวนอยู่บนกางเขน
- **ยอห์น** เป็นอัครทูตเพียงคนเดียวที่เสียชีวิตตามธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม เขาต้องใช้เวลาหลายปีในการถูกเนรเทศอยู่ที่เกาะปัทมอส

โดยสรุปแล้ว ขอให้คุณพิจารณาว่า “พระเจ้าต้องการทำอะไรผ่านคริสตจักรในปัจจุบัน?” ในวันเพนเทคอสต์มีสาวกเพียง 120 คน ในขณะที่ประชากรในจักรวรรดิโรมันในเวลานั้นมีประมาณ 45 ล้านคน หากมองจากมุมมองของมนุษย์ ภารกิจในการประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกนี้เป็นไปไม่ได้เลย แต่สิ่งที่น่าอัศจรรย์คือ เมื่อถึงช่วงปลายศตวรรษแรก ข่าวประเสริฐได้แพร่ขยายจากผู้เชื่อ 120 คนที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ ไปยังทุกมุมของจักรวรรดิโรมัน แล้วพระเจ้าต้องการทำอะไรผ่านคริสตจักรของพระองค์ในปัจจุบันนี้?

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 4

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง

- ก่อนหน้านี้ในบทเรียนนี้ คุณได้รับคำขอให้พิจารณารายการกิจกรรมต่าง ๆ ของคริสตจักรยุคแรก โดยคุณต้องตัดสินใจว่าแต่ละกิจกรรมเป็นเพียงการบอกเล่าเหตุการณ์ของคริสตจักรยุคแรกเท่านั้น หรือเป็นการกำหนดมาตรฐานสำหรับปัจจุบันด้วย สำหรับแต่ละรายการที่คุณพิจารณาว่าเป็นการกำหนดมาตรฐาน ให้ค้นหาข้ออ้างอิงจากพระคัมภีร์อย่างน้อยหนึ่งแห่งที่สั่งให้ทำกิจกรรมนั้นอย่างชัดเจน
- ให้เขียนเรียงความความยาวหนึ่งหน้ากระดาษ โดยใช้บทเทศนาของเปโตรใน กิจการ 2 หรือบทเทศนาของเปาโลใน กิจการ 17 เพื่อสรุปหัวข้อหลักของการประกาศโดยอัครทูต

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 4

- (1) เหตุใดเมืองเอเฟซัส จึงเป็นสถานที่ที่เปาโลใช้เป็นกลยุทธ์สำหรับการบุกเบิกคริสตจักร?
- (2) เหตุใดกรุงโรมจึงเป็นสถานที่ที่เปาโลใช้เป็นกลยุทธ์สำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ?
- (3) จักรพรรดิคนใดของโรมันที่ข่มเหงคริสตจักรยุคแรก?
- (4) เพราะเหตุใดพระธรรมกิจการน่าจะถูกเขียนขึ้นในช่วงปลายทศวรรษที่ 50 หรือต้นทศวรรษที่ 60?
- (5) หัวใจสำคัญของข่าวสารที่เหล่าอัครทูตประกาศมีอะไรบ้าง?
- (6) ใครคือคริสเตียนผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อคนแรก?
- (7) ข่าวประเสริฐได้แพร่ขยายออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มอย่างไร?
- (8) คริสตจักรใดที่เป็นหลักในการส่งมิชชันนารีออกไปในช่วงกลางศตวรรษแรก?
- (9) การประชุมในกรุงเยรูซาเล็มกำหนดให้ผู้เชื่อชาวต่างชาติต้องหลีกเลี่ยงการกระทำ 4 อย่าง ได้แก่ อะไรบ้าง?
- (10) อะไรคือผลดีที่ได้รับจากการที่เปาโลกับบารานาบัสขัดแย้งกันใน กิจการ 15?
- (11) เขียน กิจการ 1:7-8 จากการใช้การท่องจำ

บทที่ 5

โรม

๒ ความชอบธรรมของพระเจ้า

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบถึงวันที่เขียนและวัตถุประสงค์ของพระธรรมโรม
- (2) สรุปหลักคำสอนพื้นฐานของพระธรรมโรม
- (3) เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการพิพากษาลงโทษและข่าวประเสริฐ
- (4) ประยุกต์ใช้คำสอนของเปาโลเกี่ยวกับเสรีภาพของผู้เชื่อจากการทำบาปโดยเจตนา
- (5) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมโรมเข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน โรม
- ▶ ท่องจำ โรม 1:16-17

บทนำ

ไม่มีพระธรรมใดในพระคัมภีร์ที่จะส่งผลกระทบต่อคริสตจักรได้มากไปกว่าจดหมายฝากของเปาโลที่ถึงชาวโรม การฟื้นฟูครั้งใหญ่สามครั้งในประวัติศาสตร์ล้วนเริ่มต้นขึ้นจากการศึกษาพระธรรมโรม

ในช่วงเวลาอันมืดมนที่ล้อมรอบการล่มสลายของจักรวรรดิโรมัน การฟื้นฟูในคริสตจักรได้ถูกนำโดยออกัสติน เขาระบุว่าการศึกษาที่เขาได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของบาปนั้นมาจากการอ่านพระธรรมโรม พระธรรมโรมได้สอนออกัสตินเกี่ยวกับฤทธานุภาพของพระเจ้าในการช่วยให้พ้นจากบาป

ในยุคที่นิกายโรมันคาทอลิกยึดเหนี่ยวคริสตจักรไว้กับพิธีกรรมและหลักคำสอนที่ผิดพลาด มาร์ติน ลูเธอร์ ได้เรียนรู้จาก โรม 1:17 ว่า “ความยุติธรรมของพระเจ้าคือความชอบธรรม ซึ่งโดยทางพระคุณและความเมตตา [อันสูงสุด] พระเจ้าทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ...”⁴⁰ พระธรรมโรมได้สอน มาร์ติน ลูเธอร์ เกี่ยวกับฤทธานุภาพของพระเจ้าในการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ

ในศตวรรษที่ 18 ณ ประเทศอังกฤษ เป็นเรื่องไม่ปกติที่ผู้ซึ่งประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนจะเชื่อว่ามนุษย์สามารถมีความมั่นใจในความรอดส่วนบุคคลได้ John Wesley ได้รับความมั่นใจในความเชื่อผ่านการศึกษาศาสนาพระธรรมโรม และได้เริ่มต้นการฟื้นฟูที่ยังคงส่งผลกระทบต่อโลกจนถึงทุกวันนี้ พระธรรมโรมได้สอน John Wesley เกี่ยวกับฤทธานุภาพของพระเจ้าในการช่วยให้รอด

ภูมิหลังของโรม

วันที่เขียน

โรมถูกเขียนขึ้นในระหว่างการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่สามของเปาโล ประมาณปี ค.ศ. 57 ในขณะที่เขาน่าจะอยู่ที่เมืองโครินธ์ แม้ว่าเปาโลจะยังไม่เคยไปเยือนกรุงโรมมาก่อน แต่ส่วนท้ายของจดหมายแสดงให้เห็นว่าเปาโลรู้จักสมาชิกหลายคนในคริสตจักรที่นั่น เขาหวังว่าจะได้ไปเยือนกรุงโรม แต่

“[พระธรรมโรม] คือข่าวประเสริฐที่บริสุทธิ์ที่สุด เป็นสิ่งที่คุ้มค่าอย่างยิ่งสำหรับคริสเตียน ไม่เพียงแต่ควรจะต้องจำให้ได้ทุกถ้อยคำเท่านั้น แต่ควรให้ตนเองจดจำอยู่กับพระธรรมเล่มนี้ทุกวัน รวบรวมว่าเป็นอาหารประจำวันของจิตวิญญาณ เป็นไปไม่ได้เลยที่เราจะอ่านหรือใคร่ครวญ จดหมายฝากฉบับนี้มากเกินไปหรือดีเกินไป ยิ่งใครคนหนึ่งคลุกคลีกับมันมากเท่าไร มันก็ยิ่งล้ำค่ามากขึ้นและมีรสชาติที่ดียิ่งขึ้นเท่านั้น”

- มาร์ติน ลูเธอร์

“Preface to Romans”

⁴⁰ Quoted in Roland H. Bainton, *Here I Stand: A Life of Martin Luther* (Nashville: Abingdon Press, 1950), 49-50

ก่อนหน้านั้นเขาต้องเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อส่งมอบเงินบริจาคช่วยเหลือที่คริสตจักรต่าง ๆ ในเอเชียรุ่มมอบให้ (โรม 15:23-28) ทว่าในขณะที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เปาโลกลับถูกจับกุมและในที่สุดก็ถูกส่งตัวไปยังกรุงโรมในฐานะนักโทษ

วัตถุประสงค์

เปาโลมีวัตถุประสงค์สามประการในการเขียนพระธรรมโรมดังนี้

1. วัตถุประสงค์เฉพาะหน้าคือ เพื่อตอบสนองต่อข้อกังวลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรในกรุงโรม
2. วัตถุประสงค์ส่วนตัวคือ เพื่ออธิบายแผนการในอนาคตของเขาสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ
3. วัตถุประสงค์สูงสุดคือ เพื่อสอนว่าผู้คนจะได้รับการทำให้ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าได้อย่างไร

วัตถุประสงค์เฉพาะหน้าของเปาโลคือการจัดการกับข้อกังวลของคริสตจักรที่มีสมาชิกทั้งคนยิวและคนต่างชาติ คริสตจักรในกรุงโรมก่อตั้งขึ้นโดยชาวยิว ซึ่งอาจจะเป็นผู้ที่กลับใจและเดินทางกลับมาจากกรุงเยรูซาเล็มหลังวันเพนเทคอสต์ ในปี ค.ศ. 49 จักรพรรดิคลาวดิอุสได้ขับไล่ชาวยิวออกจากกรุงโรม (กิจการ 18:2)⁴¹ เมื่อชาวยิวกลับมายังกรุงโรมในอีกไม่กี่ปีต่อมา คริสตจักรจึงประกอบด้วยคนสองกลุ่ม คือ ชาวยิวที่ถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสกับคนต่างชาติที่คุ้นเคยกับการใช้ชีวิตอย่างมีอิสระจากข้อจำกัดของธรรมเนียมบัญญัติ เปาโลจึงได้ตอบคำถามที่คริสตจักรซึ่งมีทั้งคนยิวและคนต่างชาตินี้สงสัย

- ความรอดมาจากการปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่?
- อนาคตของอิสราเอลในฐานะประชากรของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร?
- ผู้ติดตามพระคริสต์ควรรับมือกับความเชื่อมั่นที่แตกต่างกันในเรื่องต่าง ๆ เช่น กฎระเบียบเรื่องอาหารอย่างไร?

ช่วงท้ายของพระธรรมโรมแสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจส่วนตัวของเปาโลในการเขียนจดหมายฉบับนี้ เปาโลมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะนำข่าวประเสริฐไปให้ถึงศูนย์กลางทางยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ของโลกโรมัน เนื่องจากประเทศสเปนกำลังกลายเป็นส่วนสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ ของจักรวรรดิโรมัน เปาโลจึงต้องการไป

⁴¹ นักประวัติศาสตร์ชื่อ ซูเอโทเนียส บันทึกว่าพระราชกฤษฎีกานี้ออกมาเนื่องจากเกิดเหตุจลาจลในหมู่ชาวยิวเรื่อง *Christos* เนื่องจาก *Christos* เป็นการสะกดคำว่าพระคริสต์ในภาษาละติน จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าความขัดแย้งนั้นเกิดขึ้นระหว่างชาวยิวและคริสเตียน

ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น จดหมายฉบับนี้จึงนำเสนอแผนการของพระเจ้าที่จะใช้กรุงโรมเป็นฐานปฏิบัติการ สำหรับพันธกิจการประกาศที่จะขยายเข้าสู่ประเทศสเปน (โรม 15:24)

วัตถุประสงค์สูงสุดของเปาโลคือการสอนว่าเราได้รับการทำให้ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าได้อย่างไร ผู้ติดตามพระคริสต์ชาวยิวได้เรียนรู้ว่าการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นไม่ได้มาจากการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ แต่มาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อเพียงอย่างเดียว ส่วนผู้เชื่อชาวต่างชาติก็ได้รับการเตือนสติว่าพระเจ้าเลือกที่จะทำงานผ่านทางชนชาติยิว ดังนั้นพวกเขาจึงควรให้เกียรติพี่น้องชาวยิวของพวกเขา ผู้เชื่อทุกคนไม่ว่าจะเป็นยิวหรือต่างชาติ ต่างถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าได้ก็เพราะพระคุณเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เนื้อหาของโรม

บทนำเรื่องฤทธานุภาพของข่าวประเสริฐเพื่อความรอด (โรม 1:1-17)

บางครั้งผู้อ่านอาจข้ามส่วนบทนำเพื่อไปยังเนื้อหาหลักของหนังสือ แต่ในพระคัมภีร์นั้น แม้แต่บทนำก็มีความสำคัญ เพราะเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจ และ "...เป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม" (2 ทิโมธี 3:16) บทนำของเปาโลมักจะให้ข้อมูลที่สนใจสำคัญของวัตถุประสงค์ที่เขาเขียน ในบทนำของพระธรรมโรมนี้ เราได้เรียนรู้ความจริง 4 ประการเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ

- ข่าวประเสริฐได้รับการเผยพระวจนะไว้แล้วในพันธสัญญาเดิม
- ข่าวประเสริฐประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ โดยพระองค์เป็น...
 - บุตรดาวิด
 - บุตรพระเจ้า
 - ผู้ที่ฟื้นขึ้นจากความตาย
- ข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด ทั้งคนยิวและคนต่างชาติ
- ข่าวประเสริฐสำแดงความชอบธรรมของพระเจ้า

ความชอบธรรมของพระเจ้าที่สำแดงผ่านการพิพากษา (โรม 1:17-3:20)

▶ เหตุใดข้อเท็จจริงเรื่องการพิพากษาจึงจำเป็นต่อเนื้อหาที่เป็นข่าวดีของชาวประเสริฐ?

เปาโลเริ่มต้นด้วยข่าวร้ายเรื่องการพิพากษาลงโทษ นั่นคือ มนุษยชาติทั้งปวงล้วนยืนอยู่ภายใต้การพิพากษาต่อหน้าพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม ไม่ว่าจะเป็นคนต่างชาติ ผู้เคร่งศีลธรรม หรือคนยิว

ใน โรม 1:18-32 เปาโลเขียนถึงบาปของ**คนต่างชาติ** โดยเฉพาะกลุ่มคนนอกกรีตที่ "...ได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย..." (โรม 1:23) ในส่วนนี้ เปาโลกล่าวถึงบาปที่ผู้อ่านชาวกรีกจะถือว่าเป็นบาปของพวกคนต่างชาติ เช่น การให้รูปเคารพ การรักร่วมเพศ การฆาตกรรม และความโหดร้าย เปาโลเตือนว่าผู้ที่กระทำบาปเหล่านี้สมควรแก่ความตาย

“พวกเขาจะไม่มีวันยอมรับพระคุณ จนกว่าพวกเขาจะสิ้นสะท้านต่อหน้าธรรมบัญญัติอันเที่ยงธรรมและบริสุทธิ์”

- Charles Spurgeon

ใน โรม 2:1-16 เปาโลจึงได้อภิปรายถึงกลุ่ม**ผู้เคร่งศีลธรรม** คนเหล่านี้คือคนที่คิดว่าตนเองเป็นคนดี พวกเขาประณามคนต่างชาติที่หลงใหลในรูปเคารพตามที่กล่าวไว้ในโรม 1 แต่ตัวพวกเขาเองก็มีความผิดบาปด้วยเช่นกัน

ใน โรม 2:17-3:8 เปาโลกล่าวกับกลุ่มผู้ฟังที่เป็นคนยิว ผ่านชุดคำถามเชิงโวหาร เปาโลได้ปกป้องความชอบธรรมของพระเจ้าในการพิพากษา**คนยิว**ผู้ที่ทำบาปภายใต้ธรรมบัญญัติ

“เราไม่สามารถมาหาพระคริสต์เพื่อรับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมได้ จนกว่าเราจะผ่านไปหาโมเสสเพื่อรับการพิพากษาลงโทษเสียก่อน”

- John Stott

ใน โรม 3:9-20 เปาโลสรุปว่า "...ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียวไม่มีเลย" (โรม 3:10) มนุษยชาติทั้งปวงล้วนยืนอยู่ภายใต้การพิพากษาลงโทษต่อหน้าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ความชอบธรรมของพระเจ้าที่สำแดงผ่านความรอด (โรม 3:21-8:39)

หลังจากข่าวร้ายเรื่องการพิพากษาลงโทษ เปาโลเปลี่ยนมากล่าวถึงข่าวดี (ชาวประเสริฐ) ที่ว่าเราถูกทำให้ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าได้ ไม่ใช่โดยการประพฤติ แต่ผ่านทาง "ความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งปรากฏโดย

ความเชื่อในพระเยซูคริสต์...” (โรม 3:22) เปาโลแสดงให้เห็นว่าความชอบธรรมของพระเจ้าสำแดงออกในการช่วยให้รอดและการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เชื่ออย่างไร

การทำเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว (โรม 3:21-5:21)

เช่นเดียวกับที่อับราฮัมได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว เรายังได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติ เรามีสันติสุขกับพระเจ้าผ่านทาง การลบล้างบาป โดยความตายของพระเยซูคริสต์ โดยผ่านทางพระองค์ เราจึงชื่นชมยินดีในความหวังแห่งพระสิริ และโดยผ่านทางพระองค์ เราจึงมีชีวิต เปาโลชี้ให้เห็นว่าไม่ว่าคนยิวหรือคนต่างชาติก็ไม่มีเหตุผลที่จะอวดตัวได้เลย เว้นแต่จะอวดในพระคุณที่พระเจ้าประทานให้เปล่าๆ ผ่านทางพระเยซูคริสต์ ความชอบธรรมของพระเจ้า สำแดงออกในพระคุณที่ประทานให้แก่มวลมนุษย์โดยไม่คิดมูลค่า

การทำเป็นผู้ชอบธรรมและความบาป (โรม 6)

เมื่อได้ฟังคำพยานอันน่าปีติยินดีของเปาโลเกี่ยวกับฤทธานุภาพของพระคุณ ผู้อ่านอาจถามว่า “เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มทวีขึ้นหรือ?” (โรม 6:1) บางคนอาจโจมตีหลักคำสอนของเปาโลเรื่องพระคุณ โดยอ้างว่าสิ่งนี้จะทำให้คนเราใช้ชีวิตอยู่ในบาปโดยเจตนาต่อไป เปาโลตอบโต้ด้วยคำยืนยันหนักแน่นว่า “เปล่าเลย เราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร?” (โรม 6:2) เมื่อเราได้รับบัพติศมาเข้าไปในพระคริสต์ เราได้ตายต่อบาปแล้ว เพราะพระคุณ เราจึงไม่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของบาปอีกต่อไป ร่างกายของเราไม่ใช่เครื่องมือของความไม่ชอบธรรมอีกต่อไป แต่ด้วยฤทธานุภาพแห่งความรอด ร่างกายของเราจึงถูกถวายแด่พระเจ้าเพื่อเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม (โรม 6:18) ความชอบธรรมของพระเจ้าสำแดงออกในฤทธานุภาพของพระองค์ที่ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากบาป

บาปและธรรมบัญญัติ (โรม 7)

► อ่าน โรม 7 คุณคิดว่าใครคือบุคคลที่ถูกบรรยายไว้ในบทนี้?

เนื่องจากเราได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระเจ้าโดยไม่คิดมูลค่าแล้ว บัดนี้เราจึง “... เป็นทาสแบบใหม่ตามพระวิญญาณ ไม่ใช่แบบเก่าตามตัวอักษร” (โรม 7:6). ผู้อ่านชาวฮิวริวอาจจะถาม เปาโลว่า “คุณกำลังจะบอกว่าอะไร? ธรรมบัญญัติคือบาปอย่างนั้นหรือ?” ต่อคำถามนี้ เปาโลตอบว่า

“เปล่าเลย” (โรม 7:7) ธรรมบัญญัติเป็นสิ่งที่กำหนดขอบเขตของบาป ในการทำเช่นนั้น มันทำให้เราตระหนักถึงความเป็นจริงของบาป และปลุกความปรารถนาที่จะทำบาปในใจที่ขบถของเรา ธรรมบัญญัติซึ่งพระเจ้าให้ไว้เพื่อประโยชน์ของเรา กลับกลายเป็นเครื่องมือสำหรับความชั่วร้าย

เปาโลได้อธิบายหลักการนี้ในเนื้อหาส่วนที่กลายมาเป็นหนึ่งในส่วนที่มีการถกเถียงกันมากที่สุดของพระธรรมโรม โดยมีการตีความ โรม 7:7-25 แตกต่างกันไป 3 รูปแบบ ดังนี้...

1. **เปาโลกำลังบรรยายถึงชีวิตคริสเตียนปกติ** นักอธิบายพระคัมภีร์บางคนแย้งว่า เปาโลกำลังวาดภาพชีวิตปกติของผู้เชื่อที่ปรารถนาจะรักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้าแต่ไม่สามารถทำได้ อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องยากที่จะประสานภาพอันรุ่งโรจน์ของชีวิตที่ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมตามที่ปรากฏใน โรม 4-6 (โรม 5:1, โรม 6:18) เข้ากับการเป็นทาสที่บรรยายไว้ใน โรม 7 (โรม 7:24)
2. **เปาโลกำลังบรรยายถึงชีวิตของผู้เชื่อที่ยังไม่ได้ยอมจำนนต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสิ้นเชิง** เช่นเดียวกัน การตีความนี้มีความยุ่งยากในการประสานมุมมองเข้ากับภาพลักษณะของเปาโลเกี่ยวกับผู้เชื่อที่มีชัยชนะและใช้ชีวิตอย่างมีสันติสุขกับพระเจ้า
3. **เปาโลกำลังบรรยายถึงชีวิตของคนบาปที่เพิ่งตระหนักในความผิดบาป** บรรดาบิดาจารย์ของคริสตจักรยุคแรกมองว่าบทนี้เป็นสภาวะของเปาโลก่อนที่จะกลับใจ ในตอนที่เขาพยายามจะรักษาธรรมบัญญัติด้วยกำลังของตนเอง เป็นภาพของคนบาปที่ถูกปลุกให้ตระหนักถึงความต้องการความช่วยเหลือ แต่ยังไม่ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ บุคคลนี้แสวงหาความชอบธรรมด้วยวิธีบางอย่าง แต่ยังไม่ได้สัมผัสกับความยินดีใน โรม 8:1 ที่ว่า “เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์”

การชำระให้บริสุทธิ์: ชีวิตในพระวิญญาณ (โรม 8:1-17)

คำตอบสำหรับสภาพการต่อสู้ดิ้นรนที่ปรากฏใน โรม 7 คือฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ท่านพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย” (โรม 8:2) แทนที่จะพยายามรักษาธรรมบัญญัติด้วยกำลังของตนเองจนเกิดความท้อแท้ เราได้รับฤทธานุภาพจากพระวิญญาณเพื่อประหารการกระทำของฝ่ายกาย (โรม 8:13) นำเสียงแห่งชัยชนะใน โรม 8 นั้นข้าง

แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับสภาพความดีนนั้นใน โรม 7 เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะ “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราว่า เราเป็นลูกของพระเจ้า” (โรม 8:16) ชีวิตที่มีชัยชนะนี้ต่างหากที่เป็นแบบอย่างของเปาโลสำหรับประสบการณ์คริสเตียน ไม่ใช่ใน โรม 7

ชีวิตที่มีชัยชนะไม่ได้ดำเนินไปด้วยกำลังของเราเอง แต่ดำเนินไปด้วยฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาป (โรม 8:2) ให้ความมั่นใจในความรอดแก่เรา (โรม 8:15-16) และช่วยนำทางการอธิษฐานของเรา (โรม 8:26) ชีวิตของผู้เชื่อจึงดำเนินอยู่ภายใต้ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสิ้นเชิง

ความมั่นใจในความหวัง (โรม 8:18-39)

จุดสูงสุดของคำสอนของเปาโลเรื่องความรอด คือการเฉลิมฉลองในศักดิ์ศรีที่รอคอยบรรดาผู้เชื่อทุกคนอยู่ เปาโลเขียนว่า “...ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบัน ไม่ควรจะไปเปรียบเทียบกับศักดิ์ศรีซึ่งจะเผยให้แก่เราในอนาคต” (โรม 8:18) เขาหนุนใจผู้อ่านด้วยพระสัญญาที่ว่า “เรารู้ว่าเหตุการณ์ทุกอย่างร่วมกันก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า คือแก่คนที่ทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28) และเขาเตือนสติเราว่าความหวังของเรามาจากพระเจ้าผู้ทำให้ความรอดของเราเป็นไปได้ “...ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้?” (โรม 8:31)

พระเจ้าเป็นผู้ทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม และพระเจ้าเป็นผู้รักษาเราไว้ เปาโลเฉลิมฉลองความมั่นใจของเราในฐานะบุตรของพระเจ้าว่า...

เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ (โรม 8:38-39)

ความชอบธรรมของพระเจ้าที่สำแดงผ่านการทรงเลือก (โรม 9-11)

อีกคำถามหนึ่งที่อาจเกิดขึ้นจากผู้ที่ได้ฟังเปาโลสอนคือ “แล้วเรื่องของอิสราเอลล่ะ? พระเจ้าผิดคำสัญญาที่ให้ไว้กับประชากรที่พระองค์ได้เลือกสรรไว้แล้วหรือ?” ใน โรม 9-11 เปาโลอธิบายว่า การเป็นผู้สืบเชื้อสายจากอับราฮัมนั้นตั้งอยู่บนความเชื่อ ไม่ใช่เชื้อชาติ (โรม 9:6-8) พระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งอิสราเอล แต่พระเจ้ากำลังทำงานผ่านอับราฮัม (ปฐมกาล 12:3) และประกาศโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะของอิสราเอล⁴² ซึ่งในปัจจุบันกำลังสัมฤทธิ์ผลท่ามกลางคนต่างชาติ (โรม 11:11) การที่พระเจ้าอวยพรคนต่างชาตินั้นไม่ใช่การปฏิเสธอิสราเอลอย่างถาวร วัตถุประสงค์ของพระองค์สำหรับอิสราเอลจะสำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน

โรม 9-11 จัดการกับปัญหาเรื่องความไม่เชื่อของอิสราเอลด้วยความจริง 3 ประการ⁴³

1. **พระสัญญาของพระเจามีไว้สำหรับผู้เชื่อเสมอ** พระสัญญาที่ให้แก่อิสราเอลในอดีตนั้นมีไว้สำหรับทุกคนที่เชื่อ ทั้งคนต่างชาติและผู้ที่เหลืออยู่เพียงส่วนน้อยที่สัตย์ซื่อในอิสราเอล (โรม 9:6-29)
2. **อิสราเอลถูกปฏิเสธเนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา** ในปัจจุบัน คนต่างชาติได้รับความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อ ในขณะที่อิสราเอลไม่ได้รับความชอบธรรมเพราะพวกเขาแสวงหาผ่านทาง การประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ (โรม 9:30-10:21)
3. **การปฏิเสธอิสราเอลนั้นเป็นเพียงชั่วคราว ไม่ใช่การสิ้นสุด** พระเจ้าไม่ได้ล้มพระสัญญาของพระองค์ ในอนาคต อิสราเอลจะได้รับความรอดเมื่อพวกเขาหันกลับมาหาพระเจ้าด้วยความเชื่อ (โรม 11)

เปาโลจบเนื้อหาส่วนนี้ของพระธรรมโรมด้วยคำประกาศสรรเสริญโดยยกย่องพระเจ้าสำหรับพระสติปัญญา ความรู้ การพิพากษา และทางของพระองค์ที่เหลือจะหยั่งรู้ได้ (โรม 11:33-36) แม้ว่าเราอาจจะไม่เข้าใจทางของพระเจ้าอย่างครบถ้วน แต่เราสรรเสริญพระองค์เพราะเราไว้วางใจในความดีและ

⁴² อีสยาห์ 56 เป็นตัวอย่างหนึ่งในหลายๆ แห่ง

⁴³ เรียบเรียงจาก William M. Greathouse and George Lyons, *Romans: A Commentary in the Wesleyan Tradition* (Kansas City: Beacon Hill Press, 2008)

ความชอบธรรมของพระองค์ ทางของพระองค์สมควรแก่การสรรเสริญของเรา “เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน” (โรม 11:36)

ความชอบธรรมของพระเจ้าที่ปรากฏในชีวิตของผู้เชื่อ (โรม 12:1-15:13)

ศาสนศาสตร์ของเปาโลนั้นเน้นภาคปฏิบัติเสมอ จุดหมายฝากหลายฉบับของเปาโลมักจะแบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ คือ ในส่วนแรก เปาโลจะสอนว่าเราควรเชื่ออย่างไร และในส่วนที่สอง เขาจะสอนว่าเราควรดำเนินชีวิตอย่างไร รูปแบบนี้เห็นได้ชัดเจนในพระธรรมโรม

1. **หลักคำสอน** เปาโลสอนว่าบุคคลหนึ่งจะถูกทำให้ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าได้อย่างไร (โรม 1-11)
2. **การนำไปใช้** เปาโลสอนว่าผู้ชอบธรรมควรดำเนินชีวิตอย่างไร (โรม 12-16)

โรม 12-15 แสดงให้เห็นว่าหลักการจาก โรม 1-11 ถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร ใน โรม 12 เปาโลเรียกร้องให้ผู้อ่านถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตและบริสุทธิ์แด่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้าที่เห็นได้ผ่านการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์นั้น จะเปลี่ยนแปลงทุกด้านของชีวิต ผู้ที่ดำเนินตามพระวิญญาณแทนที่จะดำเนินตามเนื้อหนังจะสำแดงความชอบธรรมของพระเจ้าออกมาในชีวิตประจำวัน เปาโลระบุถึงแง่มุมภาคปฏิบัติบางประการของวิถีชีวิตใหม่นี้ดังนี้...

- เราใช้ของประทานฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อปรนนิบัติผู้อื่น (โรม 12:3-8)
- เราปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยลักษณะที่เหมือนพระคริสต์ (โรม 12:9-21)
- เรายอมเชื่อฟังผู้ที่มีอำนาจปกครอง (โรม 13:1-7)
- เราทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จถ้วนด้วยความรัก (โรม 13:8-14)
- เราไม่พิพากษาพี่น้องของเรา (โรม 14:1-12)
- เราไม่ใช่เสรีภาพในทางที่ทำให้พี่น้องที่อ่อนแอสะดุด (โรม 14:13-23)
- เราดำเนินตามแบบอย่างของพระคริสต์ (โรม 15:1-13)

บทสรุป (โรม 15:14-16:27)

ในบทสรุป เปาโลได้แบ่งปันแผนการที่จะไปเยือนกรุงโรมในระหว่างการเดินทางไปยังประเทศสเปน เขาหวังว่ากรุงโรมจะกลายเป็นฐานปฏิบัติการสำหรับพันธกิจในประเทศสเปน เขาส่งคำทักทายไปยังเพื่อนร่วมงาน และปิดท้ายด้วยคำประกาศสรรเสริญตามธรรมเนียมในจดหมายฝากของเขา (โรม 16:25-27) เขาสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความล้ำลึกที่ได้รับการเปิดเผยแล้ว นั่นคือ ข่าวประเสริฐมีไว้สำหรับทุกคน ความชอบธรรมของพระเจ้าได้รับการสำแดงแล้ว และทุกคนที่เชื่อจะได้รับความรอด (โรม 1:16-17)

โรมในคริสตจักรปัจจุบัน

พระธรรมโรมสอนคริสตจักรในปัจจุบันเกี่ยวกับความสำคัญของหลักคำสอนที่ชัดเจน โปรดจำไว้ว่าเปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ถึงผู้ติดตามพระเยซูในระดับสามัญชนทั่วไป ในยุคสมัยที่บางครั้งผู้เชื่อถูกปฏิบัติราวกับเป็นทารกฝ่ายวิญญาณที่ไม่สามารถย่อยอาหารแข็งของความจริงในพระคัมภีร์ได้ พระธรรมโรมแสดงให้เห็นว่าผู้เชื่อสามารถรับการสั่งสอนในหลักคำสอนที่ลึกซึ้งได้

นอกจากนี้ พระธรรมโรมยังสอนคริสตจักรในปัจจุบันถึงความสำคัญของการประยุกต์ใช้หลักคำสอนในชีวิตประจำวัน เปาโลไม่ได้แสดงความสนใจที่จะอธิบายหลักคำสอนเพียงเพื่อการถกเถียงทางสติปัญญาเท่านั้น แต่เขาสอนหลักคำสอนเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เชื่อ

หลังจากความจริงอันยิ่งใหญ่ใน โรม 1-11 เปาโลกล่าวต่อไปว่า "...ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลาย..." (โรม 12:1) คำว่า จึง เชื่อมโยงสิ่งที่กำลังจะกล่าว เขากับสิ่งที่เขาได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ เราอาจถอดความได้ว่า "เพราะเหตุแห่งความจริงเหล่านี้ (การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม, การชำระให้บริสุทธิ์ และ การทรงเลือก) ข้าพเจ้าจึงเรียกร้องให้ท่านทั้งหลายถวายตัวเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้าผู้ประทานพระพรเหล่านี้แก่ท่าน และนี่คือภาพที่การเปลี่ยนแปลงนี้จะปรากฏออกมาในชีวิตประจำวันของท่าน" จากนั้น เปาโลจึงกล่าวต่อไปถึงการนำการเปลี่ยนแปลงนี้ไปใช้ในภาคปฏิบัติใน โรม 12-15 การมีหลักคำสอนที่ถูกต้องเพียงอย่างเดียวนั้นไม่พอ เราต้องดำเนินชีวิตตามหลักคำสอนนั้นในทุกๆ วันด้วย

บทสรุป

ในวันพุธที่ 24 พฤษภาคม ค.ศ. 1738 John Wesley ได้เข้าร่วมการประชุมของกลุ่มโมเวเวียนที่ถนนอัลเดอส์เกตในกรุงลอนดอน Wesley ได้ตื่นนอนมานานหลายปีเพื่อแสวงหาความมั่นใจในความรอด เช่นเดียวกับหลายคนในสมัยนั้นที่เชื่อว่าการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของคนเราในการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม แต่ในขณะที่ฟัง William Holland อ่านจาก “Preface to Romans” ชีวิตของ Wesley ก็ได้เกิดการเปลี่ยนแปลง Wesley ได้เขียนบันทึกในเวลาต่อมาว่า...

ในตอนเย็น ข้าพเจ้าฝันใจอย่างมากที่จะไป [การประชุม] แห่งหนึ่ง ซึ่งที่นั่นมีคนกำลังอ่านบทนำของลูเธอร์เกี่ยวกับจดหมายฝากถึงชาวโรม เมื่อเวลาประมาณ [20:45 น.] ในขณะที่ผู้นำกำลังบรรยายถึงการเปลี่ยนแปลงซึ่งพระเจ้าทรงกระทำให้เกิดขึ้นในใจผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ ข้าพเจ้ารู้สึกว้าใจของข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนอย่างประหลาด ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าได้วางใจในพระคริสต์เพียงพระองค์เดียวเพื่อความรอด และข้าพเจ้าได้รับความมั่นใจว่าพระองค์ได้แบกรับบาปของข้าพเจ้าไปแล้ว คือบาปของข้าพเจ้านี้เอง และพระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย.⁴⁴

ในคืนนั้น John Wesley ได้เข้าใจความจริงใน โรม 1:17 ที่ว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” ความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ได้สร้างแรงบันดาลใจให้เกิดการฟื้นฟูที่แผ่ขยายไปทั่วมหานครอังกฤษ และขยายออกไปสู่ทั่วโลกในที่สุด

⁴⁴ John Wesley, *The Journal of John Wesley*, May 24, 1738.

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 5

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง

- เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์ เรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อจากพระธรรมโรม ส่งเป็นงานเขียน (5-6 หน้า) หรือส่งเป็นเสียงบันทึกการเทศนาหรือการสอนของคุณก็ได้
- เขียนโครงร่างเนื้อหาของพระธรรมโรม ความยาวหนึ่งหน้ากระดาษ ซึ่งแสดงให้เห็นทั้งหลักคำสอนใน โรม 1-11 และการประยุกต์ใช้ในภาคปฏิบัติใน โรม 12-16 โครงร่างนี้ควรเป็นโครงร่างส่วนตัวของคุณเอง ไม่ใช่โครงร่างที่คัดมาจากหนังสืออรรถาธิบายหรือพระคัมภีร์ฉบับศึกษา

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 5

- (1) บอกวัตถุประสงค์สามประการในการเขียนพระธรรมโรม
- (2) บอกความจริงสี่ประการเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่พบในบทนำของพระธรรมโรม
- (3) บอกชื่อกลุ่มคนที่ยังคงยืนอยู่ภายใต้การพิพากษา ใน โรม 1-3
- (4) ใน โรม 6 อะไรคือคำตอบที่เปาโลให้กับบางคนที่ถามว่าเราจะยังคงใช้ชีวิตอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มมากขึ้นได้หรือ?
- (5) บอกการตีความที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ ของ โรม 7:7-25
- (6) บอกความจริง 3 ประการที่เปาโลตอบสนองต่อปัญหาเรื่องความไม่เชื่อของอิสราเอล
- (7) จาก โรม 12-15 บอกถึงแง่มุมภาคปฏิบัติในการดำเนินชีวิตที่สำแดงความชอบธรรมของพระเจ้ามาสามประการ (ประการใดก็ได้)
- (8) เขียน โรม 1:16-17 จากการทำองจำ

บทที่ 6

โครีนธ์ และ กาลาเทีย

จดหมายถึงคริสตจักรที่มีปัญหา

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบวันที่เขียนและวัตถุประสงค์ของ 1 และ 2 โครีนธ์ และ กาลาเทีย
- (2) วางโครงร่างหัวข้อหลัก 1 และ 2 โครีนธ์ และ กาลาเทีย
- (3) เข้าใจประเด็นสำคัญในการตีความ 1 โครีนธ์
- (4) อภิปรายถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เชื่อกับธรรมเนียมปฏิบัติ
- (5) ตระหนักถึงคำจำกัดความตามหลักการพระคัมภีร์ของลัทธิอธรรมปฏิบัติ
- (6) ระบุขอบเขตของความขัดแย้งและความสับสนในคริสตจักรยุคแรก
- (7) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมเหล่านี้เข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน 1 และ 2 โครีนธ์ และ กาลาเทีย
- ▶ ท่องจำ 1 โครีนธ์ 1:20-21 และ กาลาเทีย 5:22-23

บทนำ

ผู้อ่านในยุคปัจจุบันบางครั้งมักสรุปเอาเองว่าคริสตจักรยุคแรกนั้นปราศจากปัญหาสำคัญใด ๆ เรามักจะคิดว่า “มันคงจะวิเศษมากหากได้อยู่ในคริสตจักรยุคแรกที่มีแต่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและเต็มไปด้วย

การฟื้นฟู!” แต่จุดหมายของเปาโลที่ส่งถึง เมืองโครีนธ์ และ แคว้นกาลาเทียกลับแสดงให้เห็นภาพที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง คริสตจักรในศตวรรษแรกต้องดิ้นรนกับหลักคำสอนที่ผิด บาปในหมู่สมาชิก ความสับสนเกี่ยวกับคำสอนสำคัญในพระคัมภีร์ รวมถึงคำถามเกี่ยวกับอำนาจปกครองและวินัยใน คริสตจักร หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หนังสือเหล่านี้แสดงให้เห็นโลกที่คล้ายคลึงกับในปัจจุบันอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ จุดหมายฝากถึงคริสตจักรที่มีปัญหาในศตวรรษที่ 1 จึงมีสิ่งที่จะสอนคริสตจักรที่มีปัญหาในศตวรรษที่ 21 ได้มากมาย

1 โครินธ์

ภูมิหลังของ 1 โครินธ์

ผู้เขียนและวันที่เขียน

เมืองโครีนธ์ เป็นเมืองท่าที่ตั้งอยู่บนคาบสมุทรระหว่างทะเลเอเจียนกับทะเลไอโอเนียน สินค้าจะถูกถ่ายลงจากเรือขนส่งข้ามแถบดินแคบๆ และนำไปลงเรืออีกลำที่อยู่อีกด้านหนึ่ง ท่าที่ตั้งทางยุทธศาสตร์ของโครีนธ์จึงให้โอกาสที่ดีเยี่ยมในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ เนื่องจากที่ตั้งของเมืองนี้ได้ดึงดูดกะลาสีเรือจากทั่วจักรวรรดิโรมัน สิ่งนี้จึงเป็นโอกาสในการประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนจากทั่วทุกมุมโลกในสมัยนั้น

เปาโลบุกเบิกคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ระหว่างการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่สอง ประมาณปี ค.ศ. 50 (กิจการ 18:1-18) เปาโลใช้เวลา 18 เดือนในการประกาศในเมืองโครีนธ์ร่วมกับอากวิลลาและปริสซิลลา ซึ่งเป็นผู้เชื่อสองคนที่มาจากกรุงโรม เขาเริ่มต้นด้วยการสอนในธรรมศาลา และเมื่อถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลา เขาจึงย้ายไปอยู่ที่บ้านส่วนตัวซึ่งอยู่ถัดไป ชาวโครีนธ์จำนวนมาก รวมถึงนายธรรมศาลาด้วย ต่างตอบสนองต่อการประกาศข่าวประเสริฐ

หลังจากนั้นประมาณห้าปี เปาโลจึงเขียน 1 โครินธ์จดหมายฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นระหว่างที่เปาโลพำนักอยู่ที่เมืองเอเฟซัสในการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่สามของเขา (1 โครินธ์ 16:8) เปาโลเขียนจดหมายเพื่อตอบสนองต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในคริสตจักรโครีนธ์ เนื่องจากเขาไม่สามารถเดินทางไปยังเมืองโครีนธ์ได้ในทันที เขาจึงส่งจดหมายไปกับทิโมธี นอกจากนี้ ทิโมธียังได้รับมอบหมายให้ไปให้คำแนะนำเพิ่มเติมในระหว่างการเยี่ยมเยียนของเขาด้วย (1 โครินธ์ 4:17)

รูปแบบการเขียน

1 โครินธ์ เป็นทั้งจดหมายที่เรียบง่ายและยากต่อการศึกษาในเวลาเดียวกัน! ที่ว่าเรียบง่ายเพราะถูกเขียนขึ้นเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์เฉพาะอย่าง ในพระธรรมโรม เปาโลได้อธิบายประเด็นหลักคำสอนที่ซับซ้อนอย่างละเอียด แต่ใน 1 โครินธ์ เขากำลังจัดการกับปัญหาอย่างตรงไปตรงมา

อย่างไรก็ตาม จดหมายประเภทนี้อาจยากต่อการศึกษาเช่นกัน เพราะเราไม่มีจดหมายจากทางคริสตจักรโครินธ์ที่ส่งมาถึงเขา เราต้องพยายามสืบหาปัญหาที่เปาโลกำลังตอบโต้โดยการสังเกตจากจดหมายของเขา ในบางครั้ง เราต้องแยกแยะระหว่างคำแนะนำของเขากับข้อความที่เขายกคำพูดของชาวโครินธ์ขึ้นมาอ้างถึง

ตัวอย่างสองประการที่แสดงให้เห็นว่าเปาโลตอบคำถามจากเมืองโครินธ์อย่างไร

- 1 โครินธ์ 7:1 เริ่มต้นว่า “เกี่ยวกับเรื่องที่คุณทูลเขียนมานั้น...” จากนั้นเปาโลเขียนวลีหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นข้อความที่ยกมาจากจดหมายของพวกเขาที่ว่า “การที่ผู้ชายไม่แต่งงานก็ดีแล้ว” แล้วเปาโลจึงตอบโต้แนวคิดนี้ (แนวคิดที่ว่าเป็นการดีที่สุดที่ผู้ชายและผู้หญิงควรหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ทางเพศทุกรูปแบบ) เขากล่าวว่า “แต่เพราะเหตุการล่วงประเวณี ผู้ชายแต่ละคนควรมีภรรยาเป็นของตน และผู้หญิงแต่ละคนควรมีสามีเป็นของตน” (1 โครินธ์ 7:2)
- ในทำนองเดียวกัน 1 โครินธ์ 8:1 เริ่มต้นว่า “เรื่องของการบูชายัญรูปเคารพนั้น...” สิ่งที่เขาโลกกล่าวถัดมาน่าจะเป็นข้อความที่ยกมาจากจดหมายของพวกเขาที่ว่า “ทุกคนต่างก็มีความรู้” ซึ่งเปาโลตอบว่า “...ความรู้ทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น” (1 โครินธ์ 8:1)

วัตถุประสงค์

จดหมายฉบับแรกของเปาโลที่ส่งถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์ มีแรงจูงใจมาจากรายงานที่เขาได้รับเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในคริสตจักร ดังนี้

- เกิดความแตกแยกกันขึ้น
- มีการยอมให้การผิดศีลธรรมอย่างเปิดเผยเกิดขึ้นในคริสตจักร

- สิทธิอำนาจในฐานะอัครทูตของเปาโลถูกท้าทาย

เปาโลเขียน 1 โครินธ์ เพื่อตอบสนองต่อปัญหาเหล่านี้และเพื่อตอบคำถามของบรรดาผู้เชื่อ

เนื้อหาของ 1 โครินธ์

ในส่วนบทนำ เปาโลระบุถึงสิทธิอำนาจของเขาในฐานะอัครทูตของพระเยซูคริสต์ และเตือนสติผู้เชื่อชาวโครินธ์ว่า พวกเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ และถูกเรียกให้เป็นธรรมิกชน (1 โครินธ์ 1:1-2) จากนั้นเขาจึงได้เรียงตอบบรรดาปัญหาต่างๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของชาวโครินธ์ในการดำเนินชีวิตตามการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์

ความแตกแยก (1 โครินธ์ 1-4)

เปาโลเป็นผู้บุกเบิกคริสตจักรในเมืองโครินธ์ ต่อมาอปอลโล ผู้เป็นนักพูดที่มีพรสวรรค์ก็ได้มาเทศนาที่นั่น หลังจากได้รับคำแนะนำจากอาควิลลาและปริสซิลลา (กิจการ 18:24-28) นอกจากนี้ยังมีความเป็นไปได้ว่าเปโตรอาจเคยมาเยี่ยมเมืองโครินธ์ (1 โครินธ์ 9:5) คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ได้แตกแยกออกเป็นฝักเป็นฝ่าย โดยแต่ละกลุ่มต่างอ้างว่าอาจารย์คนใดคนหนึ่งเหล่านี้เป็นผู้นำของตน บางคนแสดงตนว่าไม่ได้แตกแยกอยู่ฝ่ายใดโดยอ้างว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์” (1 โครินธ์ 1:12) อย่างไรก็ตาม แม้แต่คนกลุ่มนี้ก็ยังมีแรงจูงใจมาจากความจองหอง ไม่ใช่ความถ่อมใจ (1 โครินธ์ 1:10-12)

ประเด็นที่มีการอภิปรายกันในตอนท้ายของ 1 โครินธ์ แสดงให้เห็นว่าความแตกแยกนี้ส่งผลกระทบต่ออารมณ์และการประจำสัปดาห์และการร่วมพิธีมหาสนิทที่เมืองโครินธ์ นอกจากนี้ ความแตกแยกดังกล่าวอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้คริสตจักรไม่เต็มใจที่จะจัดการกับบาปในหมู่สมาชิกของตน

เปาโลเริ่มต้นด้วยการปกป้องพันธกิจของเขา บรรดาผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นศิษย์อปอลโลได้ปฏิเสธสิทธิอำนาจในฐานะอัครทูตของเปาโล และเยาะเย้ยลักษณะท่าทางและการพูดจาที่ไม่น่าประทับใจของเขา เปาโลจึงปกป้องสิทธิอำนาจของตนเพื่อสร้างพื้นฐานในการจัดการกับปัญหาต่างๆ ในคริสตจักร ในฐานะบิดาฝ่ายวิญญาณ เปาโลรักลูกผู้เป็นที่รักของเขา (1 โครินธ์ 4:14-15) มากเกินกว่าจะปล่อยให้พวกเขาเดินตามทางของตัวเอง ดังนั้น เปาโลจึงเริ่มต้นด้วยการยืนยันถึงพันธกิจของเขาอย่างหนักแน่นว่า “เปาโล ผู้ซึ่งได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามพระทัยของพระเจ้า...” (1 โครินธ์ 1:1)

เนื่องจากสมาชิกบางคนนำการพูดที่เรียบง่ายของเปาโลไปเปรียบเทียบกับ การพูดที่น่าประทับใจของอโพลโล เปาโลจึงอธิบายว่า “...คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นการพูดชักชวนด้วยปัญญาแต่เป็นการ สำนแดงพระวิญญาณและฤทธานุภาพ” (1 โครินธ์ 2:4) เปาโลไม่ได้โจมตีอโพลโล⁴⁵ แต่แสดงให้เห็นว่าพันธ กิจของเขาในเมืองโครินธ์นั้นตั้งอยู่บนฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำงานผ่านข่าวสารของเขา ชาวโครินธ์กำลังหลงงมัวใจในสติปัญญาของมนุษย์ เปาโลจึงเรียกให้พวกเขากลับมาหาข่าวประเสริฐ

การผิดศีลธรรมทางเพศ (1 โครินธ์ 5-6)

▶ ผู้นำคริสตจักรควรจัดการกับบาปที่ทำอย่างเปิดเผยในหมู่สมาชิกคริสตจักรอย่างไร?

ในฐานะเมืองท่าของโรมันและเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยวิหารนอกรีต ซึ่งรวมเอาการค้าประเวณีเข้าเป็นส่วน หนึ่งของการบูชารูปเคารพ เมืองโครินธ์จึงเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องความเสื่อมทรามทางเพศ จนมีคำกล่าว ว่า *Corinthianize* (“ทำตัวแบบชาวโครินธ์”) ซึ่งหมายถึงการทำให้ศีลธรรมของบุคคลนั้นเสื่อมเสียไป

คริสตจักรโครินธ์ปฏิเสธที่จะใช้วินัยคริสตจักรกับสมาชิกคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตในความสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรมทาง เพศกับภรรยาของบิดาตนเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แม้แต่คนนอกรีตก็ยังไม่ยอมรับไม่ได้ (1 โครินธ์ 5:1) คริสตจักรโครินธ์กลายเป็นคนที่จ้องมองเสียจนปฏิเสธที่จะแก้ไขปัญหานี้

คำแนะนำของเปาโลมีความสำคัญต่อการเข้าใจเรื่องวินัยคริสตจักรที่เหมาะสม เปาโลเรียกร้องให้พวกเขา ชับไล่ผู้กระทำผิดออกไป ด้วยความหวังว่าเขาจะกลับใจใหม่⁴⁶ คริสตจักรจำต้องตัดสินบาปในหมู่สมาชิก ด้วยเหตุผลสองประการคือ: เพื่อนำคนบาปไปสู่การกลับใจ และเพื่อหลีกเลี่ยงการนำความเสื่อมเสียมาสู่ ข่าวประเสริฐ ทั้งนี้ เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงการกระทำของคนที่ไม่เชื่อ หรือแม้แต่คนที่หลงหายไปซึ่งกลับใจ ใหม่ ทว่าเขากำลังจัดการกับบาปที่ทำโดยเจตนาและทำอย่างต่อเนื่องโดยสมาชิกที่ยังมีส่วนร่วมใน คริสตจักร

⁴⁵ 1 โครินธ์ 16:12 แสดงให้เห็นว่า เปาโลและอโพลโลเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการทำงานเพื่ออาณาจักรของพระเจ้า

⁴⁶ “พวกท่านจงมอบคนเช่นนี้ให้ซาตาน...” (1 โครินธ์ 5:5) น่าจะหมายถึงการขับเขาออกจากคริสตจักร เมื่ออยู่นอกคริสตจักร เขาจะอยู่ในโลกซึ่งเป็นอาณาจักรของซาตาน

เกี่ยวเนื่องกับเรื่องนี้ เปาโลยังได้กล่าวถึงเรื่องการฟ้องร้องคดีกันใหม่ของผู้เชื่อด้วย ในขณะที่ชาวโครินธ์ ปฏิเสธที่จะตัดสินบาปที่ทำกันอย่างไม่เปิดเผยภายในคริสตจักร แต่พวกเขากลับรับนำเรื่องร้องทุกข์ส่วนตัว ขึ้นสู่ศาลของคนภายนอก เปาโลจึงถามว่า พวกเขาจะตัดสินโลกได้อย่างไร หากพวกเขาไม่มีสติปัญญา เพียงพอที่จะยุติข้อพิพาทระหว่างพี่น้องคริสเตียนด้วยตนเอง (1 โครินธ์ 6:2)

คำถามจากชาวโครินธ์ (1 โครินธ์ 7:1-16:4)

เปาโลเริ่มต้นจัดการกับชุดคำถามต่างๆ ที่ชาวโครินธ์ได้ถามมาในจดหมายที่พวกเขาส่งถึงเขา (1 โครินธ์ 7:1) โดยแต่ละหัวข้อจะถูกเปิดด้วยคำว่า “เรื่อง...” เปาโลจะยกคำถามของพวกเขาขึ้นมาอ้างถึง แล้วจึง ตอบประเด็นที่ถูกยกขึ้นมาขึ้น

การครองโสดและการแต่งงาน (1 โครินธ์ 7:1-24)

มีบางคนสอนว่า “...การที่ผู้ชายไม่แต่งงานดีอยู่แล้ว” (1 โครินธ์ 7:1) เปาโลจึงตอบว่า การ แต่งงานคือบริบทที่เหมาะสมสำหรับการแสดงออกทางเพศ ในส่วนนี้ เขายังได้กล่าวถึงปัญหาเรื่องการหย่าร้าง ซึ่งเป็นประเด็นที่ยากลำบากเป็นพิเศษสำหรับผู้เชื่อใหม่ที่แต่งงานกับผู้ที่ไม่เชื่อ

คนที่ไม่แต่งงานและหญิงม่าย (1 โครินธ์ 7:25-40)

เนื่องด้วยความทุกข์ยากในปัจจุบัน เปาโลเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับผู้ที่ไม่แต่งงานที่จะอยู่แบบไม่ต้อง แต่งงานต่อไป อย่างไรก็ตาม เขาระบุชัดเจนว่านี่คือดุลยพินิจส่วนตัวของเขา ไม่ใช่คำสั่งจากองค์พระผู้เป็น เจ้า ในเวลานั้น บรรดาผู้เชื่อกำลังถูกกดขี่ข่มเหงโดยรัฐบาลโรมัน เปาโลอาจกำลังนึกถึงเรื่องการข่มเหงที่ จะทวีความรุนแรงขึ้นก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาด้วย (1 โครินธ์ 7:29)

อาหารที่บูชารูปเคารพ (1 โครินธ์ 8:1-11:1)

► ในบริบทพันธกิจของคุณ มีแนวปฏิบัติทางวัฒนธรรมใดบ้างที่เทียบเคียงได้กับปัญหาเรื่องอาหารที่บูชา รูปเคารพของชาวโครินธ์?

การอภิปรายที่ยาวที่สุดของเปาโลคือการตอบคำถามที่ยากลำบากเกี่ยวกับอาหารที่บูชารูปเคารพ ชาวโครินธ์ตัดสินใจโดยใช้พื้นฐานจากความรู้อันสูงของพวกเขาที่ว่ารูปเคารพไม่ใช่พระเจ้าที่มีอยู่จริง เปาโลจึงตอบว่า

แทนที่จะตัดสินใจบนพื้นฐานของความรู้เพียงอย่างเดียว (ซึ่งทำให้ลำพอง) เราควรแสดงออกด้วยความรัก (ซึ่งเสริมสร้างขึ้น) (1 โครินธ์ 8:1)

เปาโลได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างการรับประทานอาหารในบริเวณพื้นที่ของวิหารนอกรีต กับการเลือกซื้ออาหารในตลาดสาธารณะ หากผู้เชื่อที่มีความรู้⁴⁷ไปรับประทานอาหารในห้องจัดเลี้ยงของวิหาร สิ่งนี้จะทลลงใจผู้เชื่อที่อ่อนแอ (ผู้ที่ไม่มีความรู้⁴⁷) ให้รับประทานอาหารที่บูชารูปเคารพนั้นด้วย เพื่อเป็นตัวอย่างของจิตวิญญาณที่ชาวโครินธ์ควรแสดงออก เปาโลเตือนสติพวกเขาว่า เปาโลเองยอมสละสิทธิที่จะรับการสนับสนุนด้านการเงินในฐานะศิษยาภิบาลของพวกเขา เพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐในเมืองของพวกเขา (1 โครินธ์ 9:12, 14-15) ในทำนองเดียวกัน พวกเขาควรเต็มใจที่จะสละกิจกรรมที่อาจทำให้ผู้อื่นหลงผิดไปทำบาป (1 โครินธ์ 8:9)

ยิ่งไปกว่านั้น การรับประทานอาหารในวิหารนอกรีตถือเป็นการมีส่วนร่วมในแนวปฏิบัติของการไหว้รูปเคารพ (1 โครินธ์ 10:20)⁴⁷ เปาโลสรุปว่า "...จะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และที่โต๊ะของพวกผีด้วยกันไม่ได้" (1 โครินธ์ 10:21)

แม้ว่าผู้เชื่อจะต้องไม่รับประทานอาหารในบริบททางศาสนานอกรีต แต่เปาโลจัดการเรื่องการเลือกซื้อเนื้อในตลาดสาธารณะที่เคยผ่านการบูชารูปเคารพมาก่อนแตกต่างออกไป เนื่องจากไม่มีความเกี่ยวข้องกันโดยตรงกับการไหว้รูปเคารพ เปาโลจึงกล่าวว่าผู้เชื่อไม่ควรตั้งคำถาม แต่ควรซื้อสิ่งที่วางขายอยู่ ข้อยกเว้นของเสรีภาพนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีใครบางคนที่จะอาจจะสะดุดในเรื่องนี้อยู่ด้วย เพราะพี่น้องที่อ่อนแออาจเชื่อมโยงแม้กระทั่งการซื้อเนื้อนี้เข้ากับการบูชารูปเคารพ ในกรณีนี้ เปาโลเตือนชาวโครินธ์ถึงความรับผิดชอบของคริสเตียนที่จะต้องไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน แต่เพื่อประโยชน์ของเพื่อนบ้าน (1 โครินธ์ 10:24)

หลักการสำคัญคือความรัก ความรักที่มีต่อพระเจ้าขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าไปมีส่วนร่วมในงานเลี้ยงฉลองรูปเคารพในวิหารนอกรีต และความรักที่มีต่อพี่น้องที่อ่อนแอก็ขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าในฐานะผู้เชื่อที่เข้มแข็งรับประทานเนื้อที่อาจทำลายความเชื่อของเขาได้

⁴⁷ 1 โครินธ์ 10:1-22 ใช้เรื่องราวความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอลเป็นคำเตือนต่อการมีส่วนร่วมในแนวปฏิบัติเรื่องรูปเคารพ

แนวปฏิบัติในการนมัสการและของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ (1 โครินธ์ 11:2-14:40)

เปาโลกล่าวถึงเรื่องสิทธิอำนาจ การถือพิธีมหาสนิท และการใช้ของประทานฝ่ายจิตวิญญาณในลำดับถัดมา แนวปฏิบัติในการนมัสการที่ผิดพลาดซึ่งพบในคริสตจักรโครินธ์นั้นเป็นผลมาจากความจองหองและความแตกแยก ชาวโครินธ์ใช้ของประทานฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อยกระดับฐานะของตนเอง มากกว่าที่จะใช้เพื่อรับใช้กันและกันด้วยแรงจูงใจแห่งความรัก

การฟื้นคืนสู่ชีวิตของพระคริสต์และการเป็นขึ้นจากตาย (1 โครินธ์ 15)

เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับอนาคตของผู้เชื่อที่ล่วงลับไปแล้ว เปาโลเริ่มต้นด้วยการยืนยันความจริงทางประวัติศาสตร์เรื่อง การฟื้นคืนสู่ชีวิตของพระคริสต์ จากนั้นเขาให้เหตุผลว่าการฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซูนั้นเป็น "...ผลแรกของพวกเขาที่ล่วงลับไป" (1 โครินธ์ 15:20) B เนื่องจากพระคริสต์มีชัยชนะเหนือความตาย บรรดาผู้เชื่อจึงมีพระสัญญาเรื่องการเป็นขึ้นจากตายด้วยเช่นกัน

การเรียกรไกรเงินเพื่อธรรมมิคนในกรุงเยรูซาเล็ม (1 โครินธ์ 16:1-4)

ในการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่สาม เปาโลได้รวบรวมเงินถวายจากคริสตจักรชาวต่างชาติเพื่อสนับสนุนบรรดาผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็มที่กำลังเผชิญกับการข่มเหง เงินถวายนี้อาจมีความสำคัญต่อเปาโลในฐานะที่เป็นการแสดงออกในทางปฏิบัติของหลักคำสอนเรื่องความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักร โดยผ่านทางเงินถวายนี้นี้ ผู้เชื่อชาวต่างชาติได้แสดงให้เห็นว่าการเป็นสมาชิกในคริสตจักรของพวกเขาได้รวมถึงพันธกิจการสนับสนุนพี่น้องคริสเตียน (ชาวยิว) ของพวกเขาด้วย

การอำลา (1 โครินธ์ 16:5-24)

เปาโลจบจดหมายของเขาด้วยการอธิบายแผนการสำหรับการมาเยี่ยมเมืองโครินธ์ในอนาคต การฝากความคิดถึงไปยังบุคคลต่างๆ และคำกล่าวอำลา

2 โครินธ์

ภูมิหลังของ 2 โครินธ์

บริบท

2 โครินธ์ ถูกเขียนขึ้นหลังจาก 1 โครินธ์ ประมาณหนึ่งปี ดูเหมือนว่าการมาเยี่ยมของทิโมธีจะไม่สามารรถแก้ปัญหาที่เมืองโครินธ์ได้สำเร็จ เปาโลจึงได้เดินทางไปเยี่ยมคริสตจักรด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการไปเยี่ยมที่เจ็บปวด เพราะคริสตจักรได้ต่อต้านสิทธิอำนาจของเขา (2 โครินธ์ 2:1) เปาโลจึงกลับไปยังเมืองเอเฟซัส และเขียนจดหมายอีกฉบับหนึ่งจากที่นั่น (ซึ่งปัจจุบันสูญหายไปแล้ว) แล้วส่งไปกับทิตัส (2 โครินธ์ 2:3-9)

จากเมืองเอเฟซัส เปาโลได้เดินทางไปยังมาซิโดเนียเพื่อรอฟังข่าวจากเมืองโครินธ์ ทิตัสได้รายงานว่าชาวโครินธ์ส่วนใหญ่ได้กลับใจจากการขัดขืนของพวกเขาแล้ว (2 โครินธ์ 7:5-16) อย่างไรก็ตาม ยังมีกลุ่มคนเล็กๆ ที่ยังคงปฏิเสธสิทธิอำนาจของเปาโล เนื้อหาส่วนสุดท้ายของ 2 โครินธ์ จึงมุ่งจัดการกับคนกลุ่มนี้และเป็นการเตรียมทางสำหรับการมาเยี่ยมครั้งที่สามของเปาโล

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของ 2 โครินธ์ คือ...

- เพื่อชื่นชมชาวโครินธ์สำหรับการกลับใจใหม่ของพวกเขา ตามที่ทิตัสได้รายงานมา (2 โครินธ์ 1-7)
- เพื่อให้การรวบรวมเงินถวายสำหรับกรุงเยรูซาเล็มเสร็จสมบูรณ์ (2 โครินธ์ 8-9)
- เพื่อจัดการกับการขัดขืนที่ยังคงมีอยู่ของสมาชิกบางคน (2 โครินธ์ 10-13)

ลำดับเหตุการณ์ในพันธกิจของเปาโลต่อชาวโครินธ์

แผนภูมิด้านล่างแสดงลำดับเหตุการณ์สำหรับ 1 และ 2 โครินธ์ แม้ว่าบางช่วงเวลาจะยังไม่แน่นอน แต่สิ่งนี้คือตารางเวลาที่เป็นไปได้มากที่สุดสำหรับความเกี่ยวข้องของเปาโลกับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

เปาโลกับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์	
ค.ศ. 50	คริสตจักรถูกบุกเบิกขึ้นระหว่างการเดินทางเพื่อพันธกิจครั้งที่สองของเปาโล
	เปาโลเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งเราไม่มีต้นฉบับในปัจจุบัน (1 โครินธ์ 5:9)
ค.ศ. 55	ขณะอยู่ที่เมืองเอเฟซัส เปาโลเขียน 1 โครินธ์ และทิโมธีเป็นผู้นำไปส่ง
	เปาโลเดินทางไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ ซึ่งเป็นการเยี่ยมที่ทำให้เกิดความทุกข์โศก เพราะสิทธิอำนาจของเขาถูกปฏิเสธ (2 โครินธ์ 2:1)
	ขณะอยู่ที่เมืองเอเฟซัส เปาโลเขียนจดหมายฉบับที่รุนแรง ซึ่งเราไม่มีต้นฉบับในปัจจุบัน เขาส่งจดหมายนั้นไปกับทิตัส และจดหมายฉบับนี้ก็นำไปสู่การกลับใจใหม่ (2 โครินธ์ 7:8-16)
ค.ศ. 56	ขณะอยู่ที่มาซิโดเนีย เปาโลเขียน 2 โครินธ์ และทิตัสเป็นผู้นำไปส่ง
ค.ศ. 57	เปาโลมาเยี่ยมเมืองโครินธ์เป็นครั้งสุดท้าย (2 โครินธ์ 12:14)

2 โครินธ์ (ต่อ)

หัวข้อหลักของ 2 โครินธ์

รูปแบบการเขียน 2 โครินธ์ แสดงให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย โดยเป็นจดหมายที่เปาโลเขียนเพื่อตอบสนองต่อประเด็นต่างๆ มากมาย หัวข้อหลักที่ปรากฏในจดหมายฉบับนี้ได้แก่...

- การปกป้องความเป็นอัครทูตของเปาโล
- การปกป้องความซื่อสัตย์สุจริตของเปาโล
- แผนการสำหรับการมาเยี่ยมครั้งที่สามของเปาโล

การปกป้องความเป็นอัครทูตของเปาโล

เปาโลปกป้องความเป็นอัครทูตของเขาผ่านเนื้อหาที่ค่อนข้างยาวด้วยความรู้สึกลำบากใจอย่างเห็นได้ชัด พวกศัตรูของเขาได้ใช้ความทุกข์ยากและความอ่อนแอของเปาโลมาเป็นหลักฐานโจมตีสิทธิอำนาจในฐานะอัครทูต ศัตรูเหล่านี้หลงภูมิใจในความสำเร็จและอำนาจ ส่วนเปาโลภูมิใจในความอ่อนแอของเขา เพื่อให้ฤทธานุภาพของพระคริสต์อยู่กับเขา (2 โครินธ์ 12:9) สิทธิอำนาจของเขามาจากพระเจ้า ผู้ทรงเลือกที่จะทำงานผ่านความอ่อนแอของเปาโลเพื่อเป็นช่องทางในการสำแดงพระเกียรติของพระเจ้า

การปกป้องความซื่อสัตย์สุจริตของเปาโล

เปาโลตั้งใจจะไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ให้เร็วกว่านั้น แต่เขาได้เลื่อนการเดินทางออกไปเพื่อให้บาดแผลจากการไปเยี่ยมครั้งก่อนได้รับการเยียวยา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเดินทางไปที่มาซิโดเนียแทนที่จะตรงไปที่เมืองโครินธ์ทันที การเปลี่ยนแผนนี้กลายเป็นประเด็นให้พวกศัตรูของเปาโลโจมตี โดยพวกเขากล่าวหาว่าเปาโลเป็นคนไม่น่าเชื่อถือ เปาโลจึงอธิบายว่าการเปลี่ยนแผนนี้ก็เพื่อที่จะทำพันธกิจให้ตอบสนองต่อความต้องการของพวกเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (2 โครินธ์ 1:15-2:4, 12-17)

แผนการสำหรับการมาเยี่ยมครั้งที่สามของเปาโล

ยังมีบางคนที่ยังคงปฏิเสธสิทธิอำนาจของเปาโลและกล่าวหาว่าเขาอ่อนแอ เปาโลเขียนว่าเขากำลังจะกลับไปเมืองโครินธ์ และวิงวอนให้พวกเขาคลายใจใหม่ก่อนที่เปาโลจะไปถึง ในช่วงต้นของจดหมาย เปาโลได้ให้ความมั่นใจเรื่องการให้อภัยแก่ผู้กระทำผิดที่กลับใจ (2 โครินธ์ 2:5-11) และในตอนท้ายของจดหมาย เขาก็ได้วิงวอนอีกครั้งให้มีการฟื้นฟูความสัมพันธ์ เป้าหมายของเปาโลคือการคืนดีกัน ไม่ใช่การแค้น

กาลาเทีย

คำศัพท์สำคัญ

ขณะที่เราเตรียมตัวศึกษาพระธรรมกาลาเทีย มีคำศัพท์และคำจำกัดความบางประการที่เราจำเป็นต้องทำความเข้าใจ

- **กลุ่มนิยมยิว** ผู้สอนผิดในคริสตจักรยุคแรกที่สอนว่า เราเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อในพระคริสต์ บวกกับการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของยิว พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่ยืนยันว่าผู้เชื่อชาวต่างชาติจะต้องปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของยิวเพื่อที่จะมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า
- **ลัทธิถือธรรมบัญญัติ** ความเชื่อที่ว่า การปฏิบัติตามข้อกำหนดของธรรมบัญญัติของโมเสส หรือระบบกฎเกณฑ์เฉพาะเจาะจงอื่นๆ จะทำให้คนนั้นเป็นผู้ชอบธรรมในสายตาของพระเจ้า
- **ผู้ยึดถือธรรมบัญญัติ** บุคคลที่พยายามจะได้รับความรอดโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า
- **ลัทธิปฏิเสธธรรมบัญญัติ** คำสอนเท็จที่ว่าผู้เชื่อมีอิสระที่จะทำตามความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังของตน เพราะพวกเขาได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว ไม่ใช่โดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ

ภูมิหลังของกาลาเทีย

วันที่เขียน

เปาโลและบารนาบัสได้ประกาศข่าวประเสริฐในพื้นที่ทางตอนใต้ของแคว้นกาลาเทียระหว่างการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งแรกของพวกเขา ซึ่งเริ่มต้นในปี ค.ศ. 47 ความเป็นไปได้สูงว่าเปาโลเขียนกาลาเทียประมาณปี ค.ศ. 48 เพื่อตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นในหมู่ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ไม่นานหลังจากที่เขาเดินทางจากมา

ข้อสนับสนุนประการหนึ่งสำหรับวันที่เขียนในช่วงนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่า เปาโลไม่ได้กล่าวถึงการประชุมในกรุงเยรูซาเล็มในจดหมายฉบับนี้เลย เนื่องจากจดหมายฉบับนี้เน้นไปที่หัวข้อเรื่องคนต่างชาติกับธรรมบัญญัติ (ซึ่งเป็นประเด็นที่ได้มีการตัดสินในการประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม ในปี ค.ศ. 49) จึงมีความเป็นไปได้ว่าเปาโลคงจะอ้างถึงมติจากการประชุมนั้นหากเขาเขียนจดหมายหลังจากที่การประชุมเกิดขึ้นแล้ว การที่ระบุว่าเป็นปี ค.ศ. 48 จึงทำให้กาลาเทียเป็นจดหมายฝากฉบับแรกของเปาโล

วัตถุประสงค์

ไม่นานหลังจากที่เปาโลและบารนาบัสเดินทางออกจากแคว้นกาลาเทีย Judaizers เริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อบรรดาผู้เชื่อใหม่ที่นั่น ผู้สอนเหล่านี้ไม่ได้ปฏิเสธงานแห่งการช่วยกู้ของพระเยซูไปเสียทั้งหมด แต่พวกเขา

เทศนาว่าผู้เชื่อชาวต่างชาติที่กลับใจใหม่จะต้องเข้าสู่หน้และปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติของยิว พวกเขา
สอนว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อในพระคริสต์บวกกับการเชื่อฟังธรรมเนียมบัญญัติ

วัตถุประสงค์ของเปาโลในการเขียนจดหมายถึงชาวกาลาเทีย คือเพื่อเรียกพวกเขากลับออกมาจากชาว
ประเสริฐเทียมเท็จของ Judaizers และให้กลับมาหาชาวประเสริฐที่แท้จริง ซึ่งคือความรอดโดยความเชื่อ
ในพระคริสต์เพียงผู้เดียว

หัวข้อหลักของกาลาเทีย

กาลาเทียเป็นจดหมายที่เปาโลใช้ถ้อยคำรุนแรงที่สุด เขาตำหนิชาวกาลาเทียสำหรับความโง่เขลาของพวกเขา
เขาที่หันไปหาชาวประเสริฐอื่น และเรียกให้พวกเขากลับมาหาชาวประเสริฐที่แท้จริงของพระคริสต์

ชาวประเสริฐแท้จริง

ไม่เหมือนกับในจดหมายฉบับต่อๆ มาที่เปาโลมักจะระบุว่าตนเองเป็นทั้งอัครทูตและผู้รับใช้ของพระเยซู
คริสต์ แต่ในกาลาเทีย เขาระบุว่าตนด้วยถ้อยคำแห่งสิทธิอำนาจเท่านั้น “เปาโล ผู้เป็นอัครทูต (ซึ่งไม่ได้รับ
การแต่งตั้งจากมนุษย์ หรือโดยมนุษย์ แต่โดยพระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้โปรดให้พระเยซูเป็นขึ้น
จากความตาย ได้ทรงแต่งตั้ง)” (กาลาเทีย 1:1) นี่คือนิยามที่แสดงถึงสิทธิอำนาจในฐานะอัครทูต

ข่าวสารของเปาโลกำลังถูกท้าทายโดย Judaizers ในแคว้นกาลาเทีย พวกเขาจะกำลังกล่าวว่า “เปาโล
ไม่ได้เป็นสาวกของพระเยซูเสียหน่อย อันที่จริงเขาเคยข่มเหงคริสตจักรด้วยซ้ำ! ทำไมพวกท่านต้องฟัง
ข่าวสารของเขาด้วย? เขาไม่ใช่อัครทูตตัวจริงหรอก” เปาโลจึงตอบโต้ว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้รับการเลือกสรรจาก
มนุษย์หรือผ่านความพยายามของมนุษย์ ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตที่ถูกเรียกโดยพระเยซูเองและโดยพระเจ้า
พระบิดา ผู้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากความตาย”

เปาโลต้องการให้ผู้เชื่อชาวกาลาเทียรู้ว่า ชาวประเสริฐที่เขาเทศนาแก่พวกเขานั้นเป็นชาวประเสริฐที่แท้จริง
ของพระเยซูคริสต์ หนึ่งในคำเทศนาของเปาโลในเขตแคว้นกาลาเทียถูกบันทึกไว้ใน กิจการ 13:16-41

▶ อ่านคำเทศนาของเปาโลใน กิจการ 13:16-41 หัวข้อใดบ้างที่รวมอยู่ในคำเทศนานั้น?

สังเกตเนื้อหาในบทสรุปของชาวประเสริฐนี้

- พระเจ้าทำงานผ่านประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเพื่อประทานพระผู้ช่วยให้ออด (กิจการ 13:17-23)
- พระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้ออด ตามที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ประกาศไว้ (กิจการ 13:24-25)
- พระเยซูถูกปฏิเสธโดยประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มกับบรรดาผู้ปกครองของพวกเขา (กิจการ 13:27)
- พวกเขาตรึงพระเยซูบนกางเขน แต่พระเจ้าทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย (กิจการ 13:28-30)
- พยานจำนวนมากได้เห็นพระเยซูหลังจากที่พระองค์ฟื้นคืนสู่ชีวิต (กิจการ 13:31)
- เราเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยธรรมบัญญัติของโมเสส (กิจการ 13:38-39) (นี่คือ ข่าวสารที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เชื่อชาวต่างชาติ)

นี่คือข่าวประเสริฐที่แท้จริง คือข่าวสารเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว ในช่วงเวลาที่เปาโลเขียนกาลาเทีย บรรดาผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ได้หันไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งไม่ใช่ข่าวประเสริฐเลยด้วยซ้ำ (กาลาเทีย 1:6-7) พันธนาการของการพยายามเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้น ห่างไกลจากข่าวประเสริฐเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อที่เปาโลได้เทศนาไว้อย่างมาก

คำสอนเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรม	
ข่าวประเสริฐแท้	เราเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อ
ข่าวประเสริฐเท็จของกลุ่มนิยมยิว	เราเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อบวกกับการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ
ศาสนศาสตร์ที่ผิดในปัจจุบัน	เราเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อบวกกับ_____

การเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการประพฤติ

เปาโลสอนว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการประพฤติ ในการให้เหตุผลเพื่อโต้แย้งลัทธิคือธรรมบัญญัติ เขาได้ชี้ให้เห็นถึง 4 ประการดังนี้

1. **ประสบการณ์ของเขาเอง** เปาโลขึ้นไปที่ข่าวประเสริฐที่เขาได้รับการสั่งแดงบนถนนไปสู่กรุงดามัสกัส ก่อนหน้านั้นเปาโลเคยเป็นศัตรูต่อข่าวประเสริฐและชมเชงคริสตจักร เขากล่าวว่า “และข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าในด้านศาสนายิวเหนือกว่าเพื่อนร่วมชาติหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นกว่าในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 1:14) หากความรอดมาจากการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ เปาโลก็ไม่จำเป็นต้องมีข่าวประเสริฐ เพราะเขาเป็นผู้ที่เชื่อสัตย์ในการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอยู่แล้ว แต่พระเจ้าสอนเปาโลว่า “...ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้ โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น...” (กาลาเทีย 2:16)

2. **ประสบการณ์ของชาวกาลาเทีย** เมื่อชาวกาลาเทียได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาได้รับพระวิญญาณโดยความเชื่อ พวกเขาไม่ได้รอดโดยการประพฤติ (กาลาเทีย 3:2) ในทำนองเดียวกัน มันจึงเป็นไปได้ที่พวกเขาจะทำให้ความรอดของตนสมบูรณ์แบบได้ด้วยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ (กาลาเทีย 3:3)
3. **ประสบการณ์ของอับราฮัม** “...อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม” (กาลาเทีย 3:6) ในปัจจุบัน ทุกคนที่เชื่อก็เป็นบุตรของอับราฮัม (กาลาเทีย 3:7) เช่นเดียวกับที่อับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ บรรดาผู้เชื่อก็เป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยการประพฤติ
4. **ตัวธรรมบัญญัติเอง** เปาโลแสดงให้เห็นว่าทุกคนที่พึ่งพาการประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้นตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งของพระเจ้า แต่ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่โดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:11) เปาโลท้าทายผู้เชื่อชาวกาลาเทียว่า “เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงให้เราเป็นไท เพราะฉะนั้น จงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกของการเป็นทาสอีกเลย” (กาลาเทีย 5:1)

การทำใหัธรรมบัญญัติสำเร็จสมบูรณ์

► เสรีภาพจากการประพฤติตามธรรมบัญญัติของเรา ให้สิทธิเราในการทำตามความปรารถนาที่เป็นบาปหรือไม่?

เปาโลข่าวสารเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อเพียงอย่างเดียวอาจถูกนำไปประยุกต์ใช้อย่างผิดๆ ผู้อ่านจดหมายของเปาโลอาจตัดสินใจว่า “นี่เป็นข่าวประเสริฐที่พิเศษมาก! ข้าพเจ้าได้รับทำให้เป็นผู้ชอบ

ธรรมโดยพระคุณผ่านความเชื่อแล้ว ธรรมบัญญัติจึงไม่สำคัญ ข้าพเจ้าจะทำอะไรตามที่อยากทำก็ได้! ข้าพเจ้าสามารถใช้ชีวิตตามความปรารถนาของเนื้อหนังได้”

ทั้งในพระธรรมโรมและกาลาเทีย เปาโลได้ตอบโต้คำสอนผิดนี้ ในพระธรรมโรม เขาเตือนสติผู้อ่านว่า พวกเขาได้ตายต่อบาปแล้ว และเพราะเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่สามารถใช้ชีวิตในบาปต่อไปได้ (โรม 6:2) ในกาลาเทีย เปาโลสั่งผู้อ่านของเขาว่า “...ขอแต่เพียงอย่าถือโอกาสใช้เสรีภาพเพื่อทำตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กัน และกันด้วยความรักเถิด เพราะว่าธรรมบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (กาลาเทีย 5:13-14)

เสรีภาพจากธรรมบัญญัติไม่ใช่การอนุญาตให้ทำบาป ในทางตรงกันข้าม เมื่อเราได้รับความรอดโดยพระคุณ พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานกำลังให้เราเพื่อเชื่อฟังพระเจ้าและทำให้ธรรมบัญญัติแห่งความรักสำเร็จสมบูรณ์

เปาโลไม่เคยสอนว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่มีประโยชน์ อันที่จริง ธรรมบัญญัติมีค่าสำหรับบรรดาผู้เชื่อ เพราะเราจะรู้ว่าควรดำเนินชีวิตอย่างไรให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าผ่านทางธรรมบัญญัตินั้น แต่เราจะเชื่อฟังด้วยความรัก ไม่ใช่ด้วยการเป็นทาส ความรักทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จสมบูรณ์

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องลัทธิถือธรรมบัญญัติและการเชื่อฟัง

หากบุคคลหนึ่งเชื่อฟังพระเจ้าอย่างถี่ถ้วนและระมัดระวัง นั่นหมายความว่าเขาเป็นผู้ยึดถือธรรมบัญญัติหรือไม่? คำตอบคือ ไม่ใช่! พระเจ้าทรงคาดหวังให้บุตรของพระองค์เชื่อฟัง แต่ผู้ยึดถือธรรมบัญญัติคือบุคคลที่พยายามจะได้รับความรอดโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า ดังนั้น ลัทธิถือธรรมบัญญัติจึงเป็นเรื่องของท่าทีในจิตใจ

ภายนอกนั้น ผู้ยึดถือธรรมบัญญัติกับผู้ที่มีความเชื่ออาจจะดูเหมือนกันทุกประการ แต่ผู้ยึดถือธรรมบัญญัติเชื่อฟังพระเจ้าเพื่อที่จะแลกกับความโปรดปรานจากพระเจ้า ในขณะที่ผู้ที่มีความเชื่อนั้นเชื่อฟังพระเจ้าเพราะเขารักพระองค์และต้องการทำให้พระองค์พอพระทัย แรงจูงใจในการเชื่อฟังของบุคคลต่างหากที่เป็นเครื่องตัดสินว่าคนนั้นเป็นผู้ยึดถือธรรมบัญญัติหรือไม่ ไม่ใช่ที่การเชื่อฟังภายนอกของเขา

ทัศนคติ 3 รูปแบบเกี่ยวกับการประพฤติ		
ลัทธิถือธรรมบัญญัติ	ลัทธิปฏิเสธธรรมบัญญัติ	ความรักต่อพระเจ้า
“ข้าพเจ้ารอดโดยการประพฤติ ข้าพเจ้าเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้าเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รับ ความรอด”	“ข้าพเจ้ารอดโดยพระคุณ การประพฤติจึงไม่สำคัญ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า”	“ข้าพเจ้ารอดโดยพระคุณ เพราะความรักที่มีต่อพระเยซูผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดโดยพระคุณ ข้าพเจ้าจึงเชื่อฟังพระเจ้าได้โดย ฤทธานุภาพของพระวิญญาณ!”

กาลาเทีย (ต่อ)

หัวข้อหลักของกาลาเทีย (ต่อ)

การดำเนินชีวิตในพระวิญญาณ

เปาโลเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการงานของเนื้อหนังกับผลของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:19-23) หากเราหวนในเนื้อหนัง เราก็จะเก็บเกี่ยวความเสื่อมทราม (กาลาเทีย 6:8) แต่หากเราหวนในพระวิญญาณ เราก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์ (กาลาเทีย 6:8)

เปาโลสอนว่า หากเราดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ (หากเรามีชีวิตที่เชื่อฟังพระองค์) เราจะไม่ตอบสนองความต้องการของเนื้อหนัง (กาลาเทีย 5:16) ในทางกลับกัน ผลของพระวิญญาณจะปรากฏให้เห็นในชีวิตของเรา และเราจะทำให้ธรรมบัญญัติแห่งความรักสำเร็จสมบูรณ์

กาลาเทีย 6:1-10 แสดงให้เห็นว่าการดำเนินชีวิตตามธรรมบัญญัติแห่งความรักนั้น ส่งผลในทางปฏิบัติที่สำคัญต่อผู้เชื่อดังนี้

- เราช่วยผู้ที่หลงไปในการทดลองให้กลับตั้งตัวใหม่
- เราช่วยแบกภาระของกันและกัน
- เราประเมินตนเองอย่างเหมาะสม

- เราทำดีต่อทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพี่น้องผู้เชื่อด้วยกัน

นี่คือเสรีภาพของคริสเตียนที่แท้จริง

โครีนธ์และกาลาเทียในคริสตจักรปัจจุบัน

เมื่อเราเผชิญกับปัญหาในคริสตจักร บางครั้งเราอาจถูกล่อลวงให้คิดว่า “ในอดีตมันไม่เคยแยขนาดนี้มาก่อนเลย!” อย่างไรก็ตาม โครีนธ์และกาลาเทียเตือนสติเราว่าปัญหาในปัจจุบันไม่ใช่เรื่องใหม่ จดหมายฝากเหล่านี้พูดโดยตรงกับคริสตจักรในศตวรรษที่ 21

1 โครีนธ์ เตือนเราถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักร แม้ว่าเราจะแตกต่างกันในหลายด้าน แต่พระกายของพระคริสต์คือพระกายเดียวกัน ความจริงนี้ต้องนำทางเราในการจัดการความแตกต่างภายในคริสตจักร นำทางเราในการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างผู้เชื่อ และนำทางเราในการใช้ของประทานเพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์

จดหมายฝากเหล่านี้ยังเตือนเราด้วยว่า เราได้รับการทรงเรียกให้ทำพันธกิจแห่งการคืนดีกัน ในโครีนธ์ เปาโลแสดงให้เห็นว่าควรมีการให้อภัยอย่างเต็มใจเมื่อเกิดความแตกแยกในคริสตจักร ในทำนองเดียวกันในกาลาเทีย เปาโลสำแดงให้เห็นว่าเราควรแสวงหาเพื่อช่วยผู้ที่หลงไปให้กลับมาตั้งตัวใหม่

กาลาเทียเตือนเราถึงหลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่เรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ เปาโลเตือนไม่ให้มีความพยายามใดๆ ที่จะสอนเรื่อง “การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อบวกกับสิ่งอื่นใด” ไม่มีสิ่งใด (ไม่ว่าจะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติโมเสส หรือการประพฤติ หรือสิ่งอื่นใด) ที่จะนำมาบวกเข้ากับความเชื่อในงานของพระคริสต์ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการที่เราจะเป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้าได้

นอกจากนี้ กาลาเทียยังเตือนเราถึงผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตตามธรรมเนียมปฏิบัติแห่งความรัก ซึ่งธรรมเนียมปฏิบัติแห่งความรักนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราในฐานะผู้เชื่อ

บทสรุป

ในช่วงต้นเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1738 William Holland ได้เป็นพยานถึงความมั่นใจในความเชื่อ หลังจากที่ได้ฟัง Charles Wesley อ่านข้อความจาก *Commentary on Galatians* ของ มาร์ติน ลูเธอร์ ซึ่ง Charles

Wesley เองก็ได้เขียนบันทึกในไดอารี่ของเขาว่า “ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาหลายชั่วโมงในเย็นวันนี้เป็นการ ส่วนตัวกับมาร์ติน ลูเธอร์ ซึ่งขอเขียนของท่านเป็นพระพรแก่ข้าพเจ้าอย่างยิ่ง... ข้าพเจ้าเพียรพยายาม ฝ่า ทรอ และอธิษฐาน เพื่อที่จะได้สัมผัสถึงพระองค์ ผู้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

เพียงไม่กี่วันหลังจากนั้น ในวันอาทิตย์เพนเทคอสต์ ชาร์ลส์เองก็ได้เป็นพยานว่าเขาได้รับความมั่นใจใน ความเชื่อ และหลังจากนั้นอีกสี่วัน ในขณะที่กำลังฟัง William Holland อ่าน “Preface to Romans” ของ มาร์ติน ลูเธอร์ John Wesley ก็ได้รับความมั่นใจในความเชื่อเช่นเดียวกัน

ข่าวสารเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของลูเธอร์ พี่น้องตระกูล Wesleys และ บรรดาผู้เชื่ออีกหลายล้านคน ข่าวสารนี้ยังคงมีความสำคัญในปัจจุบันเฉกเช่นที่เป็นมาในศตวรรษที่ 17⁴⁸

⁴⁸ J. I. Packer, “Introduction,” in *Galatians: by Martin Luther*, (Wheaton, IL: Crossway Classic Commentaries, 1998), xii.

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 6

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง

- จัดทำโครงร่างความยาวหนึ่งหน้ากระดาษเพื่อเป็นคู่มือสำหรับศึกษาพระธรรม 1 โครินธ์ โดยระบุประเด็นต่างๆ ที่เปาโลได้หยิบยกมากล่าวถึงในจดหมายฉบับนี้ โครงร่างของคุณควรประกอบด้วย 3 ส่วนในแต่ละประเด็น
 - ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงของเนื้อหาส่วนนั้น
 - คำถามหรือปัญหาที่เกิดขึ้น
 - บทสรุปสั้นๆ เกี่ยวกับคำตอบของเปาโล
- เขียนเรียงความความยาวหนึ่งหน้าเรื่องความท้าทายในยุคปัจจุบันต่อหลักคำสอนเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อเพียงอย่างเดียว ในขณะที่เราไม่ต้องเผชิญกับ Judaizers และความพยายามของพวกเขาในการบังคับให้เข้าสู่หน้ตอีกต่อไปแล้ว แต่ยังมีสิ่งอื่นใดอีกบ้างที่ในบางครั้งถูกนำมาบวกเพิ่มเพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการเป็นผู้ชอบธรรม?

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 6

- (1) เหตุใดเมืองโครินธ์ จึงเป็นเมืองสำคัญที่เป็นยุทธศาสตร์ในการประกาศของเปาโล?
- (2) ใครคือผู้ที่ทำงานร่วมกับเปาโลในการก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์?
- (3) ปัญหาสามประการที่เป็นแรงจูงใจให้เปาโลเขียน 1 โครินธ์ คืออะไร?
- (4) คำว่าอะไรที่ถูกยกขึ้นมาเปิดแต่ละหัวข้อที่เปาโลตอบคำถามใน 1 โครินธ์?
- (5) บอกหัวข้อหลักสามประการที่เปาโลกล่าวถึงใน 2 โครินธ์
- (6) อะไรคือวัตถุประสงค์ของเปาโลในการเขียนจดหมายถึงชาวกาลาเทีย?
- (7) Judaizers สอนว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมได้อย่างไร? (ตอบอย่างใดอย่างหนึ่งถือว่าถูกต้อง)
- (8) ผู้ยึดถือธรรมเนียมบัญญัติคืออะไร?
- (9) เปาโลให้เหตุผลเพื่อโต้แย้งลัทธิธรรมเนียมบัญญัติ 4 ประการมีอะไรบ้าง?
- (10) ตามคำสอนของเปาโล ธรรมเนียมบัญญัติมีค่าสำหรับบรรดาผู้เชื่ออย่างไร?
- (11) เขียน 1 โครินธ์ 1:20-21 และ กาลาเทีย 5:22-23 จากการท่องจำ

บทที่ 7

เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี และฟีเลโมน

จดหมายฝากจากคุณ

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบวันที่เขียนที่น่าจะเป็นไปได้และบริบททางประวัติศาสตร์ของจดหมายฝากจากคุณ
- (2) สรุปโครงร่างเนื้อหา หัวข้อหลัก และวัตถุประสงค์หลักของจดหมายฝากจากคุณ
- (3) เข้าใจความหมายตามหลักการในพระคัมภีร์เรื่องการทรงเลือก
- (4) เห็นคุณค่าความสำคัญของคำสอนตามหลักพระคัมภีร์ในเรื่องหลักคำสอนเกี่ยวกับคริสตจักร และหลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์
- (5) สรุปหลักการในภาคปฏิบัติสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ปรากฏในจดหมายฝากจากคุณ
- (6) เชื่อมโยงข่าวสารของหนังสือเหล่านี้เข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี และฟีเลโมน
- ▶ ท่องจำ เอเฟซัส 4:11-16 และ โคลโลสี 3:1-4

บทนำ

ในช่วงต้นทศวรรษ ค.ศ. 60 เปาโลถูกกักตัวไว้ในบ้านที่กรุงโรมเป็นเวลาสองปี แม้ว่าเขาจะเป็นนักโทษ แต่เขาก็ได้อาศัยอยู่ในบ้านเช่าและได้รับอนุญาตให้ต้อนรับแขกที่มาเยี่ยมได้ (กิจการ 28:30-31) ระหว่างการถูกจองจำครั้งนี้ เปาโลได้เขียนจดหมายสี่ฉบับ (ซึ่งเรียกว่า จดหมายฝากจากคุก) โดยจดหมายสามฉบับเขียนถึงคริสตจักรต่างๆ ส่วนฉบับที่สี่เขียนถึงชายคนหนึ่งที่ได้อัปเปิลใจใหม่ผ่านพันธกิจของเปาโล

จดหมายเหล่านี้เป็นจดหมายที่มีความหมายแห่งความยินดีมากที่สุดของเปาโล จดหมายเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงชัยชนะของเขาเหนือสถานการณ์ที่ยากลำบากในชีวิต และหนุนใจให้เรายังคงมีจิตวิญญาณแห่งความยินดีในช่วงเวลาที่เรากำลังเผชิญกับการดิ้นรนต่อสู้ในชีวิตของเราเองด้วย

นอกจากนี้ จดหมายเหล่านี้ยังนำไปใช้ในภาคปฏิบัติได้อย่างยอดเยี่ยม โดยกล่าวถึงประเด็นต่างๆ เช่น ความสัมพันธ์ในครอบครัวและการทำสงครามฝ่ายจิตวิญญาณ (เอเฟซัส) ความถ่อมใจและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (ฟิลิปปี) ความสำคัญสูงสุดของพระคริสต์ (โคโลสี) รวมถึงการให้อภัยและการทำให้กลับคืนสู่สภาพดี (ทิโมธี)

เอเฟซัส

ภูมิหลังของเอเฟซัส

บริบททางประวัติศาสตร์

คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสได้รับการก่อตั้งขึ้นระหว่างการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่สามของเปาโล โดยมีนักพูดอย่างอพอลโลเคยเทศนาที่เมืองเอเฟซัส รวมถึงอาควิลลาและปริสซิลลาก็ได้ทำงานอยู่ที่นั่นด้วย และเปาโลเองได้ใช้เวลาถึงสามปีในการเทศนาและสั่งสอนที่เมืองนี้ จนเมืองเอเฟซัสกลายเป็นศูนย์กลางของการประกาศข่าวประเสริฐไปยังจังหวัดโดยรอบ ส่งผลให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียได้ยินพระวาทะของพระเยซูผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (กิจการ 18:24-19:10)

เมืองเอเฟซัสเป็นที่ตั้งของวิหารอันโด่งดังของเทพีไดอานา (หรือเรียกว่า อารเทมิส) การประกอบพิธีกรรมทางไสยศาสตร์เป็นเรื่องปกติ และเศรษฐกิจของเมืองส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการขายวัตถุมงคลที่เกี่ยวข้องกับ

วิหาร พันธกิจของเปาโลได้เข้าไปขัดขวางผลประโยชน์ทั้งสองด้านนี้ โดยบรรดาผู้เชื่อใหม่ได้นำตำราเวทมนตร์คาถาที่มีมูลค่าสูงถึง 200 ล้านบาท มาเผาทิ้ง (กิจการ 19:19)⁴⁹ ส่งผลให้เดเมตรีอัสและช่างฝีมือคนอื่น ๆ ที่หาเลี้ยงชีพจากการขายของที่ระลึกที่ยกย่องเทพีไดอานา ได้ก่อการจลาจลเพื่อคัดค้านพันธกิจของเปาโล ด้วยเหตุนี้เรื่องสงครามฝ่ายจิตวิญญาณจึงเป็นหัวข้อสำคัญในพระธรรมเอเฟซัส

มีอีกหนึ่งปัจจัยที่ควรกล่าวถึงเกี่ยวกับพระธรรมเอเฟซัส คือโดยปกติแล้วจุดหมายของเปาโลมักจะมีการฝากความคิดถึงไปยังบุคคลต่างๆ ในคริสตจักร แม้แต่จุดหมายถึงกรุงโรมที่เปาโลยังไม่เคยไปเยือน ก็ยังมีการฝากความคิดถึงสมาชิกที่เขารู้จัก แต่ในจุดหมายถึงคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส ซึ่งเป็นคริสตจักรที่เปาโลเทศนาอยู่นานถึงสามปี กลับไม่มีการระบุชื่อบุคคลเพื่อฝากความคิดถึงเลย เหตุผลที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดคือ เอเฟซัส (เช่นเดียวกับโคโลสี) ถูกเขียนขึ้นเพื่อให้เวียนอ่านกันในหลายๆ คริสตจักรในแคว้นเอเชีย น้อย โดยที่คิกลัสได้รับมอบหมายให้เป็นผู้นำจุดหมายทั้งเอเฟซัสและโคโลสีไปส่ง และนำคำฝากความคิดถึงไปแจ้งแก่คริสตจักรเหล่านี้ (เอเฟซัส 6:21, โคโลสี 4:7)

เนื้อหาของเอเฟซัส

ภาพรวมของพระธรรมเอเฟซัสแสดงให้เห็นถึงสองส่วนใหญ่ ๆ ดังนี้⁵⁰

1. **หลักคำสอน** คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อคริสตจักร (เอเฟซัส 1-3)
2. **การประยุกต์ใช้** คือสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในคริสตจักร (เอเฟซัส 4-6)

ในส่วนแรก เปาโลกล่าวถึงหลักคำสอนเรื่องการทรงเลือกและเรื่องคริสตจักร ส่วนในส่วนที่สอง เขาหนุนใจให้ผู้อ่านดำเนินชีวิตให้สัมพันธ์กับฐานะที่ได้รับการทรงเลือกให้เป็นคริสตจักรของพระเจ้า

⁴⁹ English Standard Version Study Bible

⁵⁰ เรียบเรียงจาก Walter A. Elwell and Robert W. Yarbrough, *Encountering the New Testament*. (Ada: Baker Academic, 2005)

หลักคำสอน คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อคริสตจักร (เอเฟซัส 1-3)

ความรอดของบรรดาผู้เชื่อ (เอเฟซัส 1:3-2:10)

หลังจากคำทักทายสั้นๆ เปาโลเริ่มต้นด้วยคำอธิษฐานซึ่งเขาได้ระบุรายการพระพรต่างๆ ที่เราได้รับในพระคริสต์ เอเฟซัส 1:3-14 เป็นการแสดงออกถึงการนมัสการที่งดงาม โดยเปาโลเตือนสติผู้อ่านถึงสิทธิประโยชน์ฝ่ายจิตวิญญาณที่เราได้รับผ่านทางฐานะของเราในพระคริสต์

► อ่าน เอเฟซัส 1:3-14 พระพรฝ่ายจิตวิญญาณที่เราได้รับในพระคริสต์มีอะไรบ้าง?

ความรอดของเราเกี่ยวข้องกับทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพ

1. **พระบิดา: การทรงเลือก** (เอเฟซัส 1:3-6) พระบิดาได้เลือกเราไว้ในพระคริสต์ตั้งแต่ก่อนวางรากฐานของโลก เพื่อให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อหน้าพระบิดาในความรัก แผนการแห่งความรอดนี้คือการออกแบบของพระบิดา
2. **พระบุตร: การไถ่** (เอเฟซัส 1:7-12) เนื่องด้วยการสิ้นชีวิตเพื่อลบล้างบาปของพระเยซู เราจึงได้รับการไถ่โดยโลหิตของพระองค์ คือการอภัยโทษบาปตามความมั่งคั่งแห่งพระคุณของพระเจ้า การไถ่ใครสักคนหมายถึงการจ่ายค่าไถ่เพื่อช่วยเขาให้พ้นจากการเป็นเชลย ตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ในพันธสัญญาเดิมคือการไถ่คนอิสราเอลจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ ส่วนในพันธสัญญาใหม่ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูจะได้รับการไถ่จากการเป็นทาสของซาตาน
3. **พระวิญญาณ: การสงวนรักษา** (เอเฟซัส 1:13-14) โดยทางพระวิญญาณ เราได้รับการประทับตราว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า เปาโลใช้ภาพพจน์ที่งดงามโดยกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเป็นมัดจำสำหรับมรดกของเราในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า เนื่องด้วยพระวิญญาณ เราจึงเป็นกรรมสิทธิ์ที่พระเจ้าทรงซื้อไว้แล้วและได้รับพระสัญญาแห่งสวรรค์

หลักคำสอนเรื่องการไถ่ยังคงดำเนินต่อไปใน เอเฟซัส 2 ซึ่งเปาโลเตือนสติเราว่า “ท่านทั้งหลายตายโดยการละเมิดและการบาปของท่าน” (เอเฟซัส 2:1) ความรอดของเราจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับคุณงามความดีใดๆ ของเราเองเลย

...พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา พระองค์ทรงรักเราโดยความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์ ถึงแม้ว่าเราเป็นคนตายเนื่องจากการละเมิด พระองค์ยังทรงทำให้มีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์ (พวกท่านได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณ) (เอเฟซัส 2:4-5)

เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อให้ไม่ให้ใครรอดได้ (เอเฟซัส 2:8-9).

กระบวนการทั้งหมดล้วนเป็นของขวัญจากพระเจ้า เราไม่สามารถโอ้อวดอะไรได้เลย

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องการทรงเลือก

เปาโลเขียนว่า เราถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า ให้เป็นบุตรโดยทางพระเยซูคริสต์ (เอเฟซัส 1:5) เราได้รับการทรงเลือกในพระองค์ตั้งแต่ก่อนวางรากฐานของโลก (เอเฟซัส 1:4)

บางคนใช้คำว่า การทรงเลือก ในความหมายที่ว่า ก่อนการสร้างโลก พระเจ้าเลือกบุคคลแต่ละคนที่จะได้รับความรอดไว้แล้ว พวกเขาถือว่าผู้ที่ได้รับการทรงเลือกนั้นถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อความรอด ซึ่งตามตรรกะนี้จะหมายความว่าคนอื่นๆ ทั้งหมดถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าไปสู่การพิพากษาลงโทษและไม่สามารถรอดได้ ข้อสรุปนี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกับข่าวสารในพระคัมภีร์ที่ว่า พระเจ้ารักมนุษย์ทุกคน

ในขณะที่บางคนใช้คำว่า การทรงเลือก ในความหมายเพียงแค่ว่าเป็นการทราบล่วงหน้าของพระเจ้าว่าใครจะเลือกรับความรอด พวกเขาโต้แย้งว่า การกำหนดไว้ล่วงหน้าเป็นเพียงการที่พระเจ้าทราบล่วงหน้าถึงการตัดสินใจของแต่ละบุคคล ในมุมมองนี้ ความรอดจึงขึ้นอยู่กับการเลือกของเรา อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจนี้ก็ดูเหมือนจะขัดแย้งกับสิ่งที่พระคัมภีร์เน้นย้ำเรื่องอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า

หลักการสองประการนี้ (นั่นคือ อำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าและความรักสากลของพระเจ้า) ได้รับการคลี่คลายในพระคัมภีร์ตอนสำคัญสองตอนที่พูดถึงเรื่องการกำหนดไว้ล่วงหน้า คือ โรม 9-11 และ เอเฟซัส 1 โดยที่ โรม 9-11 แสดงให้เห็นถึงความยุติธรรมของพระเจ้าในการกำหนดทางแห่งความรอด พระเจ้ามีอำนาจปกครองสูงสุด จะไม่มีใครรอดได้นอกจากผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นเส้นทางที่พระเจ้าได้กฤษฎีกาไว้ซึ่งนิรันดรว่าเป็นทางเดียวแห่งความรอด

ใน เอเฟซัส 1 เปาโลแสดงให้เห็นว่า **ความรอดเป็นของแต่ละบุคคลเนื่องจากฐานะของเราในพระคริสต์** ก่อนการวางรากฐานของโลก พระคริสต์ทรงได้รับการเลือกสรรให้เป็นผู้ซึ่งความรอดจะมาถึงผ่านทางพระองค์ **ทุกคนที่เชื่อจึงได้รับการทรงเลือกในพระองค์** และเนื่องจากความรักสากลของพระเจ้าทางแห่งความรอดจึงเปิดกว้างสำหรับทุกคนที่เชื่อ

เราจะเห็นความสมดุลง่ายๆในพันธสัญญาเดิม อิสราเอลเป็นชนชาติที่ได้รับการทรงเลือก เป็นประชากรที่พระเจ้าเลือกสรร อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนที่สืบเชื้อสายมาจากอิสราเอลจะถือว่าเป็นอิสราเอล (โรม 9:6) การทรงเลือกของพระเจ้าต่ออิสราเอลในฐานะชนชาติไม่ได้หมายความว่าคนอิสราเอลทุกคนจะรอด เพราะการไม่เชื่อฟัง บางคน (เช่น อาคาน ใน โยชูวา 7) จึงสูญเสียพระสัญญาไป ในขณะที่คนอื่นๆ ที่ไม่ได้เกิดในอิสราเอล (เช่น ราหับ ใน โยชูวา 2 และ โยชูวา 6) กลับเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า และได้รับมรดกตามพระสัญญาที่ประทานแก่อิสราเอล ความรอดจึงเรียกร้องให้แต่ละบุคคลต้องเชื่อและมีส่วนในพระสัญญาของพระเจ้า

ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ได้รับการเลือกสรรไว้ตั้งแต่ก่อนวางรากฐานของโลก ให้เป็นผู้เดียวที่ความรอดจะถูกระทานมาให้ผ่านทางพระองค์ เมื่อเราอยู่ในพระคริสต์โดยความเชื่อ เราก็ได้รับพระพรแห่งความรอดซึ่งเป็นของพระองค์ เราจึงได้รับการทรงเลือกในพระคริสต์

การทรงเลือกคือการตัดสินใจด้วยอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า ที่กำหนดให้ความเชื่อในพระคริสต์เป็นหนทางเดียวแห่งความรอด กิจการ 4:12 กล่าวว่า “ในผู้อื่น ความรอดไม่มีเลย เพราะว่ามีนามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วไต้ฟ้า” แนวคิดเดียวกันนี้ปรากฏใน 1 เปโตร 1:18-20 เราได้รับการไถ่ไม่ใช่ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ เปโตรกล่าวว่าพระคริสต์ได้ถูกกำหนดไว้ก่อนการวางรากฐานของโลก ดังนั้น การทรงเลือกจึงอยู่ในพระคริสต์ผู้เดียวและผ่านทางพระคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น

เอเฟซัส (ต่อ)

เนื้อหาของเอเฟซัส (ต่อ)

หลักคำสอน: สิ่งที่เราทำได้ทำเพื่อคริสตจักร (เอเฟซัส 1-3) (ต่อ)

ความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร (เอเฟซัส 2:11-3:21)

▶ อะไรคือความล้ำลึกของข่าวประเสริฐที่เปาโลกล่าวถึงใน เอเฟซัส 3:3-9?

ใน เอเฟซัส 1 เปาโลร่วมยินดีในความรอดของบรรดาผู้เชื่อ แต่ใน เอเฟซัส 2-3 เขาร่วมยินดีในการทรงสร้างของพระเจ้า นั่นคือ คริสตจักร หัวข้อสำคัญของพระธรรมเอเฟซัสคือ ความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร ภายเดียวที่ประกอบขึ้นจากทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ คนต่างชาติซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นคนนอกในเรื่องพันธสัญญาทั้งหลายที่พระเจ้าสัญญาไว้ บัดนี้ได้เข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์ (เอเฟซัส 2:12-13) แผนการของพระเจ้าตั้งแต่แรกเริ่มคือการรวมคนต่างชาติเข้าไว้ในครอบครัวของพระองค์ด้วย สำหรับพี่น้องชาวยิวของเปาโลแล้ว นี่คือแง่มุมของข่าวประเสริฐที่น่าตกตะลึงอย่างยิ่ง นั่นคือ คริสตจักรประกอบขึ้นจากทั้งชาวยิวและคนต่างชาติในพระคริสต์ นี่เองคือความล้ำลึกของข่าวประเสริฐที่เปาโลกำลังอ้างถึง

ในพระคัมภีร์ ความล้ำลึกไม่ได้หมายถึงสิ่งที่ไม่อาจล่วงรู้ได้ แต่หมายถึงสิ่งที่เคยไม่เป็นที่รู้จักมาก่อนแต่บัดนี้ได้รับการเปิดเผยแล้ว ใน เอเฟซัส 3 เปาโลอธิบายถึงความล้ำลึกนี้ว่า “...คนต่างชาติได้เป็นผู้ร่วมรับมรดก เป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนร่วมในพระสัญญาในพระเยซูคริสต์โดยทางข่าวประเสริฐ” (เอเฟซัส 3:6) เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งฤทธานุภาพของพระคุณของพระเจ้า เปาโลจึงได้รับการเลือกสรร “เพื่อประกาศแก่คนต่างชาติถึงความบริบูรณ์ของพระคริสต์ที่สุดจะหยั่งถึงได้” (เอเฟซัส 3:8) เปาโลผู้ซึ่งพิจารณาว่าตนเองเป็น “คนเล็กน้อยยิ่งกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกธรรมิกชนทั้งหมด” และผู้ที่เคยชมเชงพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์มาก่อน เปาโลจับส่วนที่เป็นหลักคำสอนนี้ด้วยคำอธิษฐาน เพื่อให้ผู้เชื่อชาวเอเฟซัสผู้ซึ่งเป็นธรรมิกชนและผู้ที่ยึดมั่นเชื่อในพระเยซูคริสต์อยู่แล้ว ได้รับความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

การประยุกต์ใช้: สิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในคริสตจักร (เอเฟซัส 4-6)

ในครั้งหลังของจดหมายฉบับนี้ เปาโลได้ทำทนายบรรดาผู้เชื่อว่า "...ดำเนินชีวิตสมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับการทรงเรียกมานั้น" (เอเฟซัส 4:1) การดำเนินชีวิตที่สมกับการทรงเรียกประกอบด้วย...

- สร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักร (เอเฟซัส 4:1-16)
- นำไปสู่ความประพฤติที่มีจริยธรรม (เอเฟซัส 4:17-5:21)
- ส่งผลต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวและการทำงาน (เอเฟซัส 5:21-6:9)
- ดำเนินชีวิตโดยพึ่งพาพระเจ้ากำลังจากฤทธานุภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น (เอเฟซัส 6:10-18)

หลักคำสอนของคริสเตียนไม่สามารถแยกออกจากการดำเนินชีวิตคริสเตียนได้ หลักคำสอนเรื่องคริสตจักรจะต้องปรากฏให้เห็นในชีวิตของคริสตจักรที่แต่ละส่วนทำงานอย่างเหมาะสม เป็นคริสตจักรที่เสริมสร้างตัวเองขึ้นด้วยความรัก (เอเฟซัส 4:16) หลักคำสอนเรื่องความรอดโดยพระคุณนั้นเห็นได้จากพฤติกรรมของ "สภาพใหม่ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง" (เอเฟซัส 4:24)

เปาโลจบจดหมายฉบับนี้ด้วยการหนุนใจว่า คริสตจักรสามารถบรรลุพันธกิจและมีชัยชนะเหนืออำนาจแห่งความมืดได้ เขาปิดท้ายด้วยการขอให้ช่วยอธิษฐานเพื่อการประกาศข่าวประเสริฐที่ดำเนินอยู่ของเขา และกล่าวคำอำพร

ฟิลิปปี

ภูมิหลังของฟิลิปปี

บริบททางประวัติศาสตร์

คริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี ได้รับการก่อตั้งขึ้นระหว่างการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งที่สองของเปาโล (กิจการ 16:9-40) และถือเป็นคริสตจักรแห่งแรกที่ถูกตั้งขึ้นในยุโรป เปาโลและสิลาสเดินทางไปยังเมืองฟิลิปปีหลังจากเปาโลเห็นนิมิตว่ามีชายชาวมาซิโดเนียมาเรียกให้ไปช่วย แม้ว่าเมืองฟิลิปปีจะเป็นเมือง

สำคัญของภูมิภาคมาซิโดเนียส่วนนั้น แต่ที่นี่ไม่มีประชากรยิวมากนัก สังเกตได้จากกลุ่มผู้หญิงที่ต้องไปรวมตัวกันอธิษฐานที่ริมฝั่งแม่น้ำเนื่องจากไม่มีธรรมศาลา (กิจการ 16:13)⁵¹

หนึ่งในผู้เชื่อกลุ่มแรกๆ ที่เมืองฟีลิปปีคือ ลิเดีย หญิงผู้มั่งคั่ง หลังจากเธอรับบัพติศมาแล้ว บ้านของเธอก็กลายเป็นสถานที่รวมตัวของบรรดาผู้เชื่อ ในเมืองที่มีประชากรยิวจำนวนมาก การคัดค้านชาวประเสริฐมักมาจากผู้นำศาสนายิว แต่ในเมืองฟีลิปปี การคัดค้านเกิดขึ้นหลังจากเปาโลและซิลลาสเข้าไปขัดขวางรายได้ของพวกผู้ชายที่ควบคุมทาสสาวผู้ถูกผีเข้า เปาโลและซิลลาสถูกจับกุม ถูกโบยตี และถูกโยนเข้าคุก ในคืนนั้นเอง เกิดแผ่นดินไหวทำให้ประตูคุกเปิดออกและเครื่องจำจองของเหล่านักโทษหลุดออก แต่ไม่มีนักโทษคนไหนไปเลย ทำให้เปาโลและซิลลาสมีโอกาสประกาศข่าวประเสริฐแก่พัศดี

ในกิจการ ลูกาได้บรรยายละเอียดไว้ว่า เมืองฟีลิปปีเป็นอาณานิคมของโรม (กิจการ 16:12) ข้อความสั้นๆ นี้มีความหมายอย่างยิ่งสำหรับผู้่านกิจการในยุคแรก เพราะเมืองฟีลิปปีถูกสถาปนาให้เป็นอาณานิคมของโรมเมื่อ 42 ปีก่อนคริสตกาล โดยแม่ทัพโรมันนามว่าแอนโทนี ทหารจำนวนมากเกษียณอายุที่เมืองนี้ และพลเมืองได้รับสิทธิพลเมืองของโรมหลายประเภท สถานะการเป็นเมืองอาณานิคมจึงเป็นความภาคภูมิใจของพลเมืองที่นั่น เมื่อเปาโลเขียนจดหมายถึงผู้เชื่อในเมืองฟีลิปปี เขาจึงตั้งใจใช้คำภาษากรีกสองคำที่สื่อถึงความเป็นพลเมือง

แต่เราเป็นพลเมือง (*politeuma*) แห่งสวรรคต และเรารอคอยผู้ช่วยให้รอดจากสวรรคตคือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า (ฟีลิปปี 3:20)

ขอเพียงให้พวกท่านดำเนินชีวิต (*politeuomai*) สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์... (ฟีลิปปี 1:27)

ด้วยการใช้ภาษาในลักษณะนี้ เปาโลเรียกร้องให้ชาวฟีลิปปีดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองแห่งสวรรคต

⁵¹ เมืองใดก็ตามที่มีผู้ชายชาวยิวอาศัยอยู่ตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป เมืองนั้นจะมีธรรมศาลา

วัตถุประสงค์

ฟิลิปปีเป็นหนึ่งในจดหมายของเปาโลที่มีเนื้อหาในเชิงบวกมากที่สุด โดยปรากฏปัญหาเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับปัญหาที่เขาต้องจัดการในจดหมายที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์และแคว้นกาลาเทีย วัตถุประสงค์ของจดหมายฉบับนี้มี 2 ประการคือ

1. **วัตถุประสงค์ส่วนตัว** เพื่อแจ้งข่าวเรื่องการจำจองของเปาโล และเพื่อแสดงความขอบคุณสำหรับการสนับสนุนด้านการเงินของคริสตจักรต่อพันธกิจของเขา (ฟิลิปปี 4:14-18) เปาโลชื่นชมยินดีในความสัตย์ซื่อของพวกเขา และหนุนใจให้พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข
2. **วัตถุประสงค์ด้านการสอน** เพื่อจัดการกับอันตราย 2 ประการที่คริสตจักรฟิลิปปีกำลังเผชิญ
 - อันตรายจากภายนอก คือ คำสอนเท็จของ Judaizers⁵²
 - อันตรายจากภายใน คือ ความแตกแยกกันระหว่างสมาชิกในคริสตจักร

เนื้อหาของฟิลิปปี

ความยินดีท่ามกลางสถานการณ์ที่ยากลำบาก (ฟิลิปปี 1)

แม้ว่าเปาโลจะติดคุก แต่เขาก็มั่นใจว่าพระเจ้ากำลังทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ (ฟิลิปปี 1:12) เนื่องจากการถูกจับกุมของเปาโลทำให้เขามีโอกาสประกาศข่าวประเสริฐแก่ทหารรักษาพระราชวัง (ฟิลิปปี 1:13) เปาโลไม่รู้ว่าการจำจองของเขาจะจบลงด้วยการถูกปล่อยตัวหรือความตาย (ฟิลิปปี 1:19-20) แต่ไม่ว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไร เขาก็ชื่นชมยินดี เพราะสำหรับเขาแล้ว การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร (ฟิลิปปี 1:21)

อีกสถานการณ์หนึ่งที่อาจสิ้นคลอนความยินดีของเปาโลได้ คือความอิจฉาริษยาจากเพื่อนผู้เชื่อด้วยตนเอง (ฟิลิปปี 1:15) มีคนกลุ่มหนึ่งในกรุงโรมที่เทศนาเรื่องพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่น ซึ่งเป็นการซ้ำเติมความทุกข์ยากของเปาโล (ฟิลิปปี 1:17) อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าแรงจูงใจของพวกเขาจะเป็นอย่างไร เปาโลก็ยังชื่นชมยินดีเพราะข่าวประเสริฐกำลังถูกประกาศออกไป (ฟิลิปปี 1:18) เปาโลเชื่อมั่นว่าสิ่งดีจะเกิดขึ้นจากข่าว

⁵² สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับJudaizers สามารถดูได้ในหัวข้อเกี่ยวกับกาลาเทีย ในบทที่ 6

ประเสริฐที่ถูกประกาศนั้น โดยไม่คำนึงว่าแรงจูงใจของคนเหล่านั้นจะผิดเพี้ยนไปเพียงใดก็ตาม สถานการณ์ส่วนตัวของเปาโลนั้นสำคัญน้อยกว่าแผ่นดินของพระเจ้า

ความถ่อมใจเป็นดังหัวใจสำคัญของความเป็นหนึ่งเดียวกัน (ฟิลิปปี 2)

ในตอนท้ายของจดหมาย เปาโลจะกล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างสตรีสองท่านในคริสตจักรฟิลิปปี (ฟิลิปปี 4:2-3) พวกเขาต่างเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ที่สัตย์ซื่อและได้ตรากตรำทำงานร่วมกับเปาโลเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ แต่น่าเสียดายที่ความขัดแย้งส่วนตัวระหว่างพี่น้องสตรีในพระคริสต์คู่นี้กำลังคุกคามความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร ก่อนที่จะพูดถึงการแบ่งแยกนี้ เปาโลได้ชี้ไปที่แบบอย่างของพระคริสต์เพื่อเป็นต้นแบบสำหรับความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสเตียน

ความขัดแย้งมากมายเป็นผลมาจากความปรารถนาของเราที่จะปกป้องสิทธิของตนเอง ใน ฟิลิปปี 2:5-11 เปาโลชี้ให้เห็นถึงแบบอย่างของพระคริสต์ ผู้สละสิทธิพิเศษที่พระองค์มีในฐานะพระเจ้าเพื่อมาปรนนิบัติมนุษยชาติ พระเยซูไม่ได้ยึดติดกับสิทธิพิเศษแห่งสภาพของพระเจ้า แต่ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณานบนกางเขน พระองค์ยอมทนต่อความอัปยศทุกประการ แม้กระทั่งความตายอันน่าอับอายโดยการถูกตรึงบนกางเขน เพื่อประทานความรอดให้แก่เรา ผลที่ตามมาคือ พระเจ้าได้ยกชูพระเยซูขึ้นสู่ฐานะอันชอบธรรมซึ่งมีอำนาจปกครองสูงสุดเหนือจักรวาล

ผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคนควรมีท่าทีแห่งความถ่อมใจแบบเดียวกันนี้ โดยคำนึงถึงความต้องการของเพื่อนผู้เชื่อด้วยกัน “อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ ด้วย” (ฟิลิปปี 2:4)

การที่พระเยซูคริสต์ "ถ่อมพระองค์ลง" หมายความว่าอย่างไร?

ฟีลิปปี 2:5-11 มักจะถูกเรียกว่า “Hymn of Christ” (“บทเพลงสรรเสริญพระคริสต์”) เนื่องจากเป็นการสรุปเรื่องราวชีวิต การสิ้นชีวิต การฟื้นคืนสู่ชีวิต และการถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูไว้อย่างครบถ้วน

หลายคนได้โต้แย้งกันเกี่ยวกับความหมายใน ฟีลิปปี 2:8 ที่เปาโลกล่าวถึงการที่พระเยซูถ่อมพระองค์ลง พระเยซูไม่ได้สละสภาพความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่พระองค์สละสิทธิพิเศษที่ควรเป็นของพระองค์ ในฐานะกษัตริย์แห่งจักรวาล พระองค์ถ่อมพระองค์ลงโดยการรับสภาพมนุษย์ โดยที่พระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งธรรมชาติแห่งพระเจ้าของพระองค์เลย

คำเตือนให้ระวังศัตรูของชาวประเสริฐ (ฟีลิปปี 3)

แม้ว่าจดหมายฝากถึงคริสตจักรในฟีลิปปีส่วนใหญ่จะมีเนื้อหาเชิงบวก แต่เปาโลก็ได้เขียนคำเตือนที่รุนแรงต่อกลุ่มผู้ก่อกวนที่คุกคามคริสตจักร คนเหล่านี้คือ Judaizers ซึ่งเราได้เห็นมาก่อนแล้วในจดหมายถึงคริสตจักรในแคว้นกาลาเทีย พวกเขายืนยันกรานว่าผู้เชื่อต้องเข้าสู่หน้ตและปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของยิว เปาโลเรียกพวกเขาว่า “พวกสุนัข” “พวกที่ทำชั่ว” และ “พวกเชือดเนื้อเถื่อนหนัง” (ฟีลิปปี 3:2)

ใน ฟีลิปปี 3:4-6 เปาโลตอบโต้การยืนยันกรานของ Judaizers เรื่องการรักษาพิธีกรรมตามธรรมเนียมปฏิบัติ โดยชี้ให้เห็นถึงชีวิตของเขาเองเป็นตัวอย่าง หากการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติสามารถนำมาซึ่งความรอดได้ เปาโลย่อมมีความมั่นใจในเนื้อหนังยิ่งกว่าใคร เขาเข้าสู่หน้ตตามธรรมเนียมปฏิบัติ เป็นคนในเผ่าเบนยามินที่ได้รับสิทธิพิเศษ เป็นชาวฮีบรูในหมู่ชาวฮีบรู เป็นฟาริสีผู้ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติอย่างเคร่งครัด มีความกระตือรือร้นในความเชื่อยิวถึงขั้นข่มเหงผู้ติดตามพระคริสต์ และในแง่ของธรรมเนียมปฏิบัตินั้น เปาโลไม่มีที่ติเลย อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถือว่าเป็นขยะ เมื่อเทียบกับความรู้เรื่องพระคริสต์ที่มีค่าสูงสุด (ฟีลิปปี 3:8) เปาโลได้รับความรอด ชาวฟีลิปปีได้รับความรอด และเราได้รับความรอด ไม่ใช่ด้วยการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ด้วยการรู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราผ่านประสบการณ์ตรง (ฟีลิปปี 3:8-9)

คำกำชับปิดท้าย (ฟีลิปปี 4)

ใน ฟีลิปปี 4:2 เปาโลกำชับนางยูโอเดียและนางสินทิกะ ให้สำแดงความเป็นหนึ่งเดียวกันตามที่เขาได้สอนไว้ใน ฟีลิปปี 2 หากสตรีทั้งสองท่านนี้มีจิตใจเหมือนอย่างพระคริสต์ พวกเธอก็จะคลี่คลายความขัดแย้งได้

เขากำชับให้คริสตจักรชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าในทุกสถานการณ์ และรักษาสันติสุขของพระเจ้าไว้ในจิตใจและปากเพียรนึกถึงสิ่งที่ดีงาม (ฟีลิปปี 4:4-9) เขาปิดท้ายด้วยการขอบคุณสำหรับการสนับสนุนของคริสตจักรที่มีต่อพันธกิจของเขา (ฟีลิปปี 4:10-19)

โคโลสี

ภูมิหลังของโคโลสี

บริบททางประวัติศาสตร์

พระธรรมโคโลสีถูกเขียนขึ้นระหว่างที่เปาโลถูกจำจองอยู่ในกรุงโรม โดยมีชื่อของทิโมธีระบุว่า เป็นผู้เขียนร่วมด้วย (โคโลสี 1:1) ซึ่งอาจทำหน้าที่เป็นเลขานุการให้กับเปาโล

ไม่มีหลักฐานปรากฏว่าเปาโลเคยไปเยือนคริสตจักรในเมืองโคโลสีมาก่อน ความเชื่อมโยงที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดระหว่างเปาโลและคริสตจักรแห่งนี้คือ เอปาฟรัส (โคโลสี 1:7, โคโลสี 4:12) โดยเอปาฟรัสซึ่งเป็นชาวเมืองโคโลสีโดยกำเนิด อาจได้กลับใจใหม่ระหว่างที่เปาโลทำพันธกิจอยู่ที่เมืองเอเฟซัสซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ 160 กิโลเมตร⁵³ จากนั้นเอปาฟรัสได้กลับไปก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองโคโลสี รวมถึงในเมืองใกล้เคียงอย่างเมืองเลาดีเซียและเมืองฮีเอราปุรี เปาโลได้เขียนจดหมายถึงคริสตจักรทั้งในเมืองเลาดีเซียและในเมืองโคโลสี โดยกำชับให้ผู้เชื่อในแต่ละเมืองอ่านจดหมายทั้งสองฉบับร่วมกัน (โคโลสี 4:16)

วัตถุประสงค์

ระหว่างที่เปาโลถูกจำจอง เอปาฟรัสได้รายงานเรื่องลัทธิเทียมเท็จที่กำลังคุกคามคริสตจักรในเมืองโคโลสี เปาโลจึงเขียนพระธรรมโคโลสีเพื่อจัดการกับคำสอนที่อันตรายนี้ นอกจากนี้ เปาโลยังเขียนเพื่อหนุนใจให้ผู้เชื่อชาวโคโลสีมุ่งมั่นไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ พระธรรมนี้จึงประกอบด้วยทั้งคำเตือนให้ระวังหลักคำสอนเท็จ และคำกำชับให้ติดตามความเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ

⁵³ 100 ไมล์

เนื้อหาของโคโลสี

พระธรรมโคโลสีมีหัวข้อหลักหลายประการที่คล้ายคลึงกับเอเฟซัส เช่น ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักร, ความจริงเรื่องสงครามฝ่ายจิตวิญญาณ และความจำเป็นในการดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ ความคล้ายคลึงนี้ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ เพราะเปาโลเขียนจดหมายทั้งสองฉบับในช่วงเวลาใกล้เคียงกันและเพื่อตอบสนองต่อความต้องการที่คล้ายคลึงกัน

แม้รายละเอียดของลัทธิเทียมเท็จที่สอนในเมืองโคโลสีอาจจะแตกต่างจากคำสอนเท็จที่คุกคามคริสตจักรในปัจจุบัน แต่ข่าวสารของเปาโลยังคงมีความสำคัญอย่างยิ่ง นั่นคือ

- พระคริสต์เป็นใหญ่เหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง
- พระคริสต์เป็นศีรษะของคริสตจักร
- เราต้องดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกในฐานะบุตรของพระเจ้า

ความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระคริสต์ (โคโลสี 1)

หัวข้อหลักที่เป็นหัวใจสำคัญของโคโลสีคือ ความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระคริสต์ผู้ฟื้นคืนสู่ชีวิต ในข้อเขียนอันงดงามใน โคโลสี 1:15-23 เปาโลแสดงให้เห็นถึงความล้ำเลิศของพระคริสต์เหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง พระองค์มีอำนาจปกครองเหนือคริสตจักร และบทบาทของพระองค์ในการไถ่บาป พระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้สร้าง (สรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์) และสรรพสิ่งที่ทรงปวงล้วนเป็นของพระองค์ (สรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อพระองค์) พระคริสต์เป็นศีรษะของกาย คือคริสตจักร โดยทางพระคริสต์และพระโลหิตที่หลั่งบนกางเขนของพระองค์ เราทั้งหลายซึ่งแต่ก่อนเคยถูกตัดขาดและเป็นศัตรูในจิตใจด้วยการประพฤติชั่ว บัดนี้ได้รับการทำให้คืนดีกับพระเจ้าแล้ว พระคริสต์เป็นศูนย์กลางแห่งการสร้าง เป็นศีรษะของคริสตจักร และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ไถ่บาป

ลัทธิเทียมเท็จในโคโลสี (โคโลสี 2)

หลังจากที่ได้กล่าวถึงสภาวะอันยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ในเชิงบวกแล้ว เปาโลก็ได้เปลี่ยนมาเป็นการเตือนในเชิงลบต่อคำสอนเท็จที่คุกคามคริสตจักรในเมืองโคโลสี แม้ลักษณะที่แน่นอนของลัทธิเทียมเท็จในโคโลสี

จะไม่ชัดเจนนัก แต่คำตอบของเปาโลก็ได้เผยให้เห็นลักษณะบางประการของลัทธินี้ ลัทธิเทียมเท็จในโคโลสีประกอบด้วยการผสมผสานแนวคิดที่ผิดเพี้ยนจากอิทธิพล 3 ด้าน ดังนี้

- **ยิวออร์โธดอกซ์:** ชาวยิวกลุ่มนี้เร่งเร้าให้ผู้เชื่อชาวโคโลสีปฏิบัติตามเทศกาลของยิว กฎระเบียบเรื่องอาหาร และการเข้าสุหนัต (โคโลสี 2:16, โคโลสี 3:11)
- **ลัทธิลึกลับของชาวยิว:** กลุ่มผู้นิยมความลึกลับชาวยิวเรียกร้องให้ผู้เชื่อชาวโคโลสีถืออดอาหารเพื่อที่จะได้เข้าร่วมในการนมัสการพระเจ้าอันสูงส่งร่วมกับบรรดาทูตสวรรค์ (โคโลสี 2:18)⁵⁴
- **ลัทธินอกรีต:** พวกนอกรีตหนุนใจให้ผู้เชื่อชาวโคโลสีประกอบพิธีกรรมเพื่อป้องกันตัวจากวิญญาณชั่ว เปาโลไม่ได้ปฏิเสธเรื่องอำนาจของวิญญาณชั่ว แต่เขาชี้ให้เห็นชัดเจนว่าคำตอบนั้นไม่ได้อยู่ที่พิธีกรรมของพวกนอกรีต แต่อยู่ในชัยชนะที่พระคริสต์ทรงมีเหนือเหล่าอำนาจแห่งความมืดเรียบร้อยแล้ว (โคโลสี 2:15)

▶ ลัทธิเทียมเท็จในโคโลสีเกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบันอย่างไร?

Syncretism หมายถึงการนำศาสนามากกว่าหนึ่งศาสนาผสมผสานกัน ในเมืองโคโลสี *syncretism* ได้ผสมผสานองค์ประกอบของศาสนายิว ลัทธิลึกลับของชาวยิว ลัทธินอกรีต และคริสต์ศาสนาเข้าด้วยกัน ในปัจจุบัน คริสตจักรในวัฒนธรรมนอกรีตบางครั้งต้องเผชิญกับการทดลองให้นำหลักคำสอนคริสเตียนไปผสมผสานกับแนวทางปฏิบัติของวัฒนธรรมรอบข้าง (ตัวอย่างเช่น การกราบไหว้บรรพบุรุษ การฉลองวันศักดิ์สิทธิ์ของพวกนอกรีต และการมีส่วนร่วมในพิธีกรรมเพื่อไล่ผีและวิญญาณ) ทั้งในศตวรรษที่ 1 และศตวรรษที่ 21 คำตอบสำหรับคำสอนประเภทนี้ยังคงเหมือนเดิมคือ พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์

⁵⁴ ในข้อนี้ "การนมัสการร่วมกับทูตสวรรค์" อาจไม่ได้หมายความว่าพวกเขากำลังนมัสการทูตสวรรค์ (ซึ่งจะขัดกับคำสอนของยิวทั้งหมด) แต่ในที่นี้อาจอ้างถึงแนวคิดลึกลับของชาวยิวที่เชื่อว่า *ascetic* (การปฏิเสธความต้องการของตนเองตามพิธีกรรม) เช่น การอดอาหารเป็นเวลานาน จะทำให้ผู้นมัสการสามารถเข้าร่วมกับทูตสวรรค์รอบพระที่นั่งของพระเจ้าในสวรรค์ได้ด้วยวิธีทางจิตวิญญาณ ผู้สอนเท็จที่เมืองโคโลสีกำลังชักชวนให้ผู้เชื่อเหล่านี้ปฏิบัติตามวิธีการดังกล่าว

มีชัยเหนืออำนาจแห่งความมืดแล้ว และเรามีชัยชนะผ่านทางพระคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น ไม่มีพิธีกรรมหรือแนวทางปฏิบัติอื่นใดที่มีที่มั่นในแนวทางปฏิบัติของคริสเตียน

การเติบโตสู่ความเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ (โคโลสี 3-4)

เช่นเดียวกับในเอเฟซัส เปาโลเปลี่ยนจากเรื่องหลักคำสอนมาสู่ภาคปฏิบัติ เนื่องจากพระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า เราผู้ที่ได้รับชีวิตใหม่และเป็นขึ้นร่วมกับพระคริสต์จึงควรจัดจ่อความคิดของเราไว้กับสิ่งเบื้องบน แทนที่จะไปให้ความสนใจกับคำสอนเท็จอย่างไม่เหมาะสม เราควรระลึกว่าเราได้ตายจากสิ่งเหล่านั้นแล้ว และบัดนี้ชีวิตของเราซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (โคโลสี 3:1-3)

ชีวิตที่ซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้ามี่ลักษณะอย่างไร? เปาโลได้อธิบายถึงชีวิตใหม่นี้ในเชิงปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วยสองแง่มุมที่สำคัญคือ

1. **เราต้องถอดทิ้งตัวเก่าและการประพฤติแบบเดิม (โคโลสี 3:5-9)** เราต้องประหารสิ่งที่มาจากฝ่ายโลก ได้แก่ การลวงประเวณี ความโลภ ความโกรธ การพูดคำหยาบโลน การพุดมูสา และอื่นๆ การกระทำเหล่านี้สมควรได้รับพระพิโรธของพระเจ้า
2. **เราต้องสวมสภาพใหม่ ซึ่งเป็นตามแบบพระฉายของพระคริสต์ (โคโลสี 3:12-17)** ลักษณะของสภาพใหม่คือ ความเมตตา ความใจดี ความถ่อมใจ ความอ่อนสุภาพ ความอดทน การให้อภัย และที่สำคัญที่สุดคือ ความรัก เมื่อเราพัฒนาคุณลักษณะเหล่านี้ สันติสุขของพระเจ้าจะครอบครองในใจของเรา และพระวอจนะของพระคริสต์จะดำรงอยู่ในเรา ชีวิตใหม่นี้จะเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ในครอบครัวและการทำงาน (โคโลสี 3:18-4:1) และทำให้**ข่าวประเสริฐ** ดึงดูดใจคนที่ไม่เชื่อด้วย (โคโลสี 4:5-6)

ฟีเลโมน

ภูมิหลังของฟีเลโมน

บริบททางประวัติศาสตร์

จดหมายฉบับที่สั้นที่สุดของเปาโล เขียนถึงฟีเลโมน ผู้เชื่อที่มั่งคั่งจากเมืองโคโลสี ดูเหมือนว่าฟีเลโมนจะกลับใจใหม่ในช่วงที่เปาโลทำพันธกิจที่เมืองเอเฟซัส และบ้านของเขาก็ได้กลายเป็นสถานที่ร่วมนมัสการของคริสตจักรในเมืองโคโลสี

ตามธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไปในศตวรรษที่ 1 ฟีเลโมนเป็นเจ้าของทาส โอนีสิมัสซึ่งเป็นทาสของฟีเลโมนได้หลบหนีไปยังกรุงโรม กรุงโรมในขณะนั้นเป็นเมืองที่มีประชากรหนาแน่นที่สุดในจักรวรรดิ และเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับผู้หลบหนีที่จะซ่อนตัว (เปรียบเหมือนคนในปัจจุบันที่อาจหนีไปยังนิวยอร์กซิตี เม็กซิโกซิตี เลกอส หรือเมืองใหญ่หลักๆ แห่งอื่นเพื่อหายตัวไป)

อย่างไรก็ตาม โอนีสิมัสไม่สามารถซ่อนตัวจากพระเจ้าได้! ในเมืองที่ใหญ่โตมโหฬารนี้ พระเจ้าได้นำให้เปาโลและทาสที่หลบหนีคนนี้มาพบกัน โอนีสิมัสได้กลับใจใหม่และเริ่มต้นช่วยเหลือเปาโล

ถึงจุดหนึ่ง ผู้เชื่อใหม่คนนี้อาจจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับอดีตของเขา เป็นไปได้ว่าเขาอาจจะขโมยเงินจากนายก่อนที่จะหนีมา (ฟีเลโมน 1:18) โอนีสิมัสต้องเผชิญกับความเป็นไปได้ที่จะได้รับโทษอย่างรุนแรง เพราะทาสที่หลบหนีอาจถูกประหารชีวิตที่หน้าผากในฐานะผู้หลบหนี หรือแม้กระทั่งถูกประหารชีวิต เมื่อทราบดังนี้ เปาโลจึงเขียนจดหมายอ้อนวอนแทนโอนีสิมัส เพื่อให้เขาถือติดตัวไปเมื่อต้องกลับไปเผชิญหน้ากับฟีเลโมน

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของเปาโลในการเขียนจดหมายฉบับนี้คือ เพื่อวิงวอนขอให้เกิดการคืนดีกัน โอนีสิมัสได้คืนดีกับพระเจ้าแล้ว บัดนี้เปาโลจึงขอให้ฟีเลโมนคืนดีกับทาสที่หลบหนีของเขา

เนื้อหาของฟีเลโมน

เปาโลเริ่มต้นด้วยการขอขอบคุณฟีเลโมนสำหรับความใจกว้างที่เขามีต่อเพื่อนผู้เชื่อในอดีต ความรักที่ฟีเลโมนมีต่อพี่น้องในความเชื่อจะเป็นพื้นฐานในการอ้อนวอนของเปาโลในนามของโเนสิมัส ผู้ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นหนึ่งในพี่น้องเหล่านั้นด้วย

เปาโลไม่ได้ใช้อำนาจในฐานะอัครทูตในการอ้อนวอน (เหมือนที่ทำในกาลาเทีย) แต่ใช้ความรักเป็นพื้นฐาน เขาเขียนจดหมายไปเกือบครึ่งฉบับก่อนจะระบุเหตุผลในการเขียนว่า “ข้าพเจ้าขอรองท่านเรื่องโเนสิมัสลูกของข้าพเจ้า...” (ฟีเลโมน 1:10) หากฟีเลโมนเป็นลูกในความเชื่อของเปาโล บัดนี้เปาโลก็มีลูกอีกคนหนึ่ง นั่นคือทาสที่หลบหนีของฟีเลโมนนั่นเอง

ชื่อ โเนสิมัสมีความหมายว่า “มีประโยชน์” หรือ “ได้กำไร” ซึ่งเป็นชื่อที่นิยมใช้เรียกทาสในสมัยนั้น เปาโลเขียนว่า “เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์ต่อท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งต่อท่านและข้าพเจ้า” (ฟีเลโมน 1:11) บัดนี้โเนสิมัสจะดำเนินชีวิตให้สมกับชื่อของเขา โดยฤทธิ์เดชของพระคริสต์ เขาได้กลายเป็นผู้ที่มีประโยชน์แล้ว

เปาโลบอกเป็นนัยว่า ฟีเลโมนอาจจะปลดปล่อยโเนสิมัสให้เป็นอิสระได้ แต่เขาไม่ได้ออกคำสั่ง (ฟีเลโมน 1:13) เขาขอให้ฟีเลโมนรับโเนสิมัสไว้ด้วยจิตวิญญาณเดียวกับที่ฟีเลโมนจะปฏิบัติต่อเปาโล (ฟีเลโมน 1:17)

เปาโลปิดท้ายด้วยการขอให้ฟีเลโมนอธิษฐานเพื่อการได้รับการปล่อยตัวของเขา โดยเขียนว่าเขาหวังจะไปเยี่ยมฟีเลโมนเมื่อได้รับอิสรภาพจากคุก คุณลองคิดดูใหม่ว่า นี่อาจเป็นคำเตือนสติอย่างสุภาพว่าในไม่ช้าเปาโลจะได้เห็นกับตาว่าฟีเลโมนปฏิบัติต่อโเนสิมัสอย่างไร?

“เราทุกคนต่างคือ โเนสิมัส ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จากผู้ที่เราได้ประโยชน์กลับมา กลายเป็นผู้ที่มีประโยชน์ นี่คือภาพสะท้อนอันถาวรของการที่พระคริสต์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ เพราะเราทุกคนต่างเคยเป็นทาสของบาปที่หนีมาจากนายทาส”

- มาร์ติน ลูเทอร์

หลายคนอาจบ่นว่าทำไมเปาโลถึงไม่ประณามระบบทาส อย่างไรก็ตาม คำกำชับของเปาโลที่ส่งถึงเหล่า นายทาสนั้นได้สร้างสภาพแวดล้อมที่ระบบทาสไม่สามารถดำรงอยู่ได้⁵⁵ เพราะมันเป็นไปได้เลยที่คุณจะ กักขังใครสักคนเป็นทาส ในเมื่อคุณมองว่าเขาเป็นพี่น้องในพระคริสต์อย่างแท้จริง

บทส่งท้ายทางประวัติศาสตร์

พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากที่ไอเนสิมัสกลับไปหาฟีเลโมน อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์ได้ ให้คำใบ้สองประการที่บ่งชี้ว่าฟีเลโมนได้ปล่อยไอเนสิมัสให้เป็นอิสระ

- จารึกโบราณที่เมืองเลาติเซีย (ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับเมืองโคโลสี) เป็นจารึกที่ทาสคนหนึ่งอุทิศให้แก่นายผู้ ที่มอบอิสรภาพให้แก่เขา โดยชื่อของนายผู้นั้นคือ Marcus Sestius Philemon (มาร์คัส เซสทีอุส ฟี เลโมน)
- ไม่กี่ปีหลังจากจดหมายฉบับนี้ มีชายชื่อ ไอเนสิมัส ได้กลายเป็นบิชอปของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

เป็นไปได้ว่า ฟีเลโมนได้ปล่อยไอเนสิมัสให้กลับไปหาเปาโล จากนั้นเปาโลก็ได้ฝึกฝนไอเนสิมัสให้เป็นศิษ ษาภิบาล หากเป็นเช่นนั้น พันธกิจของเปาโลที่เมืองเอเฟซัสก็อาจได้ดำเนินต่อไปผ่านการเทศนาของไอเน สิมัส อดีตทาสของฟีเลโมน ผู้ซึ่งได้กลับใจใหม่เป็นครั้งแรกผ่านการเทศนาของเปาโลที่เมืองเอเฟซัสนั่นเอง พระประสงค์ของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เกินกว่าที่เราจะมองเห็นได้จริงๆ!

จดหมายฝากจากคุณในคริสตจักรปัจจุบัน

จดหมายฝากจากคุณสอนเราว่า...

1. **หลักคำสอนต้องถูกนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน** ในจดหมายฝากเหล่านี้ เปาโลท้าทาย ผู้อ่านให้ดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับการทรงเรียกในฐานะผู้เชื่อ การเพียงแค่ประกาศยอมรับหลักคำสอนที่ ถูกต่อนั้นยังไม่เพียงพอ แต่ความเชื่อของเราต้องแสดงออกผ่านการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน

⁵⁵ กาลาเทีย 3:28, เอเฟซัส 6:9, โคโลสี 4:1, ฟีเลโมน 1:16

2. สงครามฝ่ายจิตวิญญาณเป็นเรื่องจริง แต่พระคริสต์ได้รับชัยชนะขั้นเด็ดขาดแล้ว “เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครอบงำพิภพในยุคมีเดนี ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรค์สถาน” (เอเฟซัส 6:12)

เราต่อสู้ด้วยความมั่นใจเพราะพระคริสต์ชนะศึกนี้แล้ว เราต้องจดจ่ออยู่ที่พระองค์เป็นหลัก ไม่ใช่อยู่ที่ศัตรูซึ่งกำลังต่อสู้ในสงครามที่พวกมันพ่ายแพ้ไปแล้ว

3. ชาวประเสริฐแห่งการคืนดีต้องถูกนำมาใช้จริงในโลก เปาโลไม่พอใจกับชาวสวรรค์ที่ใช้การไม่ได้จริงในชีวิต เขายืนยันว่าชาวประเสริฐเดียวกันกับที่ทำให้พระเจ้าและคนบาปที่หนีเตลิดไปได้คืนดีกันนั้น ก็สามารถทำให้ฟีเลโมนและทาสที่หลบหนีคืนดีกันได้ด้วย ในโลกที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งและความสัมพันธ์ที่แตกสลาย เราต้องสำแดงฤทธานุภาพของชาวประเสริฐในการสร้างการคืนดี

บทสรุป

บรรดาผู้เชื่อในจักรวรรดิโรมันได้เรียนรู้ว่าการดำเนินชีวิตตามชาวประเสริฐในโลกที่เสื่อมทรามนั้นหมายถึงอะไร เปาโลเขียนว่าผู้เชื่อควรดำเนินชีวิตในฐานะบุตรของพระเจ้าที่ปราศจากตำหนิตามกลางพงศ์พันธุ์ที่คดโกงและวิปลาส และเมื่อเราทำเช่นนั้น เราจะส่องสว่างดุจดวงสว่างในโลก (ฟิลิปปี 2:15) เปาโลรู้ว่าความสว่างของคริสตจักรจะยิ่งส่องประกายเจิดจ้าขึ้นเมื่อโลกมืดมิดลง

ในวันอันมีดมของจักรวรรดิโรมัน ผู้ติดตามพระคริสต์บางคนกลายเป็นที่รู้จักในนาม “Gamblers for Christ” (“ผู้กล้าเดิมพันชีวิตเพื่อพระคริสต์”) เพราะพวกเขายอมเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยผู้อื่น เปาโลใช้คำนี้เมื่อพูดถึงอาควิลลาและปริสซิลลาใน โรม 16:3-4 “ขอทักทายมายังนางปริสคาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ซึ่งได้เสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสอง ไม่เพียงข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของคนต่างชาติด้วย”

ในศตวรรษที่ 1 ผู้เชื่อชาวโรมันยอมเสี่ยงต่อความโกรธแค้นของชุมชนเพื่อไปช่วยชีวิตทารกที่ไม่เป็นที่ต้องการซึ่งถูกนำไปทิ้งไว้ที่กองขยะของเมือง ในศตวรรษที่ 3 บิชอปแห่งคาร์เธจได้เรียกที่ประชุมคริสตจักร

มาพบกันในช่วงเกิดโรคระบาด เพื่อขอให้พวกเขาช่วยดูแลคนที่กำลังจะตายและฝังศพผู้เสียชีวิต โดยยอม
เดิมพันชีวิตของพวกเขาเพื่อช่วยเมืองนี้ไว้

คริสตจักรในยุคแรกเริ่มรู้ดีว่าการถอดทิ้งตัวเก่าและสวมสภาพใหม่นั้นมีความหมายมากกว่าเพียงแค่การ
เข้าร่วมนัสการ นี่หมายถึงการดำเนินชีวิตใหม่ที่เป็นของพระเจ้าและเพื่อพระประสงค์ของพระองค์ ซึ่งอาจ
หมายถึงการเต็มใจสละชีวิตของเราในขณะที่เราส่องสว่างจุดดวงสว่างในโลกนี้

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 7

(1) เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์ โดยเลือกหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งจากรายการด้านล่างนี้ ส่งเป็น
งานเขียน (5-6 หน้า) หรือส่งเป็นเสียงบันทึกการเทศนาหรือการสอนของคุณก็ได้

เลือกมาหนึ่งหัวข้อ

- เอเฟซัส – *ครอบครัว*
- เอเฟซัส – *คริสตจักร*
- ฟิลิปปี – *ความชื่นชมยินดีในชีวิตคริสเตียน*
- โคโลสี – *ชีวิตใหม่ในพระคริสต์ของเรา*

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามใน
แบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 7

- (1) จดหมายฝากจากคุกเขียนขึ้นเมื่อใดและเขียนที่เมืองไหน?
- (2) เหตุใดจึงไม่มีการระบุชื่อบุคคลเพื่อฝากความคิดถึงในเอเฟซัส?
- (3) บอกถึงภาพรวมสองส่วนใหญ่ๆ ของพระธรรมเอเฟซัส
- (4) จาก เอเฟซัส 1 พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณมีบทบาทอะไรที่เกี่ยวข้องกับความรอดของเรา?
- (5) บอกคำนิยามของคำว่า *การทรงเลือก*
- (6) ตามเนื้อหาใน เอเฟซัส 3 อะไรคือความล้ำลึกของชาวประเสริฐ?
- (7) บอกอันตราย 2 ประการที่คริสตจักรฟิลิปปีกำลังเผชิญ
- (8) ใน ฟิลิปปี 2 การที่พระเยซูคริสต์ "ถ่อมพระองค์ลง" หมายความว่าอย่างไร?
- (9) ลัทธิเทียมเท็จในโคโลสีประกอบด้วยการผสมผสานแนวคิดที่ผิดเพี้ยนจากอิทธิพล 3 ด้าน ไตบ้าง?
- (10) *Syncretism* หมายถึงอะไร?
- (11) เขียนสิ่งที่จดหมายฝากจากคุกสอนคริสตจักรในปัจจุบันทั้งสามประการ
- (12) เขียน เอเฟซัส 4:11-16 และ โคโลสี 3:1-4 จากการท่องจำ

บทที่ 8

เธสะโลนิกา

การเสด็จกลับมาของพระคริสต์

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบวันที่เขียนและบริบททางประวัติศาสตร์ที่น่าจะเป็นไปได้ของพระธรรม 1 และ 2 เธสะโลนิกา
- (2) สรุปโครงร่างเนื้อหาและวัตถุประสงค์หลักของพระธรรม 1 และ 2 เธสะโลนิกา
- (3) ได้รับกำลังใจเพื่อที่จะรักษาความสัตย์ซื่อต่อไป แม้ต้องเผชิญกับการต่อต้านจากคนที่ไม่เชื่อ
- (4) สัมผัสความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์
- (5) ดำเนินชีวิตในปัจจุบันด้วยความตระหนักรู้และใคร่ครวญถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์
- (6) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมเหล่านี้เข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน 1 และ 2 เธสะโลนิกา
- ▶ ท่องจำ 1 เธสะโลนิกา 5:23-24

บทนำ

คริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาถือกำเนิดขึ้นในยุคแห่งการข่มเหง บรรดาผู้เชื่อเหล่านี้รู้ซึ่งถึงความหมายของการทนทุกข์เพื่อพระนามของพระคริสต์ พวกเขาได้กลับใจใหม่เมื่อได้เชื่อในความจริงจากการเทศนาของ

เปาโลที่ว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่ข้าพเจ้าประกาศกับท่านทั้งหลายคือพระคริสต์” (กิจการ 17:3) พวกเขามีความกล้าหาญและเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อความเชื่อของตน

เนื่องจากการต่อต้าน เปาโลจึงสามารถใช้เวลาอยู่ในเมืองเธสะโลนิกาได้เพียงช่วงสั้นๆ เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงไม่สามารถสั่งสอนพวกเขาเกี่ยวกับหลักคำสอนคริสเตียนได้อย่างครบถ้วน หลังจากที่เปาโลเดินทางออกจากเมืองเธสะโลนิกาไปแล้ว ก็เกิดคำถามต่างๆ เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ในขณะที่ต้องเผชิญกับการข่มเหง ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้มีคำถามเกี่ยวกับความหวังในอนาคตของพวกเขา

เปาโลเขียนจดหมายทั้งสองฉบับนี้เพื่อหนุนใจให้พวกเขารักษาความสัตย์ซื่อต่อไป เปาโลให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมา และพวกเขาควรดำเนินชีวิตในวันนี้โดยมีความหวังในพระสัญญาดังกล่าว

ภูมิหลังของ 1 และ 2 เธสะโลนิกา

คริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาได้รับการก่อตั้งขึ้นระหว่างการเดินทางเพื่อการประกาศครั้งสองของเปาโล หลังจากออกจากเมืองฟิลิปปี เปาโลเดินทางผ่านเมืองอัมฟิพูรีและเมืองอปอลโลเนีย ไปยังเมืองเธสะโลนิกา (กิจการ 17:1) ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองฟิลิปปีประมาณ 160 กิโลเมตร⁵⁶

เปาโลสั่งสอนในธรรมศาลาที่เมืองเธสะโลนิกาเป็นเวลาสามวันสะบาโต (กิจการ 17:2) ชาวกรีกบางส่วนและชาวกรีกที่เลื่อมใสจำนวนมากได้กลับใจใหม่ (กิจการ 17:4)⁵⁷ เมื่อเห็นดังนั้น ชาวกรีกกลุ่มที่ไม่เชื่อจึงเริ่มก่อจลาจล โดยเข้าโจมตีบ้านของยาโส ซึ่งเป็นที่พักของเปาโลและซิลาส (กิจการ 17:5-9)

เนื่องจากอันตรายที่เกิดขึ้น เปาโลและซิลาสจึงลอบออกจากเมืองในเวลากลางคืนและเดินทางไปยังเมืองเบโรอา ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเธสะโลนิกาประมาณ 80 กิโลเมตร⁵⁸ (กิจการ 17:10) เมื่อชาวกรีกในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่าเปาโลอยู่ที่เมืองเบโรอา พวกเขาก็ตามไปก่อกวนที่นั่นด้วย (กิจการ 17:13) เห็น

⁵⁶ 100 ไมล์

⁵⁷ ในข้อนี้ วลี “ชาวกรีกที่นับถือพระเจ้า” หมายถึงคนต่างชาติที่มาที่ธรรมศาลาเพื่อนมัสการพระยาห์เวห์ แม้ว่าพวกเขาจะยังไม่ได้เปลี่ยนมาถือศาสนากรีกอย่างเต็มตัวก็ตาม

⁵⁸ 50 ไมล์

ได้ชี้ตัวว่าการต่อต้านนั้นมุ่งเป้าไปที่เปาโล เพราะเขาสามารถให้สิลาสและทิโมธีอยู่ต่อที่เมืองเบโรอาได้ ในขณะที่เขาเดินทางต่อไปยังกรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:14)

จากกรุงเอเธนส์ เปาโลเดินทางไปทางตะวันตกสู่เมืองโครินธ์และได้ทำพันธกิจที่นั่นเป็นเวลา 18 เดือน ต่อมาสิลาสและทิโมธีได้มาสมทบกับเปาโลที่เมืองโครินธ์ หลังจากนั้นทิโมธีได้ไปเยี่ยมเมืองเธสะโลนิกา และกลับมาหาเปาโลพร้อมกับแฉ่งชาวครราวของคริสตจักรที่เพิ่งตั้งขึ้นใหม่นี้

เปาโลเขียน 1 เธสะโลนิกา เพื่อตอบสนองต่อรายงานจากสิลาสและทิโมธี โดยเขาน่าจะส่งทิโมธีให้นำจดหมายฉบับนี้ไปส่งที่เมืองเธสะโลนิกา และไม่กี่เดือนต่อมา เมื่อได้รับข่าวเพิ่มเติม เขาก็เขียน 2 เธสะโลนิกา จดหมายทั้งสองฉบับนี้เขียนขึ้นในช่วงที่เปาโลพักอยู่ที่เมืองโครินธ์ประมาณปี ค.ศ. 50-51 ซึ่งถือเป็นจดหมายฝากในยุคแรกๆ ของเขา โดยมีเพียงกาลาเทียเท่านั้นที่เขียนขึ้นก่อนหน้านี้นี้

เปาโลและคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา	
ค.ศ. 50	เปาโล สิลาส และ ทิโมธี เทศนาที่เมืองเธสะโลนิกา (กิจการ 17:1-4)
	หลังจากนั้นไม่กี่สัปดาห์ พวกเขาหนีไปที่เมืองเบโรอา (กิจการ 17:5-10)
	เปาโลให้สิลาสและทิโมธีอยู่ต่อที่เมืองเบโรอา ในขณะที่ตัวเขาเองเดินทางไปที่กรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:14-15) และต่อไปยังเมืองโครินธ์ (กิจการ 18:1)
	สิลาสและทิโมธีได้มาสมทบกับเปาโลที่เมืองโครินธ์ (กิจการ 18:5)
	เปาโลส่งทิโมธีไปเยี่ยมเมืองเธสะโลนิกา (1 เธสะโลนิกา 3:1)
	ทิโมธีนำชาวครราวของคริสตจักรเมืองเธสะโลนิกามาแฉ่ง (1 เธสะโลนิกา 3:6)
ค.ศ. 50-51	เปาโลเขียน 1 เธสะโลนิกา เพื่อตอบสนองต่อรายงานจากทิโมธี
	เปาโลเขียน 2 เธสะโลนิกา เพื่อตอบคำถามต่าง ๆ เพิ่มเติม (2 เธสะโลนิกา 2:1, 5)

1 เรสะโลนิกา

วัตถุประสงค์ของ 1 เรสะโลนิกา

เมื่อทิโมธีเดินทางมาถึงเมืองโครินธ์ รายงานของเขาเกี่ยวกับคริสตจักรในเมืองเรสะโลนิกาเป็นไปในเชิงบวก โดยพบว่าผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ยังคงรักษาความสัตย์ซื่อต่อข่าวประเสริฐอย่างมั่นคง เปาโลจึงเขียนจดหมายเพื่อหนุนใจพวกเขาในความเชื่อ และเพื่อตอบคำถามที่พวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เนื่องจากสมาชิกบางคนในคริสตจักรได้ล่วงลับไปแล้ว และบางคนเกรงว่าผู้ที่ตายไปจะพลาดจากพระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ สำหรับผู้ที่กำลังทนทุกข์จากการข่มเหง การคิดว่าความสัตย์ซื่อของตนอาจสูญเปล่านั้นเป็นเรื่องที่น่าท้อใจอย่างยิ่ง เปาโลจึงเขียนเพื่อหนุนใจชาวเรสะโลนิกาให้ยืนหยัดในความสัตย์ซื่อต่อไปแม้จะเผชิญกับการต่อต้าน และให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับทั้งผู้ที่ตายในความเชื่อและผู้ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเวลานั้นเมื่อพระองค์เสด็จมา

หัวข้อหลักของ 1 เรสะโลนิกา

► ความคิดเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง นำมาซึ่งความกลัวหรือความหวัง? และหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองนี้ส่งผลต่อชีวิตประจำวันของคุณอย่างไร?

จดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นไม่นานหลังจากเปาโลทำพันธกิจที่เมืองเรสะโลนิกา จึงมีความเป็นส่วนตัวและเต็มไปด้วยความรู้สึกอย่างมาก แม้ว่าเปาโลจะไม่ได้ระบุชื่อบุคคลเป็นรายคน แต่เขาก็ได้ใส่รายละเอียดเกี่ยวกับพันธกิจของเขาที่เมืองเรสะโลนิกาไว้ด้วย เขาเขียนถึงบรรดาผู้เชื่อที่กลับใจใหม่ผ่านพันธกิจของเขาเอง จดหมายของเขาจึงแสดงให้เห็นถึงความเมตตาอันลึกซึ้งที่เขามีต่อลูกๆ ในความเชื่อ

การหนุนใจเมื่อเผชิญกับการต่อต้าน

ในขณะที่เทศนาอยู่ในเมืองเรสะโลนิกา เปาโลได้เตือนคริสตจักรให้เตรียมพร้อมรับการข่มเหง (1 เรสะโลนิกา 3:3-4) และในตอนนี้ เปาโลเขียนเพื่อหนุนใจพวกเขาที่กำลังเผชิญกับการข่มเหงโดย...

- **ให้ความมั่นใจเรื่องการอธิษฐานเผื่อของเขา** (1 เศสะโลนิกา 1:2, 1 เศสะโลนิกา 3:9-13) เปาโลต้องการให้พวกเขาเห็นว่าเปาโลไม่ได้ลืมพวกเขา เขายังคงอธิษฐานเผื่อพวกเขาอย่างต่อเนื่องในขณะที่พวกเขาเผชิญกับการต่อต้าน
- **เตือนสติพวกเขาด้วยตัวอย่างความสัตย์ซื่อของเปาโลเองท่ามกลางความทนทุกข์** (1 เศสะโลนิกา 2:1-2) เปาโลชี้ให้เห็นถึงผลที่เกิดจากความเต็มใจยืนหยัดของเขา นั่นคือการกลับใจใหม่ของชาวเศสะโลนิกา พันธกิจของเขาที่เมืองเศสะโลนิกานั้นมีราคาที่ต้องจ่ายเป็นการส่วนตัว ทั้งการถูกข่มเหงจากศัตรูและความจำเป็นที่ต้องตรากตรำทำงานด้วยมือเพื่อเลี้ยงชีพตนเอง (กิจการ 17; 1 เศสะโลนิกา 2:2, 9, 16) อย่างไรก็ตาม บำเหน็จที่ได้รับนั้นคุ้มค่ากับสิ่งที่เสียไป ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้คือศักดิ์ศรีและความชื่นชมยินดีของเขา (1 เศสะโลนิกา 2:20) สิ่งนี้ควรหนุนใจชาวเศสะโลนิกาให้รู้ว่าคุณความทุกข์ยากของพวกเขาจะนำมาซึ่งบำเหน็จของพระเจ้าเช่นกัน
- **ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความสัตย์ซื่อของพวกเขา** (1 เศสะโลนิกา 1:6-10, 1 เศสะโลนิกา 3:6-10) เปาโลได้รับกำลังใจจากรายงานที่ได้รับ และในขณะเดียวกัน เขาก็ได้ตอบกลับเป็นการหนุนใจชาวเศสะโลนิกา การกลับใจใหม่และความสัตย์ซื่อของพวกเขาท่ามกลางการทนทุกข์ได้กลายเป็นคำพยานแก่ผู้เชื่อทุกคนในมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา (1 เศสะโลนิกา 1:7)

การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

เปาโลถูกบีบให้ต้องออกจากเมืองเศสะโลนิกาก่อนที่เขาจะสอนเสร็จ ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อใหม่จึงยังไม่ได้รับคำสอนอย่างครบถ้วนเกี่ยวกับการตายของผู้เชื่อ เปาโลจึงเขียนเพื่อสอนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และวาระสุดท้าย (1 เศสะโลนิกา 4:13-5:11)

พระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เป็นกำลังใจให้แก่ชาวเศสะโลนิกา แต่ตอนนี้พวกเขา กำลังเผชิญกับปัญหาที่น่าหนักใจ เนื่องจากมีสมาชิกบางคนได้ตายไปก่อนที่จะได้เห็นความสำเร็จของพระสัญญานี้ เปาโลให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่า แม้แต่ผู้ที่ตายไปแล้วก็จะได้เห็นการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1 เศสะโลนิกา 4:13-16)

แทนที่จะโคกเศร้าเหมือนคนที่ไม่มีความหวัง ผู้ติดตามพระคริสต์ต้องระลึกว่าเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์ด้วยเสียงกึกก้อง คนทั้งปวงที่ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน ส่วนคนที่เป็นอย่างอยู่และยังเหลืออยู่จะถูกรับขึ้นไปพร้อมกับพวกเขา และเราทั้งหลายจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ (1 เธสะโลนิกา 4:16-17)

ชาวเธสะโลนิกาต้องการรายละเอียดเกี่ยวกับกำหนดเวลาของการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ เปาโลบอกพวกเขาว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเขียนถึงเรื่องนั้น เปาโลเตือนสติพวกเขาถึงสิ่งที่เขารู้อยู่แล้วว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาในเวลาที่ไม่มีการคาดคิด (1 เธสะโลนิกา 5:1-2)

เมื่อวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงเหมือนขมอยที่มาในเวลากลางคืน ความพินาศจะมาถึงบรรดาลูกของกลางคืน แต่สำหรับลูกของความสว่าง วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นวันแห่งความรอดโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (1 เธสะโลนิกา 5:2-5, 9) สำหรับผู้เชื่อ การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์คือข่าวสารแห่งการหนุนใจ ไม่ใช่ความกลัว ชาวเธสะโลนิกาควรเผชิญกับอนาคตด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระคริสต์

การดำเนินชีวิตในวันนี้เพื่อเตรียมพร้อมรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

คำสอนของเปาโลมักจะมุ่งเน้นไปที่การนำไปใช้ในภาคปฏิบัติเสมอ สิ่งนี้เองที่เป็นตัวนำทางคำสอนของเขาในเรื่อง อวสานวิทยา (หมายถึง หลักคำสอนหรือการศึกษาเรื่องวาระสุดท้าย) เปาโลไม่ได้สนใจการคาดเดาอย่างใดสักอย่างเกี่ยวกับวันที่ของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

หลังจากที่แสดงให้เห็นว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับทั้งผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่และผู้ที่ยังตายไปแล้ว เปาโลได้กล่าวถึงความสำคัญของการดำเนินชีวิตในวันนี้เพื่อเตรียมพร้อมรับการเสด็จมาของพระคริสต์ (1 เธสะโลนิกา 4:1-12 และ 1 เธสะโลนิกา 5:1-24) เปาโลเรียกร้องให้ผู้อ่านดำเนินชีวิตในฐานะลูกของความสว่าง ไม่ใช่ลูกของความมืด เขาให้คำแนะนำที่จะจงเพื่อเตรียมเราในวันนี้ให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ที่จะเกิดขึ้นในวันหน้า

- ดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบต่อไปในทางที่พระเจ้าพอพระทัย (1 เธสะโลนิกา 4:1-2)
- ดำเนินชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ทางเพศ (1 เธสะโลนิกา 4:3-8)

- ทวีความรักฉันพี่น้องให้มากยิ่งขึ้นต่อไป (1 เธสะโลนิกา 4:9-10)
- สนใจการงานของตนเอง (1 เธสะโลนิกา 4:11)
- ทำงานเพื่อเลี้ยงชีพตนเอง เพื่อหลีกเลี่ยงความน่าอัศจรรย์ในสายตาของคนที่ไม่เชื่อ (1 เธสะโลนิกา 4:11-12)
- จงเฝ้าระวังและตั้งสติให้ดี (1 เธสะโลนิกา 5:6-8)
- หนุนใจและเสริมสร้างกันและกันในเรื่องการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1 เธสะโลนิกา 5:9-11)
- ให้เกียรติผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการปกครองคริสตจักร (1 เธสะโลนิกา 5:12-13)
- รักษาความสงบสุขท่ามกลางผู้เชื่อด้วยกัน (1 เธสะโลนิกา 5:13).
- ตักเตือนผู้ที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม ได้แก่ คนที่เกียจคร้าน คนที่ขาดความกล้าหาญ และคนที่อ่อนกำลัง (1 เธสะโลนิกา 5:14)
- ทำดี ทั้งต่อผู้เชื่อด้วยกันและต่อผู้คนในโลกรอบข้าง (1 เธสะโลนิกา 5:15)
- ดำเนินชีวิตด้วยความชื่นชมยินดี (1 เธสะโลนิกา 5:16)
- ดำเนินชีวิตด้วยการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ (1 เธสะโลนิกา 5:17)
- ดำเนินชีวิตด้วยการขอบพระคุณ (1 เธสะโลนิกา 5:18)
- อย่าขาดความหวังพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 เธสะโลนิกา 5:19)
- อย่าปฏิเสธถ้อยคำที่กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่จงพิสูจน์ทุกคำสอนและยึดมั่นในสิ่งที่ดียิ่ง (1 เธสะโลนิกา 5:20-21).
- เว้นเสียจากสิ่งที่ชั่วทุกอย่าง (1 เธสะโลนิกา 5:22)

เปาโลทำมากกว่าเพียงแค่ให้คำแนะนำ เขาอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ ซึ่งเขารู้สึกถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันอย่างมาก คำอธิษฐานสองบทใน 1 เธสะโลนิกา เกี่ยวข้องกับความห่วงใยของเขาที่อยากให้พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบเมื่อคำนึงถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ ใน 1 เธสะโลนิกา 3:11-13 เปาโลอธิษฐานขอให้ผู้เชื่อเหล่านี้เจริญขึ้นในความรักและความบริสุทธิ์ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระเยซู

จากนั้นใน 1 เธสะโลนิกา 5:23 เปาโลอธิษฐานขอให้พระเจ้าผู้ทำให้ผู้เชื่อเหล่านี้คืนดีกับพระองค์แล้วนั้น จะชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ครบถ้วน ทั้งวิญญาณ จิตใจ และร่างกาย และรักษาพวกเขาไว้ให้ปราศจากตำหนิ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ ในการหนุนใจครั้งสุดท้าย เปาโลให้ความมั่นใจแก่ผู้อ่านว่า การชำระให้บริสุทธิ์นี้เป็นการงานของพระเจ้า (1 เธสะโลนิกา 5:24) พระเจ้าผู้ที่เรียกผู้เชื่อสู่ความบริสุทธิ์ ก็เป็นผู้ที่ทำให้เราบริสุทธิ์และรักษาเราไว้ให้บริสุทธิ์

2 เธสะโลนิกา

วัตถุประสงค์ของ 2 เธสะโลนิกา

หลังจากส่งจดหมาย 1 เธสะโลนิกา ไปได้ไม่นาน เปาโลได้รับทราบว่ามีคำถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สอง ในจดหมาย 2 เธสะโลนิกา เปาโลจึงตอบคำถามเหล่านี้และหนุนใจชาวเธสะโลนิกาอีกครั้งให้รักษาความสัตย์ซื่อเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ พระธรรม 2 เธสะโลนิกา ช่วยขยายความคำสอนของเปาโลใน 1 เธสะโลนิกา ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเปาโลได้ชี้แจงเรื่องความสับสนเกี่ยวกับวาระที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา รวมถึงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องท่ามกลางบรรดาผู้เชื่อ

1 เธสะโลนิกา	2 เธสะโลนิกา
พระคริสต์จะเสด็จกลับมา	พระคริสต์ยังไม่ได้เสด็จกลับมา

หัวข้อหลักของ 2 เธสะโลนิกา

ความเข้าใจเกี่ยวกับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (2 เธสะโลนิกา 1-2)

ใน 1 เธสะโลนิกา เปาโลสอนว่าเราไม่จำเป็นต้องสิ้นหวังกับการตายของผู้เชื่อ เพราะพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับทั้งผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่และผู้ที่ตายไปแล้ว หลังจากคำท้าทายสั้นๆ และการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความเชื่อและความรักที่เจริญขึ้นของพวกเขาแล้ว 2 เธสะโลนิกา ได้ให้คำสอนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ โดยเปาโลเขียนว่าการเสด็จมาครั้งที่สองจะนำไปสู่เวลาแห่งการพิพากษาและการพิณาศินิรันดร (2 เธสะโลนิกา 1:9) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องกลัว เพราะวันแห่งการพิพากษานั้นจะเป็นวันที่พระคริสต์ได้รับเกียรติจากบรรดาธรรมิกชนของพระองค์ด้วย (2 เธสะโลนิกา 1:10)

ใน 1 เธสะโลนิกา เปาโลตอบโต้ความคิดที่ผิดว่าผู้เชื่อที่ตายไปแล้วจะพลาดการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ แต่ใน 2 เธสะโลนิกา เขาตอบโต้ความคิดที่ผิดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จกลับมาแล้ว กล่าวคือ ใน 1 เธสะโลนิกา เปาโลสอนว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมา ส่วนใน 2 เธสะโลนิกา เปาโลสอนว่าพระคริสต์ยังไม่ได้เสด็จกลับมา

มีใครบางคนรายงานความเท็จว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาถึงแล้ว เปาโลไม่ทราบแหล่งที่มาของคำสอนนี้ ซึ่งอาจมาจากใครบางคนที่อ้างของประทานการเผยพระวจนะ ("วิญญาณ") หรือจากการเทศนาหรือจดหมายปลอมที่อ้างว่าเขียนโดยเปาโล (2 เธสะโลนิกา 2:2) ไม่ว่าแหล่งที่มาจะเป็นอย่างไร เปาโลให้ความมั่นใจแก่ผู้อ่านว่า "วันนั้น" ยังมาไม่ถึง เพราะต้องมีเหตุการณ์สองอย่างเกิดขึ้นก่อนวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นคือ การกบฏ และการเปิดเผยตัวคนนอกกฎหมาย (2 เธสะโลนิกา 2:3-4) ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ยังไม่เกิดขึ้น เปาโลยืนยันกับพวกเขาว่าการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ยังเป็นเรื่องในอนาคต และเปาโลแสดงความประหลาดใจที่พวกเขาล้มคำสอนก่อนหน้านี้ของเขาในเรื่องนี้ (2 เธสะโลนิกา 2:5)

การดำเนินชีวิตที่พร้อมสำหรับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (2 เธสะโลนิกา 3)

เช่นเดียวกับใน 1 เธสะโลนิกา ความห่วงใยหลักของเปาโลใน 2 เธสะโลนิกา คือการที่บรรดาผู้เชื่อดำเนินชีวิตในวันนี้อย่างไรเมื่อคำนึงถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ในอนาคต ใน 1 เธสะโลนิกา เปาโล

สอนว่า “เนื่องจากพระคริสต์กำลังจะเสด็จมา จงดำเนินชีวิตเช่นนี้...” ใน 2 เธสะโลนิกา เปาโลสอนว่า “เนื่องจากพระคริสต์ยังไม่ได้เสด็จมา จงดำเนินชีวิตเช่นนี้ต่อไป....”

ในขณะที่ชาวเธสะโลนิการอคอยการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ พวกเขาควร...

- ยืนหยัดมั่นคงในสิ่งที่พวกเขาได้รับการสั่งสอนมา (2 เธสะโลนิกา 2:15)
- หลีกเลียงความเกียจคร้าน (2 เธสะโลนิกา 3:6-12)
- หลีกเลียงการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการงานของผู้อื่น (2 เธสะโลนิกา 3:11-12)⁵⁹
- ทำดีต่อไปอย่าท้อถอย (2 เธสะโลนิกา 3:13)
- ตักเตือนผู้ที่ต่อต้านไม่ยอมปฏิบัติตามคำแนะนำของเปาโล (2 เธสะโลนิกา 3:14-15)

1 และ 2 เธสะโลนิกา ในคริสตจักรปัจจุบัน

ในปัจจุบันมีความสนใจอย่างมากในเรื่องของอวสานวิทยา และการเสด็จกลับมาของพระเยซู ครุสสอนเรื่องคำเผยพระวจนะพยายามที่จะพยากรณ์ถึงกำหนดเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา หนังสือที่เรียกกันว่า “รหัสลับพระคัมภีร์” พยายามที่จะเปิดเผยความจริงที่เป็นความลับในพระคัมภีร์ นักเขียนคริสต์เตียนตีพิมพ์นิยายยอดนิยมที่อิงตามสิ่งที่พวกเขาจินตนาการว่าจะเกิดขึ้นหลังจากพระเยซูเสด็จกลับมา

ทว่าพระธรรม 1 และ 2 เธสะโลนิกา แสดงให้เห็นถึงจุดเน้นที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง จุดหมายฝากเหล่านี้สำแดงให้เห็นว่า เราควรใส่ใจเรื่องการดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อจนกว่าพระ

คริสต์จะเสด็จกลับมา มากกว่าเรื่องการพยายามเปิดเผยรายละเอียดที่ซ่อนอยู่เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ เปาโลไม่เสียเวลาไปกับการถกเถียงเรื่องกำหนดเวลาของการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

“John Wesley เคยถูกถามว่า เขาจะทำอย่างไรหากเขารู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาในวันรุ่งขึ้น เขาตอบว่า ‘คืนนี้ผมก็จะตื่นเตียงและก็นอนหลับไป พอเช้ามาผมก็จะตื่นขึ้นและทำงานของผมต่อไป เพราะผมอยากให้พระองค์มาพบผมในขณะที่กำลังทำงานที่พระองค์ทรงมอบหมายให้ทำอยู่”

- อ้างถึงโดย G. Campbell Morgan

⁵⁹ 2 เธสะโลนิกา 3:6-12 จัดการกับปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องกันสองประการ คือ ผู้ที่ไม่ขยันทำงานกลับไปขยันยุ่งเรื่องของคนอื่น เปาโลบอกให้พวกเขาทำงานของตนและเลิกเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการงานของผู้อื่น หากพวกเขาเชื่อฟังคำแนะนำแรก พวกเขาจะไม่มีเวลาไปแทรกแซงเรื่องของคนอื่น

เลย แต่ข่าวสารของเขาคือสิ่งนี้ว่า พระคริสต์จะเสด็จกลับมา จงมั่นใจว่าคุณดำเนินชีวิตในแบบที่คุณอยาก ให้พระองค์มาพบเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา นี่ควรเป็นข่าวสารที่เราเน้นย้ำเมื่อเราเทศนาเรื่องการเสด็จ กลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บทสรุป

ในปี 1998 ลัทธิหนึ่งในไต้หวันทำนายว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาในวันที่ 31 มีนาคม คริสเตียนบางคน ถึงกับขายบ้านและลาออกจากงาน พวกเขาพร้อมตัวกันบนภูเขาเพื่อรอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ หนังสือพิมพ์ในไต้หวันได้ตีพิมพ์รายงานเกี่ยวกับกลุ่มนี้และคำสอนของพวกเขา เมื่อพระเยซูไม่ได้เสด็จ กลับมาตามเวลาที่คาดไว้ คริสตจักรต่างๆ จึงถูกเพื่อนบ้านที่ไม่เชื่อเยาะเย้ย

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่การทำนายที่ผิดพลาดเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูได้นำความอับอายมาสู่ คริสตจักร ในอเมริกา หนังสือที่ทำนายการเสด็จกลับมาของพระเยซูในปี 1988 ขายได้เกือบ 5 ล้านเล่ม สถานีวิทยุและโทรทัศน์ทางศาสนาบางแห่งถึงกับออกอากาศคำแนะนำพิเศษเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับ เหตุการณ์ที่ผู้เชื่อถูกรับขึ้นไป

เมื่อไม่นานมานี้ Harold Camping ได้ทำนายถึงเหตุการณ์ที่ผู้เชื่อถูกรับขึ้นไปในปี 2011 ซึ่งคำทำนายนั้นก็ พิสูจน์แล้วว่าไม่เป็นความจริง และอีกครั้งที่คนที่ไม่เชื่อได้เยาะเย้ยคริสเตียนที่เชื่อในคำทำนายนี้

ผู้คนยังคงพยายามทำนายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผู้เชื่อถูกรับขึ้นไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า และคำทำนายเหล่านั้นก็ พิสูจน์แล้วว่าผิดพลาดเสมอมา พระเยซูเองได้เตือนไม่ให้พยายามกำหนดวันเวลาที่พระองค์จะเสด็จ กลับมา (มัทธิว 24:36) แทนที่จะพยายามทำนายเหตุการณ์ เราควรชะมັกเขม่นทำงานของเจ้านายของเรา เช่นเดียวกับบรรดาผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา เราควรทุ่มเทตนเองให้กับการดำเนินชีวิตในทางที่ทำให้เรา พร้อมรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ได้ทุกขณะ

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 8

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง

- หลังจากอ่าน 1 และ 2 เศษะโลนิกา แล้ว ให้เขียนเรียงความความยาวหนึ่งหน้าในหัวข้อ “การดำเนินชีวิตในวันนี้เพื่อเตรียมพร้อมรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์” โดยควรเป็นเรียงความเชิงปฏิบัติที่แสดงให้เห็นว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ส่งผลต่อชีวิตของเราในวันนี้อย่างไร
- เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์ เรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองด้วยหลักการพื้นฐานของ 1 และ 2 เศษะโลนิกา ส่งเป็นงานเขียน (5-6 หน้า) หรือส่งเป็นเสียงบันทึกการเทศนาหรือการสอนของคุณก็ได้

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 8

- (1) เหตุใดชาวเธสะโลนิกาจึงรู้ซึ่งถึงความหมายของการทนทุกข์เพื่อพระนามของพระคริสต์?
- (2) บอกการหนุนใจสามประการที่เปาโลหนุนใจคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาซึ่งกำลังเผชิญกับการข่มเหง
- (3) ชาวเธสะโลนิกา^{รู้}เรื่องอะไรแล้วเกี่ยวกับเวลาที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมา?
- (4) ใครคือผู้^{ที่}ทำให้ผู้เชื่อบริสุทธิ์และรักษาไว้ให้บริสุทธิ์?
- (5) หากข่าวสารพื้นฐานของ 1 เธสะโลนิกา คือ “พระคริสต์จะเสด็จกลับมา” อะไรคือข่าวสารพื้นฐานของ 2 เธสะโลนิกา?
- (6) เมื่อเราเทศนาเรื่องการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข่าวสารใดที่เราควรเน้นย้ำ?
- (7) เขียน 1 เธสะโลนิกา 5:23-24 จากการท่องจำ

บทที่ 9

ทิโมธี และ ทิตัส

จดหมายฝากศิษยาภิบาล

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบถึงวันที่เขียนที่น่าจะเป็นไปได้และบริบททางประวัติศาสตร์ของจดหมายฝากศิษยาภิบาล
- (2) สรุปโครงร่างประเด็นหลักและวัตถุประสงค์ของจดหมายฝากศิษยาภิบาล
- (3) พัฒนาคุณสมบัติตามหลักพระคัมภีร์สำหรับผู้นำคริสตจักร
- (4) มีความเคารพอย่างลึกซึ้งซึ่งขึ้นต่อความรับผิดชอบของศิษยาภิบาลในด้านต่างๆ เช่น การสั่งสอนหลักคำสอน การจัดระเบียบคริสตจักร และความเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ
- (5) ได้รับการท้าทายให้ดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ซื่อต่อการทรงเรียกของพระเจ้า
- (6) สรุปหลักการปฏิบัติสำหรับพันธกิจคริสเตียนจากจดหมายฝากศิษยาภิบาล
- (7) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมเหล่านี้เข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ ให้ระบุรายการปัญหาต่างๆ ที่ศิษยาภิบาลหนุ่มสาวมีความกังวล จากนั้นให้หาว่าปัญหาเหล่านี้มีเรื่องใดบ้างที่ได้รับการกล่าวถึงใน 1 ทิโมธี และ ทิตัส อ่าน 1 และ 2 ทิโมธี และ ทิตัส
- ▶ ท่องจำ 2 ทิโมธี 4:7-8 และ ทิตัส 2:11-14

บทนำ

ทิตัส และ 1 และ 2 ทิโมธี เป็นที่รู้จักกันในชื่อ จดหมายฝากศิษยาภิบาล 1 ทิโมธี และ ทิตัส น่าจะเขียนขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 64 ถึง 65 2 ทิโมธี เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโล ซึ่งเขียนขึ้นไม่นานก่อนที่เขาจะพลีชีพเพื่อความเชื่อในปี ค.ศ. 66 หรือ 67

จดหมายเหล่านี้เขียนถึงคนหนุ่มที่เปาโลได้ฝึกฝนมา ซึ่งในขณะนั้นพวกเขาเป็นศิษยาภิบาลที่กำลังนำคริสตจักรอยู่ เปาโลเขียนเพื่อจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในคริสตจักรของพวกเขา

ในทางตรงกันข้ามกับจดหมายที่เขียนถึงคริสตจักร จดหมายเหล่านี้เป็นจดหมายส่วนตัว เป็นจดหมายจากอาจารย์ที่ได้รับความเคารพเขียนถึงลูกศิษย์ที่กำลังเผชิญกับความท้าทายในการรับตำแหน่งครั้งแรก เนื่องจากภูมิหลังเช่นนี้ หนังสือเหล่านี้จึงเป็นแหล่งทรัพยากรที่มีค่าสำหรับศิษยาภิบาลใหม่ที่แสวงหาคำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ในการนำคริสตจักร

1 ทิโมธี

ภูมิหลังของ 1 ทิโมธี

บริบททางประวัติศาสตร์

ในขณะที่เปาโลเดินทางไปยังมาซิโดเนียภายหลังจากที่เขาได้รับการปล่อยตัวจากคุก เขาได้ละทิโมธีไว้เพื่อดูแลคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสในฐานะศิษยาภิบาล (1 ทิโมธี 1:3) โดยเปาโลได้บุกเบิกคริสตจักรที่ยังใหม่อยู่แห่งนี้อย่างประมาทมาตั้งแต่เปิดปีก่อนหน้านั้น

วัตถุประสงค์

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อ...

1. ให้คำแนะนำแก่ทิโมธีเกี่ยวกับผู้สอนเท็จ เรื่องของระเบียบปฏิบัติในคริสตจักร และการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่คริสตจักร
2. หนุนใจทิโมธีในตำแหน่งศิษยาภิบาลของเขา

หัวข้อหลักของ 1 ทิโมธี

ผู้สอนเท็จในคริสตจักร

ความห่วงใยประการแรกของเปาโลในจดหมายฉบับนี้คือการช่วยทิโมธีรับมือกับบรรดาผู้สอนเท็จที่กำลังก่อวอนคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส แทนที่จะมุ่งเน้นไปที่รายละเอียดของคำสอนเหล่านั้น เปาโลกลับเตือนถึงผลกระทบที่เกิดจากคำสอนดังกล่าว คำสอนเท็จเหล่านั้นส่งผลให้เกิดคำถามและการโต้เถียงกัน (1 ทิโมธี 1:4, 6) ผู้สอนเหล่านี้ต้องการให้คนเห็นว่าตนเป็นอาจารย์ แต่พวกเขากลับไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขากำลังสอนอยู่เลย (1 ทิโมธี 1:7) แทนที่จะเป็นการโต้เถียงและการคาดเดาที่ว่างเปล่า พระเจ้าปรารถนาให้คริสตจักรของพระองค์เสริมสร้างกันและกันด้วยความรักที่มาจากใจบริสุทธิ์ จิตสำนึกผัดชอบที่ดี และความเชื่อที่จริงใจ (1 ทิโมธี 1:5)

ปรากฏว่าส่วนหนึ่งของข่าวสารจากผู้สอนเท็จเกี่ยวข้องกับการใช้ธรรมบัญญัติอย่างผิดๆ เปาโลยืนยันถึงคุณค่าของธรรมบัญญัติเมื่อนำมาใช้อย่างถูกต้อง และได้บรรยายการบาปบางประการที่เกิดจากการไม่เชื่อฟังหลักการที่สอนไว้ในธรรมบัญญัติ (1 ทิโมธี 1:8-10) ในขณะที่พระธรรมกาลาเทียแสดงให้เห็นว่าผู้ติดตามพระคริสต์เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยธรรมบัญญัติ แต่ใน 1 ทิโมธี แสดงให้เห็นว่าธรรมบัญญัติมีบทบาทสำคัญในการเตือนสติในเรื่องความประพฤติที่ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

เปาโลตอบโต้การกระทำของผู้สอนเท็จโดยสิ่งต่อไปนี้

- **การหนุนใจทิโมธี** เปาโลให้คำพยานชีวิตของเขาเองในฐานะคนที่เคยเป็นศัตรูของพระคริสต์แต่ได้รับพระเมตตา (1 ทิโมธี 1:12-17) คำพยานของเปาโลทำให้ทิโมธีมีความมั่นใจในฤทธานุภาพของพระคริสต์ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตคนได้
- **การเน้นย้ำคำสอนที่แท้จริง** เปาโลตอบโต้หลักคำสอนเท็จด้วยหลักคำสอนที่แท้จริง ใน 1 ทิโมธี 4 เปาโลได้กำหนดหลักคำสอนที่ถูกต้องเพื่อใช้เป็นยาถอนพิษจากคำสอนเท็จที่อันตราย
- **การเตือนสติเรื่องแรงจูงใจที่ผิด** ในตอนท้ายของจดหมาย เปาโลมองไปที่แรงจูงใจของผู้สอนเท็จ ใน 1 ทิโมธี 6:3-5 เปาโลเตือนว่าคำสอนของพวกเขามาจากความเย่อหยิ่ง จิตใจที่เสื่อมทราม และความโลภ คำตอบสำหรับเรื่องนี้คือความอิมใจในสิ่งที่เรามี (1 ทิโมธี 6:6-8) ความรักเงินทองเป็น

เหตุให้บางคนหลงไปจากความเชื่อ (1 ทิโมธี 6:9-10) แต่ในทางกลับกัน ผู้เชื่อที่แท้จริงจะต้อง "...
ไฝ่หาความชอบธรรม ทางพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความทรหดอดทน และความสุภาพ
อ่อนโยน" (1 ทิโมธี 6:11)

คำแนะนำสำหรับคริสตจักร

► คุณสมบัติสำหรับผู้ผู้นำในคริสตจักรของคุณมีอะไรบ้าง? ให้ทำรายการและเปรียบเทียบรายการของคุณ
กับ 1 ทิโมธี 3:1-13 และ ทิตัส 1:5-9

เนื้อหาส่วนใหญ่ใน 1 ทิโมธี ประกอบด้วยคำแนะนำของเปาโลที่มีต่อทิโมธี โดยเปาโลให้แนวทางแก่ทิโมธี
ซึ่งยังเป็นคนหนุ่มในประเด็นต่างๆ เช่น

1. การอธิษฐานร่วมกันและการนมัสการในที่ประชุม (1 ทิโมธี 2) ประเด็นเรื่องการนมัสการและ
ความประพฤติในการนมัสการในที่ประชุมเป็นเรื่องสำคัญสำหรับศิษยาภิบาลหนุ่มอย่างทิโมธี
2. คุณสมบัติสำหรับผู้ผู้นำคริสตจักร (1 ทิโมธี 3) ในคริสตจักรยุคแรกมีตำแหน่งหน้าที่อยู่สอง
ตำแหน่ง คือ บิชอป (ผู้ดูแล) ซึ่งทำหน้าที่สั่งสอนและเทศนา พวกเขามีความรับผิดชอบในการดูแล
ฝูงแกะและปกป้องผู้เชื่อจากอันตรายฝ่ายวิญญาณ (กิจการ 20:28-31) ส่วนมัคนายก มีหน้าที่
รับผิดชอบโดยเฉพาะในงานรับใช้ทางฝ่ายกายภาพ (คำภาษากรีกสำหรับมัคนายกคือ *diakonos*
ซึ่งแปลว่า "ผู้รับใช้") คุณสมบัติที่เปาโลกำหนดไว้สำหรับทั้งสองตำแหน่งมุ่งเน้นที่อุปนิสัยมากกว่า
หน้าที่เฉพาะเจาะจง ความหวังใหญ่หลักของเปาโลคือการทำที่ผู้นำคริสตจักรต้องมีอุปนิสัยที่เหมาะสม
ซึ่งทำให้พวกเขามีคุณสมบัติเพียงพอที่จะนำคริสตจักรของพระเจ้า
3. ความต้องการของกลุ่มเฉพาะต่างๆ ภายในคริสตจักร (1 ทิโมธี 5:1-6:2) อีกประเด็นหนึ่ง
สำหรับศิษยาภิบาลหนุ่มคือ วิธีการรับมือกับความต้องการของกลุ่มคนที่หลากหลายในคริสตจักร
เปาโลให้คำแนะนำในการช่วยเหลือหญิงม่าย ผู้อาวุโสในคริสตจักร และแม่กระทั้งทาส

บทสรุปของ 1 ทิโมธี

เปาโลกล่าวสรุปจดหมายของเขาที่เขียนถึงทิโมธีด้วยการกำชับให้รักษาความสัตย์ซื่อในการต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ และเตือนสติไม่ให้ไขว้เขวไปกับการพุดคุยที่ไร้สาระและสิ่งทีอ้างว่าเป็นความรู้แต่เป็นความเท็จ (1 ทิโมธี 6:12-21) ทิโมธีได้รับมอบหมายข่าวประเสริฐ และนั่นจะต้องเป็นความหวังใหญ่หลักของเขา รวมถึงเป็นความหวังใหญ่หลักของศิษยาภิบาลทุกคนที่ดำเนินตามรอยเท้าของทิโมธีด้วย

ทิตัส

ภูมิหลังของทิตัส

บริบททางประวัติศาสตร์

ทิตัสเป็นผู้เชื่อชาวต่างชาติ ซึ่งน่าจะกลับใจมาเชื่อพระเจ้าผ่านทางพันธกิจของเปาโล (ทิตัส 1:4) และเป็นผู้ที่ช่วยเปาโลในงานพันธกิจ เขาอยู่กับเปาโลในระหว่างการเดินทางไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มอย่างน้อยหนึ่งครั้ง (กาลาเทีย 2:1-3) และเป็นตัวแทนของเปาโลในเมืองโครินธ์ ในช่วงเวลาที่เปาโลต้องรับมือกับคริสตจักรที่มีปัญหาแห่งนั้น (2 โครินธ์ 7:13-14, 2 โครินธ์ 8:16-17) ในช่วงที่เขียนจดหมายฉบับนี้ ทิตัสกำลังปรนนิบัติรับใช้อยู่บนเกาะคริตซึ่งเป็นเกาะที่มีพื้นที่เป็นภูเขา ภายหลังจากที่เปาโลไปเยือนเกาะคริตแล้ว เขาได้ละทิตัสไว้เพื่อให้ดูแลคริสตจักรต่างๆ ในเมืองที่มีประชากรหนาแน่นตามแถบชายฝั่ง

ในตอนท้ายของจดหมาย เปาโลขอให้ทิตัสไปสมทบกับเขาที่เมืองนิโคบุรี (ทิตัส 3:12) จาก 2 ทิโมธี 4:10 ปรากฏว่าในเวลาต่อมา ทิตัสถูกส่งตัวจากเมืองนิโคบุรีไปยังภูมิภาคใกล้เคียงคือแคว้นดาลมาเทีย ในช่วงเวลานี้ เปาโลถูกจับกุมและถูกส่งตัวไปยังกรุงโรม ที่ซึ่งเขาจะพลีชีพเพื่อความเชื่อ

วัตถุประสงค์

เช่นเดียวกับ 1 ทิโมธี จดหมายฝากทิตัสเขียนขึ้นเพื่อแนะนำศิษยาภิบาลหนุ่มในการเสริมสร้างคริสตจักรท้องถิ่น เปาโลกล่าวถึงบรรดาผู้สอนเท็จ คุณสมบัติสำหรับความเป็นผู้นำคริสตจักร และพฤติกรรมของคริสเตียน ประเด็นหลักของจดหมายฉบับนี้คือความสำคัญของรูปแบบการดำเนินชีวิตของคริสเตียน เพื่อเป็นการสำแดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด

หัวข้อหลักของทิตัส

อันตรายจากผู้สอนเท็จ

การสอนเท็จเป็นอันตรายที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในคริสตจักรยุคแรก เปาโลตอบโต้ในสามทางดังนี้

1. เขาเรียกร้องให้มีผู้นำที่เข้มแข็งในคริสตจักร (ทิตัส 1:5-9)
2. เขาอธิบายว่ารูปแบบการดำเนินชีวิตของพวกเขาพิสูจน์ให้เห็นถึงความผิดพลาดของชาวสาวของพวกนั้น (ทิตัส 1:10-16, ทิตัส 3:9-11)
3. เขาให้ภาพของการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง (ทิตัส 2:1-3:9)

เช่นเคย วิธีการของเปาโลคือการเน้นย้ำที่ความจริง ไม่ใช่เพียงแค่งการโจมตีความผิดพลาดเท่านั้น

ความสำคัญของการกระทำดี

ผู้สอนเท็จเป็นที่รู้จักกันดีจากรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ชั่วร้าย ซึ่งเกิดจากคำสอนของพวกเขา บรรดาผู้ที่ติดตามผู้สอนเท็จในเกาะครีตเป็นคนที่น่าเกลียดชัง ไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะสมสำหรับการกระทำดีใดๆ เลย (ทิตัส 1:16) ในทำนองเดียวกัน คำสอนที่แท้จริงควรเป็นที่รู้จักจากรูปแบบการดำเนินชีวิตที่คำสอนนั้นส่งเสริม หลังจากเตือนสติเรื่องคำสอนเท็จแล้ว เปาโลได้ทุ่มเทเนื้อหาในจดหมายของเขาส่วนใหญ่ไปกับภาพลักษณ์ของการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง เปาโลยืนยันกรานว่าหลักคำสอนที่ถูกต้องจะนำไปสู่พฤติกรรมที่ถูกต้อง เปาโลท้าทายทิตัสให้สอนพฤติกรรมที่สอดคล้องกับหลักคำสอนที่ถูกต้อง (ทิตัส 2:1) หากสมาชิกของคริสตจักรในเกาะครีตดำเนินชีวิตอย่างที่เราจะเป็น ชีวิตของพวกเขาจะสอดคล้องกันกับหลักคำสอนที่สอนโดยเปาโลและโดยทิตัส เปาโลได้ให้คำแนะนำที่เฉพาะเจาะจงสำหรับผู้ชายสูงอายุ ผู้หญิงสูงอายุ หญิงสาว ชายหนุ่ม

ทิตัส 2:11

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด”

เช่นเดียวกับที่ดวงอาทิตย์ส่องสว่างแก่ทุกคน โดยไม่คิดมูลค่า ดวงอาทิตย์ฝ่ายวิญญาณก็ปรากฏแก่ทุกคนเช่นกัน ในทั้งสองกรณี มีเพียงผู้ที่ตั้งใจปิดตาของตนเองเท่านั้นที่จะถูกพรากไปจากพระคุณอันเป็นประโยชน์นี้”

- เรียบเรียงจาก Adam Clarke

Commentary on the New Testament

และบรรดาคนชั่ว เปาโลเตือนทิทัสว่าผู้นำจะต้องเป็นแบบอย่างทั้งในด้านการกระทำดีและหลักคำสอนที่ถูกต้อง

รูปแบบการดำเนินชีวิตที่ใสใจระมัดระวังเป็นคำพยานที่มีค่าต่อความจริงของชาวประเสริฐ เปาโลให้แรงจูงใจสองประการสำหรับการกระทำดี คือ

1. เพื่อไม่ให้ใครหมิ่นประมาทพระวาระของพระเจ้าเพราะพฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้เชื่อ (ทิทัส 2:5)
2. เพื่อให้พฤติกรรมของผู้เชื่อ นำเกียรติมาสู่หลักคำสอนของพระเจ้า (ทิทัส 2:10)

รูปแบบการดำเนินชีวิตของเราควรสะท้อนตามแบบอย่างของพระเยซู “พระองค์ประทานพระองค์เองแก่เราเพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง และเพื่อชำระเราให้บริสุทธิ์ จะได้เป็นประชากรของพระองค์ โดยเฉพาะซึ่งมีใจกระตือรือร้นที่จะทำการดี” (ทิทัส 2:14) คนที่ไม่เชื่อจะถูกดึงดูดเข้าหาชาวประเสริฐผ่านทางชีวิตของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า

คำสอนของเปาโลในพระธรรมทิทัสเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของคำสอนของเขาในกาลาเทีย ในพระธรรมกาลาเทีย เปาโลตักเตือนบรรดาคนที่เชื่อว่าการกระทำดีจะทำให้เรากลายเป็นผู้ชอบธรรมได้ แต่ในทิทัส เปาโลตักเตือนบรรดาคนที่สอนว่าการเป็นผู้ชอบธรรมไม่ได้ก่อให้เกิดเป็นการกระทำดี

เมื่อเราเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่ออย่างแท้จริงแล้ว เราจะดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปในทิทัส เปาโลทำให้ชัดเจนเช่นเดียวกับในกาลาเทียว่า เราได้รับความรอดไม่ใช่เพราะการกระทำอันชอบธรรมของเรา แต่เป็นเพราะพระเมตตาของพระเจ้า (ทิทัส 3:5) แม้ว่าเราจะไม่ได้รอดโดยการกระทำดี แต่ความรอดนั้นเปลี่ยนแปลงทุกแง่มุมในชีวิตของเรา ก่อนที่เราจะเป็นผู้ชอบธรรม เราเคย “...โง่เขลา ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหาและความสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างชั่วร้ายและอิจฉาวิษยา ถูกชิงชัง และเกลียดกัน” (ทิทัส 3:3) แต่เมื่อตอนนี้เราได้รับการสร้างใหม่แล้ว เราต้องใสใจระมัดระวังที่จะทุ่มเทตนเองให้กับการกระทำดี (ทิทัส 3:8)

เปาโลสรุปจดหมายด้วยคำแนะนำส่วนตัว เขากำลังส่งอารเทมาสหรือทีกิส ไปทำหน้าที่แทนทิทัสบนเกาะครีต เมื่อตัวแทนคนนี้มาถึง ให้ทิทัสพาเศนาสและอปอลโลมาสมทบกับเปาโลที่เมืองนิโคบุรี

2 ทิโมธี

ภูมิหลังของ 2 ทิโมธี

วัตถุประสงค์

2 ทิโมธี เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโล ซึ่งเขียนขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 65-67 ในขณะที่เขากำลังรอรับโทษประหาร เพื่อนร่วมงานบางคนได้ละทิ้งเขาไป และคนอื่นๆ ก็ออกไปปฏิบัติภารกิจในที่ต่างๆ เขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เขาเขียนจดหมายถึงทิโมธีเพื่อขอความช่วยเหลือ เนื่องจากเปาโลรู้สึกหนาว เขาจึงขอให้ทิโมธีนำเสื้อคลุมมาให้เขาด้วย เขาต้องการผู้ช่วย จึงขอให้ทิโมธีพายอห์นมาระโกมาด้วย และเนื่องจากเขาปรารถนาจะทำงานของเขาต่อไปจนถึงที่สุด เขาจึงขอให้นำบรรดาหนังสือและแผ่นเขียนของเขามาให้ด้วย (2 ทิโมธี 4:9-13)

การจำคุกสองครั้งของเปาโล	
การจำคุกครั้งแรก	การจำคุกครั้งที่สอง
ถูกกล่าวหาโดยพวกยิว	ถูกจับกุมโดยกรุงโรม
เปาโลมีอิสระในการต้อนรับผู้มาเยี่ยมเยียน	เปาโลต้องอยู่ตามลำพังเป็นส่วนใหญ่
อยู่ในบ้านเช่า	อยู่ในห้องขังที่หนาวเย็น
จบลงด้วยการที่เปาโลได้รับการปล่อยตัว	จบลงด้วยการประหารชีวิตเปาโล

หัวข้อหลักของ 2 ทิโมธี

ความสัตย์ซื่อ

ในวาระสุดท้ายของชีวิต เปาโลมองย้อนกลับไปในชีวิตที่ดำเนินมาด้วยความสัตย์ซื่อและเชื่อฟังต่อการทรงเรียกของพระเจ้า นอกจากนี้ เขายังมองไปข้างหน้าถึงคนเหล่านั้น เช่น ทิโมธี ผู้ที่จะสานต่อพันธกิจใน

อนาคต ความสัจซื่อจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเปาโลในช่วงเวลานี้ของชีวิต เขาทำทนายทิโมธีให้ดำเนินพันธกิจต่อไปด้วยความสัจซื่อ

เพื่อเป็นตัวอย่างของความไม่สัจซื่อ เปาโลชี้ให้เห็นถึงบางคนในแคว้นเอเชียที่ละทิ้งเขาไป โดยเฉพาะพีเจลัสและเฮอร์โมเกเนส (2 ทิโมธี 1:15) เปาโลต้องทนกับความผิดหวังในตัวเพื่อนร่วมงานที่ทิ้งพันธกิจหรือหลงไปจากหลักคำสอนที่แท้จริง ในเวลาต่อมา เขาได้กล่าวถึงเดมาส อดีตเพื่อนร่วมงานอีกคนที่ละทิ้งเขาไป (2 ทิโมธี 4:10) ความสัจซื่อต่อพระเจ้าไม่ได้เป็นหลักประกันว่าชีวิตจะปราศจากความผิดหวัง บางทีสิ่งที่ทำให้เปาโลเจ็บปวดมากกว่าการทนทุกข์ทางกายจากเรือแตก การถูกโบยตี และการติดคุก หรือมากกว่าความกดดันทางจิตใจในการรับมือกับคริสตจักรที่มีปัญหาอย่างในแคว้นกาลาเทียและเมืองโครีนธ์ ก็คือความเจ็บปวดทางอารมณ์จากการถูกทอดทิ้งในช่วงเวลาวิกฤตเช่นนี้

ขอบพระคุณพระเจ้าที่เปาโลสามารถชื่นชมยินดีในตัวอย่างของความสัจซื่อได้ เขาระลึกถึงไอเนสิไฟรัส ซึ่งเป็นแบบอย่างของการปรนนิบัติอย่างสัจซื่อทั้งในเมืองเอเฟซัสและในกรุงโรม (2 ทิโมธี 1:16-18) นอกจากนี้ เขายังชี้ให้เห็นถึงเพื่อนร่วมงานอย่างเครสเซนส์ ทิตัส และทีคิกัส ที่กำลังปรนนิบัติรับใช้อย่างสัจซื่อ (2 ทิโมธี 4:10-12) และในการสำแดงพระคุณของพระเจ้าที่นำอัสจรรย เปาโลขอให้มาระโกร่วมเดินทางกับทิโมธีมายังกรุงโรม เมื่อสิบห้าปีก่อน มาระโกได้ถอนตัวออกจากทีมพันธกิจกลางคันระหว่างการเดินทางประกาศครั้งแรกของเปาโล และด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นสาเหตุของความแตกแยกระหว่างเปาโลกับบารนาบัส (กิจการ 15:36-39) ในอดีตมาระโกอาจเคยเป็นคนที่ไม่น่าเชื่อถือ แต่ในตอนนี้อาได้พิสูจน์ตนเองแล้วว่ามี ความสัจซื่อ เปาโลจึงกำชับว่า “จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้าในพันธกิจ” (2 ทิโมธี 4:11)

สิ่งเหล่านี้เป็นมากกว่าความทรงจำส่วนตัว เพราะเปาโลต้องการสร้างแรงบันดาลใจในเรื่องความสัจซื่อให้แก่ทิโมธี เปาโลได้สำแดงให้เห็นว่าความสัจซื่อมีความหมายอย่างไรผ่านชุดคำอุปมาดังนี้

- ทหารยอมสัจซื่อต่อผู้ที่เกณฑ์เขาเข้าประจำการ (2 ทิโมธี 2:3-4)
- นักกีฬาต้องแข่งขันตามกฎระเบียบ (2 ทิโมธี 2:5)
- กสิกรต้องตรากตรำทำงานเพื่อหวังผลรางวัลจากผลิตผลที่เก็บเกี่ยว (2 ทิโมธี 2:6)

ผู้สอนเท็จ

ภัยคุกคามจากคำสอนเท็จยังคงเป็นความหวังโยที่เกิดขึ้นจริงสำหรับเปาโล เขาทำทนายทิโมธีให้รักษาความสัตย์ซื่อและปฏิเสธที่จะไขว่ไขวไปกับการทู่มเถียงที่โง่เขลาและไร้สาระ (2 ทิโมธี 2:23) การทู่มเถียงเหล่านี้มาจากคนชั่วและคนเจ้าเล่ห์ที่ล่อลวงคนอื่นและถูกล่อลวงเสียเอง (2 ทิโมธี 3:13) เปาโลบอกทิโมธีว่า “แต่ท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ได้เรียนรู้แล้วและเชื่ออย่างมั่นคง...” (2 ทิโมธี 3:14) ทิโมธีควรจะ...

- ประกาศพระวจนะ
- ตักเตือน ตำหนิ และหนุนใจ
- มีสติสัมปชัญญะ
- อุตุนต่อความทุกขียาก
- ทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

กล่าวโดยสรุปคือ เขาต้องทำพันธกิจของเขาให้สำเร็จลุลวง (2 ทิโมธี 4:2, 5) ในจุดนี้ก็เช่นเดียวกับใน 1 ทิโมธี และ ทิตัส คำตอบสำหรับคำสอนเท็จคือความสัตย์ซื่อต่อความจริง

การอ้ำลา

2 ทิโมธี คือคำอ้ำลาของเปาโลในตอนจบของชีวิตและพันธกิจบนโลกนี้ของเขา เปาโลเผชิญกับอนาคตด้วยความมั่นใจ เขาเฝ้ารอคอยรางวัลสำหรับความสัตย์ซื่อ

หลายปีก่อนหน้านั้น เปาโลเคยเป็นพยานว่า “แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าสำหรับตัวเอง ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่ได้รับจากพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าให้สำเร็จ คือการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐที่สำแดงพระคุณของพระเจ้า” (กิจการ 20:24) บัดนี้ เมื่อเผชิญหน้ากับความตาย เขาจึงเป็นพยานว่า...

ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้วิ่งแข่งจนครบถวน ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ตั้งแต่นี้ไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาที่ชอบ

ธรรมจะประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และไม่ใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะประทานแก่ทุกคนที่รักการเสด็จมาของพระองค์ (2 ทิโมธี 4:7-8)

จดหมายฝากศิษยาภิบาลในคริสตจักรปัจจุบัน

จดหมายฝากศิษยาภิบาลสอนเราในเรื่องต่อไปนี้

1. **ความสำคัญของหลักคำสอนที่ถูกต้อง** คำตอบที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการจัดการกับคำสอนเท็จ คือความจริง ในจดหมายเหล่านี้ เปาโลให้ความสำคัญกับหลักคำสอนที่ถูกต้องมากกว่าตัวคำสอนเท็จ ในทำนองเดียวกัน การตอบโต้หลักคำสอนเท็จที่มีประสิทธิภาพที่สุดของเราในปัจจุบันคือข่าวประเสริฐซึ่งครั้งหนึ่งพระเจ้าได้มอบไว้แก่ธรรมิกชนทั้งหลายแล้ว (ยูดาส 1:3)
2. **คุณสมบัติสำหรับผู้นำคริสตจักร** ในยุคที่ความล้มเหลวทางศีลธรรมและคำสอนนอกรีตได้ทำลายผู้นำคริสตจักรบางคนไป จดหมายฝากศิษยาภิบาลจึงมีค่าอย่างยิ่งในการสอนถึงสิ่งที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับผู้นำคริสตจักร ไม่มีคริสตจักรใดที่สามารถเพิกเฉยต่อมาตรฐานเหล่านี้ได้ คริสตจักรที่ชาญฉลาดจะเลือกผู้นำที่ยึดมั่นในคุณลักษณะที่เปาโลระบุไว้ใน 1 ทิโมธี และ ทิตัส
3. **ความสำคัญของการกระทำดีเพื่อเป็นบทพิสูจน์ของข่าวประเสริฐ** โดยเฉพาะในพระธรรมทิตัส จะเน้นย้ำหัวข้อนี้เป็นพิเศษ เมื่อผู้ที่อ้างว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์กลับพูดและประพฤติในทางที่ไม่เหมือนพระองค์ การเป็นพยานของคริสตจักรก็จะได้รับความเสียหาย ผู้เชื่อจะต้องทำให้ข่าวประเสริฐเป็นที่ดึงดูดใจสำหรับคนที่ไม่เชื่อผ่านทางกรดำเนินชีวิตที่ยำเกรงพระเจ้า หลักคำสอนที่ถูกต้องจะต้องส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ถูกต้อง
4. **การทรงเรียกของเราสู่ความสัตย์ซื่อตลอดชีวิต** นักศึกษาทั้งหลาย ในขณะที่คุณดำเนินพันธกิจต่อไป คุณจะต้องเผชิญกับชีวิตที่เต็มไปด้วยความท้าทาย เช่นเดียวกับเปาโล คุณอาจถูกเพื่อนร่วมงานทอดทิ้ง เช่นเดียวกับทิโมธีและทิตัส คุณอาจเผชิญหน้ากับผู้สอนเท็จ และเช่นเดียวกับผู้เชื่อในทุกยุคทุกสมัย คุณจะต้องเผชิญกับการทดลองและการต่อต้าน ถ้อยคำท้าทายของเปาโลเตือนสติคุณว่า รางวัลนั้นคุ้มค่ากับสิ่งที่คุณต้องเสียไป อย่าละความพยายาม เพราะมงกุฎกำลังรอคุณอยู่

บทสรุป

William Borden เกิดในครอบครัวที่ร่ำรวยในปี 1887 Borden เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเยลเพื่อเตรียมตัวสำหรับอาชีพนักธุรกิจ แต่พระเจ้าเรียกเขาให้เป็นมิชชันนารีไปท่ามกลางชาวมุสลิมในจีนตอนเหนือ ในระหว่างทางที่จะไปประเทศจีน ขณะที่กำลังศึกษาภาษาอาหรับอยู่ในประเทศอียิปต์ Borden ติดเชื้อเยื่อหุ้มสมองอักเสบและเสียชีวิตด้วยวัยเพียง 25 ปี เขาไม่มีโอกาสได้เห็นประเทศจีนเลย

หลังจากที่เขาเสียชีวิต พระคัมภีร์ของวิลเลียมถูกมอบให้แก่พ่อแม่ของเขา ในพระคัมภีร์เล่มนั้น พวกเขาพบข้อความที่เขียนไว้ตั้งแต่วันที่เขาดอรับการทรงเรียกของพระเจ้าที่จะไปประเทศจีน Borden ได้เขียนคำว่า “ไม่เหลือไว้” เขามุ่งมั่นที่จะมอบตัวให้กับความต้องการของพระเจ้าอย่างเต็มที่ เมื่อครอบครัวของเขาคัดค้านการทรงเรียกและกดดันให้ William เข้าร่วมธุรกิจของครอบครัว เขาเขียนว่า “ไม่ถอยหลัง” Borden ตั้งใจแน่วแน่ที่จะวิ่งแข่งต่อไปโดยไม่หันหลังกลับ และเพียงไม่กี่วันก่อนที่เขาจะเสียชีวิต Borden ได้เพิ่มข้อความสุดท้ายว่า “ไม่เสียใจ” Borden สามารถเผชิญกับอนาคตด้วยความมั่นใจว่าเขาได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อฟังต่อการทรงเรียกของพระเจ้า

William Borden เข้าใจคำพยานสุดท้ายของเปาโล สำหรับคนที่มอบถวายตัวโดยไม่เหลือเก็บไว้และติดตามพระเจ้าโดยไม่ถอยหลัง มงกุฎแห่งความชอบธรรมย่อมรอคอยอยู่ ในวันนั้น เราจะกล่าวร่วมกับเปาโลและร่วมกับ William Borden ว่า “ข้าพเจ้าไม่เสียใจเลย” นี่คือนิยามที่มีค่าสำหรับผู้เชื่อทุกคน

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 9

(1) ทำงานมอบหมายทั้งสองข้อต่อไปนี้

- จัดเตรียมรายการคุณสมบัติสำหรับผู้นำคริสตจักรในบริบทของคุณ โดยคุณควรนำมาตรฐานตามหลักการในพระคัมภีร์จาก 1 ทิโมธี และ ทิตัส มาปรับใช้กับบริบททางวัฒนธรรมที่คุณปรนนิบัติรับใช้
- หลังจากอ่าน 2 ทิโมธี แล้ว ให้เขียนจดหมายอำลาความยาวหนึ่งหน้ากระดาษ หากคุณกำลังเผชิญหน้ากับความตาย คุณจะทิ้งคำพยานอะไรไว้เบื้องหลัง? งานมอบหมายนี้อาจช่วยให้คุณประเมินชีวิตและพันธกิจในปัจจุบันของคุณ และช่วยกำหนดทิศทางพันธกิจในอนาคต เมื่อคุณตระหนักมากขึ้นถึงมรดกที่คุณจะทิ้งไว้ให้กับคนรุ่นหลังที่ตามคุณมา

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 9

- (1) ช่วงเวลาที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดสำหรับการเขียนจดหมายฝากศิษยาภิบาลคือช่วงใด?
- (2) อะไรคือวัตถุประสงค์สองประการของเปาโลในการเขียน 1 ทิโมธี?
- (3) คำพยานของเปาโลหนุนใจทิโมธีอย่างไรเมื่อเผชิญกับพวกผู้สอนเท็จ?
- (4) บิชอปทำหน้าที่อะไร? อะไรคือความรับผิดชอบของพวกเขา?
- (5) มัคทายกมีหน้าที่รับผิดชอบโดยเฉพาะในด้านใด? คำภาษากรีก *diakonos* แปลว่าอะไร?
- (6) ทิตัสเป็นใคร?
- (7) จดหมายฝากทิตัสเขียนขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์อันใด?
- (8) แรงจูงใจสองประการสำหรับการกระทำดีที่เปาโลให้ไว้ในพระธรรมทิตัสมีอะไรบ้าง?
- (9) การที่เปาโลต้องการให้มาระโกมาหาเขา (2 ทิโมธี 4:11) มีความสำคัญอย่างไร?
- (10) สิ่งซึ่งที่จดหมายฝากศิษยาภิบาลสอนผู้เชื่อในปัจจุบันนี้มีอะไรบ้าง?
- (11) เขียน 2 ทิโมธี 4:7-8 และ ทิตัส 2:11-14 จากการท่องจำ

บทที่ 10

ฮีบรู และ ยากอบ

จดหมายฝากทั่วไป ส่วนที่ 1

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบวันที่เขียนที่น่าจะเป็นไปได้และบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรมฮีบรูและยากอบ
- (2) สรุปโครงร่างหัวข้อหลักและวัตถุประสงค์ของพระธรรมฮีบรูและยากอบ.
- (3) เห็นคุณค่าสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบของเราภายใต้พันธสัญญาใหม่
- (4) เอาใจใส่ต่อคำเตือนในพระคัมภีร์เรื่องการละทิ้งความเชื่อ
- (5) เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อกับการกระทำในชีวิตคริสเตียน
- (6) ประยุกต์ใช้หลักการปฏิบัติสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนจากพระธรรมฮีบรูและยากอบ
- (7) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมเหล่านี้เข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน ฮีบรู และ ยากอบ
- ▶ ท่องจำ ฮีบรู 4:14-16 และ ยากอบ 2:17-18

บทนำ

พระธรรมในพันธสัญญาใหม่แปลเล่มถูกเรียกว่า จดหมายฝากทั่วไป ได้แก่ จดหมายที่เขียนถึงชาวฮีบรู และจดหมายที่เขียนโดยยากอบ เปโตร ยอห์น และ ยูดาส สาเหตุที่เรียกจดหมายเหล่านี้ว่าจดหมายฝาก

ทั่วไป ก็เพราะจดหมายเหล่านี้ไม่มีกลุ่มผู้ฟังที่ระบุเจาะจง หรือเขียนถึงกลุ่มคนที่เรามีข้อมูลเกี่ยวกับพวกเขา
ชานอยมาก

จดหมายเหล่านี้มีตั้งแต่ฉบับที่มีความยาวมากอย่างจดหมายถึงชาวฮีบรู ไปจนถึงจดหมายฉบับสั้นๆ จาก
อัครทูตยอห์นที่เขียนถึงกายอัส จดหมายฝากทั่วไปกล่าวถึงความกังวลมากมายหลายอย่าง แต่การดำเนิน
ชีวิตคริสเตียนในทางปฏิบัติเป็นสิ่งที่ทุกเล่มให้ความสำคัญร่วมกัน พระธรรมเหล่านี้สอนเราถึงวิธีการ
ดำเนินชีวิตในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ในโลกที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน ผู้เชื่อในศตวรรษแรกต้องเผชิญกับ
ความท้าทายที่คล้ายคลึงกับที่เราเผชิญอยู่ในปัจจุบัน นั่นคือ หลักคำสอนเท็จ การทดลอง และการต่อต้าน
จากคนที่ไม่เชื่อ ซึ่งจดหมายแต่ละฉบับได้จัดการกับประเด็นเหล่านี้ไว้ แม้ว่าจดหมายเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมี
ขนาดเล็ก แต่ก็มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เชื่อที่ต้องเผชิญกับสิ่งที่ท้าทายความเชื่อของพวกเขา

ฮีบรู

ภูมิหลังของฮีบรู

ผู้เขียน

พระธรรมฮีบรู ไม่ได้ระบุชื่อผู้เขียนไว้ มักมีการสันนิษฐานกันว่าเปาโลเป็นผู้เขียน

ข้อสันนิษฐานว่าเปาโลอาจเป็นผู้เขียน ได้แก่...

1. พระธรรมฮีบรูเน้นย้ำเรื่องความเป็นบุคคลและการทำงานของพระคริสต์
2. ผู้เขียนมีความสัมพันธ์กับทิโมธี (ฮีบรู 13:23)
3. คำอวยพรในบทสุดท้ายคล้ายคลึงกับคำอวยพรในจดหมายฉบับอื่นๆ ของเปาโล (ฮีบรู 13:18-25)

ข้อโต้แย้งที่คัดค้านว่าเปาโลไม่ได้เป็นผู้เขียน มีสาเหตุมาจากความแตกต่างหลายประการในด้านสำนวน
ภาษาระหว่างพระธรรมฮีบรูกับจดหมายฉบับที่ยืนยันได้ความมาจากเขา

1. ผู้เขียนกล่าวว่าเขาได้รับฟังข่าวประเสริฐจากบรรดาอัครทูต (ฮีบรู 2:3) แต่ใน กาลาเทีย 1:12, 15-19 และ กาลาเทีย 2:6 เปาโลเน้นย้ำว่าเขาได้รับข่าวประเสริฐโดยตรงจากการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ และเขาไม่ได้รับข่าวสารใดๆ ของเขามาจากอัครทูตคนอื่นๆ เลย

2. พระธรรมฮีบรูไม่ได้เริ่มต้นและลงท้ายด้วยการทักทายส่วนตัวตามแบบฉบับที่มักพบในจดหมายของเปาโล

ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร ได้มีการเสนอชื่อผู้เขียนคนอื่นๆ อีกหลายคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ร่วมงานของเปาโล เช่น บารนาบัส ลูกา หรืออปอลโล สิ่งนี้อาจช่วยอธิบายถึงความคล้ายคลึงกับรูปแบบของเปาโลได้ แต่ในท้ายที่สุดแล้ว ผู้เขียนก็ยังคงไม่เป็นที่รู้จัก

วัตถุประสงค์

พระธรรมฮีบรูเป็นการผสมผสานระหว่างองค์ประกอบของจดหมาย (มีการทักทายส่วนตัวในตอนท้าย) กับลักษณะเฉพาะของบทเทศนา (การอธิบายข้อพระคัมภีร์เดิม) ผู้เขียนเรียกจดหมายของเขาว่าเป็น “คำเตือนสติ” (ฮีบรู 13:22) โดยใช้ภาษากรีกวลีเดียวกับที่ใช้ใน กิจการ 13:15 เพื่อบรรยายถึงบทเทศนา ดังนั้นพระธรรมฮีบรูจึงเป็นบทเทศนาในรูปแบบของจดหมาย

ผู้รับกลุ่มแรกของจดหมายฝากฉบับนี้ คือผู้ติดตามพระคริสต์ที่เป็นชาวยิวซึ่งกำลังถูกล่อลวงให้หันหลังจากความเชื่อในพระคริสต์เพื่อกลับไปสู่ธรรมเนียมปฏิบัติเดิมของพวกเขา เราสามารถเห็นภูมิหลังความเป็นยิวของพวกเขาได้จากความคุ้นเคยที่มีต่อการถวายเครื่องบูชาและพิธีกรรมในพันธสัญญาเดิม

ผู้เชื่อเหล่านี้ได้อดทนต่อการข่มเหงด้วยความสัตย์ซื่อ แต่พวกเขากำลังตกอยู่ในอันตรายจากการเหนื่อยล้าและท้อถอย (ฮีบรู 10:32-34, ฮีบรู 12:3) ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูเขียนเพื่อเตือนสติพวกเขาไม่ให้ละทิ้งความเชื่อ และเพื่อหนุนใจให้พวกเขายังคงสัตย์ซื่อต่อไป เขาอธิบายว่าพระเยซูเป็นความสำเร็จสมบูรณ์ของพันธสัญญาเดิม ดังนั้น หากพวกเขาปฏิเสธพระเยซูเพื่อกลับไปหาความเชื่อเดิม ก็เท่ากับพวกเขาได้ปฏิเสธความเชื่อเดิมของตนเองด้วย ในทางตรงกันข้าม หากพวกเขายังคงดำเนินในความเชื่อต่อไป พวกเขาก็จะรักษาบำเหน็จมรดกแห่งความเชื่อในพันธสัญญาเดิมร่วมกับเหล่าบรรพบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อเอาไว้

วันที่เขียน

จดหมายถึงชาวฮีบรูน่าจะถูกเขียนขึ้นก่อนปี ค.ศ. 70 เนื่องจากจดหมายฉบับนี้กล่าวถึงระบบการถวายเครื่องบูชาของพวกยิวว่าเป็นสิ่งที่กำลังดำเนินอยู่ในปัจจุบัน⁶⁰ สิ่งนี้บ่งชี้ว่าจดหมายถูกเขียนขึ้นก่อนที่พระวิหารจะถูกทำลายโดยชาวโรมันในปี ค.ศ. 70

พันธสัญญาเดิมในพระธรรมฮีบรู

▶ อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่างพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่?

ก่อนที่จะพิจารณาเนื้อหาของพระธรรมฮีบรู สิ่งสำคัญคือต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับความเข้าใจผิดที่พบบ่อยเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ ผู้อ่านจำนวนมากตีความว่าพระธรรมฮีบรูเป็นการโจมตีพันธสัญญาเดิม เนื่องจากพระธรรมฮีบรูสอนว่าพันธสัญญาใหม่เป็นพันธสัญญาที่ดีกว่า บางคนจึงทึกทักเอาเองว่าพันธสัญญาเดิมนั้นล้มเหลวในวัตถุประสงค์ของมัน

อย่างไรก็ตาม พระธรรมฮีบรูแสดงให้เห็นถึงความเคารพอย่างสูงต่อพันธสัญญาเดิม

- เหล่าบรรพบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ใน ฮีบรู 11 ล้วนเป็นบุคคลจากพันธสัญญาเดิม
- บทเรียนต่างๆ ที่สอนในพระธรรมฮีบรูล้วนมีพื้นฐานมาจากข้อพระธรรมในพันธสัญญาเดิม⁶¹ ตัวอย่างเช่น ใน ฮีบรู 1 มีทั้งหมด 14 ข้อ ในจำนวนนั้นมีถึง 9 ข้อที่เป็นการคัดลอกคำพูดโดยตรงจากพันธสัญญาเดิม⁶²

พระธรรมฮีบรูไม่ได้สอนว่าพระเจ้าถูกบังคับให้เปลี่ยนแผนการของพระองค์เนื่องมาจากความล้มเหลวของพันธสัญญาเดิม ในทางตรงกันข้าม ความรอดผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์นั้นได้รับการวางแผนไว้ตั้งแต่ก่อนวางรากฐานสร้างโลก (1 เปโตร 1:20) แม้แต่ในพันธสัญญาเดิม ความรอดก็ประทานให้โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านความเชื่อ ไม่ใช่ด้วยพิธีกรรมภายนอก ดังที่ปรากฏใน ฮีบรู 11 ซึ่งกล่าวว่า พระเจ้าพอ

⁶⁰ ฮีบรู 8:3-5, ฮีบรู 9:7-8, ฮีบรู 10:1-3

⁶¹ คุณจะได้รับประโยชน์อย่างมากหากอ่านพระธรรมฮีบรูจากพระคัมภีร์ฉบับศึกษาที่แสดงให้เห็นว่ามีข้อพระคัมภีร์เดิมตอนใดบ้างที่ถูกนำมาอ้างถึงในพระธรรมฮีบรู

⁶² พระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมตอนที่ถูกกล่าวถึงใน ฮีบรู 1 ได้แก่ สดุดี 2; 2 ซามูเอล 7:14; เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43; สดุดี 104:4; สดุดี 45:6, 7; อีสยาห์ 61:1, 3; สดุดี 102:25-27; และ สดุดี 110:1

พระทัยบรรดาบรรพบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ในพันธสัญญาเดิมตามที่ระบุไว้แต่ละคนก็เพราะ “โดยความเชื่อ” ของพวกเขา

มีความต่อเนื่องที่ชัดเจนระหว่างพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พระคริสต์เป็นความสำเร็จสมบูรณ์ของพระสัญญาและธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิม ปัญหาในพันธสัญญาเดิมคือความล้มเหลวของอิสราเอล ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่ล้มเหลว อิสราเอลล้มเหลวในการถือรักษาพันธสัญญาจากหัวใจ (ฮีบรู 8:8-12) พวกเขาเปลี่ยนระบบการถวายเครื่องบูชาที่มีพื้นฐานมาจากความเชื่อให้กลายเป็นเพียงพิธีกรรมที่ว่างเปล่า ทั้งบรรดาผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมและพระเยซูต่างก็ตำหนิการที่อิสราเอลบิดเบือนพระประสงค์ของพระเจ้า

ตั้งแต่ก่อนวางรากฐานสร้างโลก พันธสัญญาเดิมได้ชี้ไปที่การเสด็จมาของพระคริสต์ พันธสัญญาเดิมไม่เคยถูกกำหนดให้มีความสมบูรณ์ในตัวเอง แต่มันชี้ไปที่ความสำเร็จสมบูรณ์ในอนาคต พันธสัญญาเดิมสำเร็จสมบูรณ์ในความเป็นบุคคลและในกิจการงานของพระเยซูคริสต์ พันธสัญญาใหม่ดีกว่าเพราะทำให้พระสัญญาของพันธสัญญาเดิมที่ไม่สมบูรณ์นั้นสำเร็จครบถ้วน

หัวข้อหลักและเนื้อหาของ ฮีบรู

พระธรรมฮีบรูดำเนินไปตามหัวข้อหลักสองประการที่คู่ขนานกันไป หัวข้อแรก (หนทางที่ดีกว่า) contrasts เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสิทธิพิเศษของชีวิตในพระคริสต์ กับสิทธิพิเศษที่มีน้อยกว่าภายใต้พันธสัญญาเดิม

หัวข้อที่สอง (จงระวัง) ปรากฏให้เห็นผ่านชุดคำเตือน 5 ประการที่ส่งไปถึงผู้ที่ถูกล่อลวงให้ละทิ้งความเชื่อและกลับไปสู่วิถีเดิมของตน ในแต่ละส่วนของคำเตือน ฮีบรูจะให้คำเตือนก่อน แล้วจึงตามด้วยการหนุนใจผู้อ่าน

หนทางที่ดีกว่า

ผ่านชุดการเปรียบเทียบหลายประการ ฮีบรูแสดงให้เห็นว่า...

- พระคริสต์เหนือกว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม (ฮีบรู 1:1-3)

- พระคริสต์เห็นอกว่าทูตสวรรค์ เพราะพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า (ฮีบรู 1:4-14)
- พระคริสต์เห็นอกว่าทูตสวรรค์ เพราะพระองค์เป็นบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งโลกนี้ต้องสยบอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์ (ฮีบรู 2:5-9)
- พระคริสต์เห็นอกว่าโมเสส ผู้เป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าและเป็นผู้นำของอิสราเอล (ฮีบรู 3:1-6)
- พระคริสต์เห็นอกว่าอาโรนและระบบปุโรหิตหลวง (ฮีบรู 4:14-7:28)
- พระคริสต์ประทานพันธสัญญาที่ดีกว่า (ฮีบรู 8:1-13)
- พระคริสต์ถวายเครื่องบูชาที่ดีกว่า (ฮีบรู 9)

นอกจากนี้ ฮีบรูยังสำแดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่ตรงข้ามกันระหว่างพระสัญญาที่ดีในพันธสัญญาเดิม กับความสำเร็จสมบูรณ์ที่**ดีกว่า**ซึ่งเป็นของเราผ่านทางพระคริสต์ สำหรับผู้ติดตามพระคริสต์ที่เป็นชาวฮีบรู การจะกลับไปหาพันธสัญญาเดิมนั้นถือเป็นความโง่เขลา! พวกเขาได้ชิมรสของประทานจากสวรรค์และมี ส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว การกลับไปหาอดีตที่เป็นเพียงรูปแบบเดิมๆ ก็เท่ากับเป็นการตรึงพระบุตรของพระเจ้าซ้ำอีกครั้ง (ฮีบรู 6:4-6)!

จงระวัง

► การละทิ้งความเชื่อคืออะไร? เป็นไปได้หรือไม่ที่คนที่กลับใจใหม่จริงๆ จะละทิ้งความเชื่อไป?

ควบคู่ไปกับคำพยานถึงหนทางที่ดีกว่าซึ่งประทานให้ผ่านทางพระคริสต์ พระธรรมฮีบรูยังให้คำเตือนแก่ผู้ที่ ถูกล่อลวงให้ละทิ้งความเชื่อด้วย สิทธิพิเศษที่เพิ่มขึ้นย่อมมาพร้อมกับความรับผิดชอบที่มากขึ้น เมื่อ พิจารณาถึงความรับผิดชอบนี้ ฮีบรูจึงให้คำเตือนที่รุนแรง 5 ประการแก่ผู้เชื่อที่ได้ชิมรสสิ่งดีของพันธ สัญญาใหม่แล้ว แต่กำลังถูกล่อลวงให้กลับไปสู่สิ่งเดิม

ในแต่ละส่วนของคำเตือนจะมีคำหนุนใจให้รักษาความสัตย์ซื่อควบคู่ไปด้วย แม้ว่าฮีบรูจะสอนว่าการละทิ้งความเชื่อ นั้นมีความเป็นไปได้ แต่แผนการของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทุกคนคือชีวิตที่มีความสัตย์ซื่อ ฮีบรู ส้ำแดงให้เห็นว่าชีวิตที่มีชัยชนะนั้นมิใช่ไว้สำหรับผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคน

คำเตือนประการที่ 1 - ฮีบรู 2:1-18⁶³

- **คำเตือน:** เราต้องไม่ปล่อยตัวให้ห่างไกลไปจากข้อความที่เราได้ยินมา (ฮีบรู 2:1)
- **เหตุผลที่คำเตือนนี้รุนแรง:** หากประชากรของพระเจ้าในสมัยพันธสัญญาเดิมยังได้รับผลตอบแทนที่ สาส์มต่อการไม่เชื่อฟังของพวกเขา แล้วเราจะรอดพ้นได้อย่างไร หากเราปฏิเสธข้อความที่ได้รับ ผ่านทางพระคริสต์และบรรดาอัครทูต? (ฮีบรู 2:2-3)
- **คำหนุนใจ:** พระเยซูเองได้ทนทุกข์ต่อการทดลอง และบัดนี้พระองค์ช่วยเหลือเราเมื่อเราถูกทดลอง (ฮีบรู 2:18)

คำเตือนประการที่ 2 - ฮีบรู 3:12-4:16

- **คำเตือน:** เราต้องไม่หลงไปและใจแข็งกระด้างเพราะการล่อลวงของบาป (ฮีบรู 3:12-13)
- **เหตุผลที่คำเตือนนี้รุนแรง:** มีความยากลำบากที่อาจเกิดขึ้นหากเราหลงไปจากพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ แต่เรามีส่วนร่วมในพระคริสต์หากเรายึดความมั่นใจที่เรามีอยู่ในตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด (ฮีบรู 3:12-14)
- **คำหนุนใจ:** พระเยซูเป็นมหาปุโรหิตของเรา พระองค์ประทานพระเมตตาและพระคุณเพื่อช่วยเราใน ยามที่จำเป็น (ฮีบรู 4:14-16)

⁶³ คำเตือนเหล่านี้เรียบเรียงมาจากหนังสือ Walter Elwell and Robert Yarbrough, *Encountering the New Testament*, (Ada: Baker Academic, 2005)

คำเตือนประการที่ 3 - ฮีบรู 5:11-6:12

- **คำเตือน:** เราต้องไม่หันหลังให้พระคริสต์หลังจากที่เราได้ชิมรสความประเสริฐของพระวจนะแล้ว (ฮีบรู 5:11-6:6)
- **เหตุผลที่คำเตือนนี้รุนแรง:** บุคคลผู้ละทิ้งความเชื่อ (จงใจหันหนีไปจากความเชื่อคริสเตียน) จะตัดขาดตัวเองออกจากความรอด เพราะพวกเขาดำเนินชีวิตด้วยการตริ้งพระบุตรของพระเจ้าต่อไป และเหยียดหยามพระองค์ (ฮีบรู 6:4-6)
- **คำหนุนใจ:** เรามีตัวอย่างของบุคคลที่เป็นแบบอย่างผู้มีความเพียรพยายามและได้รับพระสัญญาเป็นมรดก (ฮีบรู 6:9-12)

คำเตือนประการที่ 4 - ฮีบรู 10:26-39

- **คำเตือน:** เราต้องไม่จงใจทำบาปต่อไปหลังจากได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว (ฮีบรู 10:26-27)
- **เหตุผลที่คำเตือนนี้รุนแรง:** หากผู้ที่ละเลยธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสยังถูกพิพากษาอย่างรุนแรง เราจะต้องได้รับโทษหนักกว่าสักเพียงใดหากเราเหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า? “การตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว” (ฮีบรู 10:28-31)
- **คำหนุนใจ:** ผู้อ่านพระธรรมฮีบรูเคยสัตย์ซื่อมาแล้วในช่วงที่ถูกข่มเหง ดังนั้นเราจึงมีความมั่นใจในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่จะยึดผู้เชื่อไว้ให้มั่นคง (ฮีบรู 10:32-39) นอกจากนี้ ในฮีบรู บทที่ 11 ยังได้รวบรวมรายนามชายหญิงผู้รักษาความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าไว้ด้วย

คำเตือนประการที่ 5 - ฮีบรู 12:25-29

- **คำเตือน:** เราต้องไม่ปฏิเสธพระองค์ผู้กำลังตรัสอยู่ (ฮีบรู 12:25)
- **เหตุผลที่คำเตือนนี้รุนแรง:** หากพระเจ้าลงโทษผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ภายใต้พันธสัญญาเดิม พระองค์จะลงโทษผู้ที่ปฏิเสธสิทธิพิเศษของพันธสัญญาใหม่มากยิ่งขึ้นกว่าสักเพียงใด “...พระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” (ฮีบรู 12:25-29)

- **คำหนุนใจ:** พระเจ้าประทานอาณาจักรที่ไม่สามารถสิ้นคลอนได้แก่เรา และเนื่องด้วยการจัดเตรียมของพระองค์ เราจึงสามารถนมัสการพระองค์ได้ด้วยความเคารพและความยำเกรง (ฮีบรู 12:28-29)

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องการละทิ้งความเชื่อ

การละทิ้งความเชื่อคืออะไร?

การละทิ้งความเชื่อมีนิยามว่าเป็น “การจงใจปฏิเสธและละทิ้งความเชื่อที่บุคคลนั้นเคยประกาศยอมรับ”⁶⁴ นิยามนี้เน้นย้ำถึงองค์ประกอบ 3 ประการของการละทิ้งความเชื่อ ดังนี้

1. **เป็นการกระทำที่จงใจ:** ความสงสัยเกี่ยวกับหลักคำสอน ความไม่แน่ใจเกี่ยวกับความรอดของตนเอง หรือแม้แต่การหลงไปทำบาป สิ่งเหล่านี้ยังไม่ถือเป็นการละทิ้งความเชื่อ แต่การละทิ้งความเชื่อคือการจงใจปฏิเสธความเชื่อคริสเตียนอย่างตั้งใจ
2. **เป็นการปฏิเสธและละทิ้งความเชื่อ:** สิ่งนี้รุนแรงกว่าการทำบาปทั่วไป แต่มันคือการปฏิเสธความจริงของความเชื่อคริสเตียน สำหรับคนฮีบรู การละทิ้งความเชื่อหมายถึงการปฏิเสธกิจแห่งการลบมลทินบาปของพระเยซูและกลับไปสู่พิธีกรรมก่อนที่จะมาเป็นคริสเตียน Judaizers นั้นเพียงแค่เพิ่มข้อกำหนดเข้าไปในกิจการงานของพระคริสต์ แต่ผู้ที่ละทิ้งความเชื่อคือผู้ที่ปฏิเสธกิจแห่งการลบมลทินบาปของพระคริสต์โดยสิ้นเชิง
3. **เป็นการปฏิเสธความเชื่อที่บุคคลนั้นเคยประกาศยอมรับ:** การละทิ้งความเชื่อแตกต่างจากความไม่เชื่อของคนที่ไม่เคยรู้จักพระคริสต์ แต่มันคือการปฏิเสธความเชื่อโดยบุคคลที่เคยได้ชิมรสพระวจนะอันดีของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของยุคที่จะมาถึงแล้ว (ฮีบรู 6:5)

อะไรคือความแตกต่างระหว่าง การละทิ้งความเชื่อ กับ การถดถอยจากความเชื่อ?

การละทิ้งความเชื่อในพระธรรมฮีบรูเป็นการจงใจปฏิเสธความเชื่อและปฏิเสธอย่างถาวรซึ่งไม่ใช่เพียงการถดถอยจากความเชื่อ ตัวอย่างเช่น เปโตรเคยปฏิเสธพระเยซูแต่ในภายหลังเขาก็ได้กลับใจใหม่จากบาป

⁶⁴ L.G. Whitlock, “Apostasy” in *Evangelical Dictionary of Theology*, Edited by Walter Elwell. (Ada: Baker Books, 1984).

ของเขา เบโตรล้มเหลวในเรื่องความกล้าหาญ แต่เขาไม่ได้ปฏิเสธความเชื่อคริสเตียน การถดถอยจากความเชื่อของเขาจึงเป็นผลมาจากความกลัว ไม่ใช่การปฏิเสธพระคริสต์

คนที่ถดถอยจากความเชื่อคือผู้ที่ล้มลงในความบาปแต่ยังคงยอมรับความจริงของความเชื่อคริสเตียน ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ละทิ้งความเชื่อจะปฏิเสธความจริงของความเชื่อคริสเตียนโดยสิ้นเชิง

คำเตือนบางตอนในฮีบรู เกี่ยวข้องกับการถดถอยจากความเชื่อและความประมาทเลินเล่อ อย่างไรก็ตาม การปฏิเสธความเชื่อคริสเตียนอย่างสมบูรณ์ดูเหมือนจะเป็นแนวคิดหลักที่อยู่เบื้องหลัง ฮีบรู 6:4-6 เมื่อผู้ใด ละทิ้งความเชื่อปฏิเสธการตายของพระเยซูที่ช่วยให้รอดได้ เขาก็ได้ตัดขาดจากเส้นทางที่จะได้รับการฟื้นฟู ชีวิต อย่างไรก็ตาม คนที่ถดถอยจากความเชื่อซึ่งกลับใจใหม่ ก็สามารถได้รับการฟื้นฟูชีวิตผ่านทาง การตายของพระเยซูเพื่อลบมลทินบาปได้

เป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้เชื่อแท้จะละทิ้งความเชื่อ?

คริสเตียนกลุ่มอิวานเจลิคัลบางส่วนโต้แย้งว่าเป็นไปไม่ได้ที่คริสเตียนแท้จะละทิ้งความเชื่อ อย่างไรก็ตาม คำเตือนต่างๆ ในพระธรรมฮีบรูจะมีน้ำหนักและสมเหตุสมผลก็ต่อเมื่อผู้เขียนกำลังพูดถึงอันตรายที่เกิดขึ้น ได้จริงเท่านั้น ฮีบรู 6:4-6 บ่งชี้อย่างชัดเจนว่าการละทิ้งความเชื่ออย่างถาวรและสิ้นเชิงนั้นมีความเป็นไปได้

ฮีบรู (ต่อ)

ฮีบรูในคริสตจักรปัจจุบัน

จดหมายฝากทั่วไปได้กล่าวถึงภัยคุกคามต่างๆ ที่มีต่อคริสตจักร โดยมักจะเตือนให้ระวังลัทธิเทียมเท็จที่ บิดเบือนหลักคำสอนคริสเตียน แต่พระธรรมฮีบรูเตือนให้ระวังอันตรายที่เกิดขึ้นจริงจากการละทิ้งความเชื่อ ซึ่งก็คือการละทิ้งความเชื่อคริสเตียนอย่างสิ้นเชิง อันตรายนี้ยังคงเป็นเรื่องจริงในปัจจุบันไม่ต่างจากที่เคย เป็นในศตวรรษแรก

จริงอยู่ที่พระธรรมฮีบรูสอนว่าเป็นไปได้ที่ละทิ้งความเชื่อ แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ฮีบรูสอนถึงความ เป็นไปได้ในการรักษาความสัตย์ซื่อเอาไว้ เราได้รับประโยชน์จากการอธิษฐานวิงวอนของพระคริสต์เพื่อเรา โดยการยึดมั่นในความเชื่อที่ได้ประกาศไว้เกี่ยวกับความหวังของเรา โดยการปลุกใจกันและกันให้มีความ

รักและทำความดี และโดยการหนุนใจกันและกันผ่านการประชุมนมัสการอย่างสม่ำเสมอ เราจะสามารถรักษาความสัตย์ซื่อเอาไว้ได้ (ฮีบรู 10:23-25) ฮีบรู 11 คือจุดสูงสุดของพระธรรมนี้ ด้วยคำพยานของเหล่าบรรพบุรุษผู้สัตย์ซื่อ ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นพยานกลุ่มใหญ่ที่ล้อมรอบบรรดาผู้ที่กำลังวิ่งแข่งด้วยความอดทนในลู่วิ่งที่วางไว้ตรงหน้าเรา (ฮีบรู 12:1)

ยาขอบ

ภูมิหลังของยาขอบ

ผู้เขียนและวันที่เขียน

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือยาขอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า (ยาขอบ 1:1) ยาขอบซึ่งเป็นน้องชายของพระเยซู (มัทธิว 13:55) เคยเป็นผู้ที่สงสัยในตัวพระเยซูในช่วงชีวิตของพระองค์ (ยอห์น 7:3-5) เขาได้หันมาเชื่อในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ภายหลังพระองค์ฟื้นคืนสู่ชีวิต (1 โครินธ์ 15:7) ยาขอบเสียชีวิตจากการพลีชีพเพื่อความเชื่อในปี ค.ศ. 62

จดหมายฉบับนี้น่าจะถูกเขียนขึ้นในช่วงต้นถึงกลางทศวรรษที่ 40 เนื่องจากยาขอบเป็นผู้นำในการประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งมีการโต้แย้งกันในประเด็นเรื่องความเชื่อและการกระทำ จึงเป็นไปได้ว่ายาขอบคงจะกล่าวถึงสภาพดังกล่าวหากจดหมายฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นหลังจากปี ค.ศ. 49 (กิจการ 15)

ผู้รับจดหมายและวัตถุประสงค์

ยาขอบเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงชนสิบสองเผ่าที่ “กระจัดกระจาย” (ยาขอบ 1:1) คำว่า *Diaspora* ซึ่งเป็นคำภาษากรีกที่เป็นที่มาของวลีนี้ แต่เดิมหมายถึงการกระจัดกระจายของพวกยิวภายหลังการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม ในปี 586 ก่อนคริสตกาล แต่ในตอนนี้ ยาขอบกำลังหมายถึงเหล่าผู้เชื่อชาวยิวที่ถูกข่มเหงซึ่งอาศัยอยู่นอกแคว้นยูเดีย การที่ยาขอบอ้างถึงพันธสัญญาเดิมอยู่บ่อยครั้ง ยังแสดงให้เห็นว่าเขากำลังเขียนถึงผู้เชื่อที่เป็นชาวยิว เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพวกเขา กำลังเผชิญกับการทดลองในรูปแบบต่างๆ ยาขอบ

เดื่อนสติบรรดาผู้เชื่อว่า ความเชื่อของพวกเขาต้องปรากฏให้เห็นผ่านการกระทำ (วิถีชีวิตของพวกเขา) ผู้เชื่อต้องนำความเชื่อมาสู่ภาคปฏิบัติให้ได้

ยากอบและพันธสัญญาเดิม

เช่นเดียวกับผู้เผยพระวจนะอาโมส ยากอบสำแดงให้เห็นว่าความเชื่อที่เราประกาศนั้นต้องส่งผลต่อชีวิตประจำวันของเรา ทั้งอาโมสและยากอบต่างยืนยันว่าศาสนาที่แท้จริงจะปรากฏให้เห็นผ่านวิถีที่เราปฏิบัติต่อผู้อื่น ในจำนวนทั้งหมด 108 ข้อ ยากอบได้ให้คำสั่งมากกว่า 50 คำสั่ง นี่จึงเป็นจดหมายที่เน้นภาคปฏิบัติอย่างแท้จริง

▶ อ่าน ยากอบ 5:1-5 ควบคู่กับ อาโมส 4:1-2 และ อาโมส 5:21-24 ข้อความเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกันอย่างไร?

เช่นเดียวกับสุภาพบุรุษ ยากอบใช้ถ้อยคำกล่าวสั้นๆ ที่สรุปความจริงที่สำคัญ หลายหัวข้อในยากอบมีความขนานกับหัวข้อหลักในพระธรรมสุภาพบุรุษ เช่น เรื่องลึน (คำพูด) ความมั่งคั่ง ความโกรธ และสติปัญญา

เช่นเดียวกับธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิม ยากอบสำแดงให้เห็นว่าคนบริสุทธิ์จะสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้อย่างไร ประมวลกฎหมายแห่งความบริสุทธิ์ในเลวีนิติ 19 แสดงให้เห็นว่าชนชาติที่บริสุทธิ์จะดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้อย่างไร ในทำนองเดียวกัน ยากอบก็แสดงให้เห็นว่าผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่ควรดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร ทั้งสองส่วนต่างแสดงให้เห็นว่าความเชื่อที่เราประกาศนั้น ต้องปรากฏให้เห็นในชีวิตที่เราดำเนินอยู่

ประมวลกฎแห่งความบริสุทธิ์และพระธรรมยากอบ	
เลวีนิติ	ยากอบ
เลวีนิติ 19:13 “...ห้ามให้ค่าจ้างของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้านจนถึงรุ่งเช้า”	ยากอบ 5:4 “นี่แน่ะ ค่าจ้างของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องไว้ในนาของพวกท่านที่ท่านขังไว้นั้นก็ฟ้องร้องขึ้น และเสียงร้องทุกข์ของคนงานเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องก็ดังไปถึงพระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมทัพแล้ว”
เลวีนิติ 19:15 “...ห้ามลำเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่...”	ยากอบ 2:9 “แต่ถ้าพวกท่านลำเอียง ท่านก็ทำบาป และถูกตัดสินว่าเป็นผู้ละเมิดโดยธรรมบัญญัติ”
เลวีนิติ 19:18 “ห้ามแกล้งแค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานคนชาติเดียวกับเจ้า...”	ยากอบ 5:9 “พี่น้องทั้งหลาย อย่าบ่นว่ากันและกัน...”
เลวีนิติ 19:18 “...แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง...”	ยากอบ 2:8 “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

หัวข้อหลักของยากอบ

ความเชื่อและการกระทำ

มาร์ติน ลูเธอร์ เคยเรียกพระธรรมยากอบว่าเป็น “จดหมายฟาง” เพราะจดหมายนี้เน้นเรื่องการประพฤติอย่างมาก เขาเชื่อว่าจดหมายฉบับนี้ขัดแย้งกับคำสอนของเปาโลเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว หากมองเพียงผิวเผิน ดูเหมือนจะมีความขัดแย้งกันระหว่าง ยากอบ 2:24 (“...คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็เพราะการประพฤติ และไม่ใช่เพราะความเชื่อเพียงอย่างเดียว”) กับ โรม 3:28 (“เพราะเราเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ”) อย่างไรก็ตาม ข้อความเหล่านี้ถูกส่งไปยังกลุ่มผู้อ่านที่แตกต่างกันมาก และ

กำลังเผชิญกับการทดลองที่ต่างกัน เมื่อเราเข้าใจบริบทของแต่ละข้อ ความขัดแย้งที่ดูเหมือนจะมีอยู่นั้นก็คลี่คลายลงได้

เปาโลกำลังกล่าวกับผู้ที่พยายามจะได้รับความรอดผ่านการประพฤติ (การเชื่อฟังธรรมบัญญัติ) เปาโลกล่าวว่าเราถูกชำระให้ชอบธรรม คือถูกนับว่าชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า โดยพระคุณของพระเจ้า ซึ่งรับมาได้ด้วยความเชื่อ (โรม 3:24, 28)

ยากอบกำลังกล่าวกับผู้ที่มองว่าความเชื่อเป็นเพียงแค่ความเชื่อทางความคิดเท่านั้น (ยากอบ 2:14-26). ยากอบยืนยันว่าความเชื่อที่แท้จริงต้องเปลี่ยนชีวิต ยากอบกล่าวว่าเราถูกชำระให้ชอบธรรม คือถูกพิสูจน์ว่าเป็นผู้เชื่อจริง โดยการกระทำของเรา ถ้อยคำของยากอบไม่ได้ขัดแย้งกับถ้อยคำของเปาโล เพราะยากอบไม่ได้กำลังสอนว่าเราได้รับความรอดได้อย่างไร แต่เขากำลังสอนว่าชีวิตของเราจะสำแดงให้เห็นได้อย่างไรว่าเราได้รับความรอดแล้ว

ความเชื่อที่สำแดงออกเป็นการกระทำ

ความเชื่อของเราสามารถเห็นได้จากการกระทำ ยากอบแสดงให้เห็นว่าความเชื่อจะส่งผลต่อพฤติกรรมของผู้เชื่อในด้านต่างๆ ของชีวิตอย่างไร โดยยากอบได้สอนบรรดาผู้เชื่อในเรื่องต่อไปนี้

- ความมั่นคงในการทดลองใจและการล่อลวง (ยากอบ 1:2-18)
- การฟังและการประพฤติตามพระวจนะ (ยากอบ 1:19-27)
- ความลำเอียง (ยากอบ 2:1-13)
- ลิ้น (ยากอบ 3:1-13)
- การเป็นมิตรกับโลก (ยากอบ 3:14-4:4)
- ความหยิ่งจองหอง (ยากอบ 4:5-11)
- การทดลองเรื่องความมั่งมี (ยากอบ 4:13-5:6)
- ความอดทนในความทุกข์ยาก (ยากอบ 5:7-11)
- การจัดการกับคนที่ล้มลงในความบาป (ยากอบ 5:19-20)

“ปัญหาที่สำคัญที่สุดเหนือปัญหา
ทั้งปวง คือการทำให้คริสเตียนนำ
ความเชื่อมาปฏิบัติจริงให้ได้”

- กล่าวโดย John Wesley

ด้วยคำตักเตือนเหล่านี้ ยากอบสำแดงให้เห็นว่าความเชื่อที่แท้จริงจะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเรา ความเชื่อเป็นมากกว่าการยอมรับความจริงในใจ แต่ความเชื่อจะเปลี่ยนแปลงตัวตนทั้งหมดของเรา

ยากอบในคริสตจักรปัจจุบัน

แม้ว่าจุดหมายของยากอบจะถูกเขียนขึ้นเพื่อส่งถึงคริสเตียนชาวอียิปต์ที่ถูกข่มเหงในศตวรรษแรก แต่การเน้นย้ำถึงความเป็นคริสเตียนในภาคปฏิบัติก็ยังคงสื่อสารอย่างลึกซึ้งต่อโลกยุคปัจจุบัน คำสอนภาคปฏิบัติในเรื่องลิ้น (คำพูด) ความมั่งคั่ง ความโกรธ และความสัมพันธ์ภายในคริสตจักรไม่มีคำว่าล้าสมัย ยากอบจึงเป็นพระธรรมที่มีประโยชน์สำหรับทุกยุคทุกสมัย

ลัทธิปฏิเสธรวมบัญญัติ คือ คำสอนเท็จที่ว่าผู้เชื่อมีอิสระที่จะทำตามความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังของตน เพราะพวกเขาได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว ไม่ใช่โดยการเชื่อฟังรวมบัญญัติ หลักคำสอนนี้แนะนำว่าผู้เชื่อที่ได้รับความชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อนั้น เป็นอิสระจากการเหนี่ยวรั้งทั้งปวง ในทุกยุคสมัย คริสตจักรถูกล่อลวงด้วยแรงดึงดูดของลัทธิปฏิเสธรวมบัญญัติ ยากอบจึงยืนหยัดเป็นเครื่องเตือนสติอันทรงพลังว่า ชีวิตของผู้เชื่อจะต้องแตกต่างจากชีวิตของผู้ที่ไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด โลกจะมองเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลมาจากความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดในพระคริสต์ได้ก็ผ่านทาง การประพฤติของเรานั่นเอง

บทสรุป

ทั้งพระธรรมฮีบรูและจุดหมายฝากของยากอบ ต่างชี้ให้เห็นว่าอับราฮัมคือแบบอย่างของความเชื่อที่สำแดงออกเป็นการกระทำ โดย ฮีบรู 11 จัดให้อับราฮัมเป็นหนึ่งในบรรพบุรุษที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ ยากอบ 2 แสดงให้เห็นว่าเรามองเห็นความเชื่อของอับราฮัมได้ก็ผ่านทาง การกระทำของเขา

ความเชื่อของอับราฮัมปรากฏให้เห็นจากการเชื่อฟังต่อการทรงเรียกของพระเจ้า

โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมได้รับการทรงเรียกให้ออกเดินทางไปยังที่ที่ท่านจะรับเป็นมรดก ท่านก็เชื่อฟังและเดินทางออกไปโดยไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน (ฮีบรู 11:8)

ความเชื่อเป็นมากกว่าการพูดว่า “ข้าพเจ้าเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า” แต่ความเชื่อกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไปโน้ที่ที่พระองค์ทรงนำ”

ความเชื่อของอับราฮัมปรากฏให้เห็นอีกครั้งจากการเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าที่ให้ถวายเป็นเครื่องบูชา (ฮีบรู 11:17-19, ปฐมกาล 22) ขอย้ำอีกครั้งว่าความเชื่อเป็นมากกว่าการพูดว่า “ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้า” แต่ความเชื่อกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ แม้ในยามที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ” นี่คือการเชื่อที่แท้จริง

ยากอบเตือนผู้อ่านว่าอย่าอ้างว่ามีความเชื่อ หากชีวิตของพวกเขาไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงโดยความเชื่อนั้น ยากอบชี้ไปที่อับราฮัมเพื่อเป็นตัวอย่างของสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาซึ่งเป็นผลจากความเชื่อแท้ ความเชื่อของอับราฮัมเห็นได้จากการที่เขาเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าในการถวายเป็นเครื่องบูชา ยากอบสรุปว่า “ท่านก็เห็นแล้วว่า ความเชื่อที่ทำงานควบคู่กับการประพฤติของเขา และความเชื่อก็สมบูรณ์โดยการประพฤติ นั้น” (ยากอบ 2:22)

ตัวอย่างของอับราฮัมแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่เหมาะสมระหว่างความเชื่อและการกระทำ หากเราเชื่ออย่างแท้จริง (ความเชื่อ) ความเชื่อของเราจะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเรา (การกระทำ) หากเราประกาศว่ามีความเชื่อ แต่ชีวิตความเป็นอยู่กลับไม่มีความเปลี่ยนแปลง ความเชื่อของเรานั้นก็ตายแล้ว ในขณะที่เดียวกัน ความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตโดยปราศจากความเชื่อแท้ก็ไร้ประโยชน์ ทั้งพระธรรมโรม กาลาเทีย ฮีบรู และยากอบต่างเห็นพ้องต้องกันว่า “ความเชื่อที่แท้จริงจะส่งผลให้เกิดชีวิตที่เปลี่ยนแปลงใหม่”

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 10

(1) เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์ในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งต่อไปนี้ ส่งเป็นงานเขียน (5-6 หน้า) หรือส่งเป็นเสียงบันทึกการเทศนาหรือการสอนของคุณก็ได้

- “แบบอย่างแห่งความเชื่อ” ให้ใช้แบบอย่างความเชื่อจาก ฮีบรู 11 รวมถึงจากประวัติศาสตร์คริสตจักร และค้นหาตัวอย่างจากประเทศหรือบริบททางวัฒนธรรมของคุณที่จะช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดความสัจซื่อในคริสตจักรของคุณ
- “การละทิ้งความเชื่อ” เช่นเดียวกับพระธรรมฮีบรู คำเทศนาควรประกอบด้วยทั้งคำเตือนเรื่องการละทิ้งความเชื่อ และคำหนุนใจให้รักษาความสัจซื่อสืบไป
- ประเด็นหนึ่งเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน (ตัวอย่างเช่น เรื่องเงิน ความขัดแย้ง ความมั่งมี หรือการอธิษฐาน) โดยคำเทศนาหรือบทเรียนพระคัมภีร์นี้จะต้องอาศัยเนื้อหาจากพระธรรมยากอบเป็นพื้นฐาน

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 10

- (1) ทำไมจดหมายที่เขียนถึงชาวฮีบรู และจดหมายที่เขียนโดยยากอบ เปโตร ยอห์น และ ยูดาส จึงเรียกว่า “จดหมายฝากทั่วไป”?
- (2) บอกข้อสนับสนุนสองประการว่าเปาโลอาจเป็นผู้เขียนพระธรรมฮีบรู (สองประการใดก็ได้)
- (3) บอกข้อโต้แย้งสองประการที่คัดค้านว่าเปาโลไม่ได้เป็นผู้เขียนพระธรรมฮีบรู
- (4) พระธรรมฮีบรูแสดงให้เห็นถึงความเคารพอย่างสูงต่อพันธสัญญาเดิมสองประการอะไรบ้าง?
- (5) ทำไมพันธสัญญาใหม่จึงดีกว่าพันธสัญญาเดิม?
- (6) อะไรคือความแตกต่างระหว่าง การถดถอยจากความเชื่อ กับ การละทิ้งความเชื่อ?
- (7) เมื่อใดที่ยากอบผู้เป็นน้องชายของพระเยซูหันมาเชื่อพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์?
- (8) ยากอบกำลังหมายถึงใครเมื่อเขาใช้คำกรีกคำว่า *diaspora*?
- (9) อธิบาย 1-2 ย่อหน้าว่าใครคือคนที่เปาโลและยากอบ เขียนถึงและการใช้คำว่า “ถูกชำระ” ทั้งใน โรม 3:28 และ ยากอบ 2:24 หมายถึงอะไร (นักศึกษาควรเขียนตอบในทำนองเดียวกันกับข้อความด้านล่างนี้)
- (10) เขียนคำนิยามของคำว่า *ลัทธิปฏิบัติธรรมบัญญัติ*
- (11) เขียน ฮีบรู 4:14-16 และ ยากอบ 2:17-18 จากการท่องจำ

บทที่ 11

เปโตร ยอห์น และยูดา

จดหมายฝากทั่วไป ส่วนที่ 2

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบถึงวันที่เขียนที่น่าจะเป็นไปได้และบริบททางประวัติศาสตร์ของจดหมายฝากทั่วไป
- (2) สรุปโครงร่างหัวข้อหลักและวัตถุประสงค์ของจดหมายฝากทั่วไป
- (3) เข้าใจหลักคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องความมั่นใจในความรอด
- (4) ตระหนักถึงอันตรายจากคำสอนเท็จ
- (5) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมเหล่านี้เข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน 1 และ 2 เปโตร, 1-3 ยอห์น, และยูดา
- ▶ ท่องจำ 1 เปโตร 1:6-7, 1 ยอห์น 1:6-7, และยูดา 1:24-25

บทนำ

ในทุกยุคทุกสมัย คริสตจักรต้องเผชิญกับความท้าทายต่างๆ เมื่อถึงช่วงครึ่งหลังของศตวรรษแรก การข่มเหงจากภายนอกและผู้สอนเท็จจากภายในได้กลายเป็นอันตรายที่ร้ายแรงสำหรับคริสตจักร ภัยคุกคามเหล่านี้ยังคงดำเนินต่อไปตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร จดหมายของเปโตร ยอห์น และยูดาต่างเตือนให้ระวังอันตรายเหล่านี้ และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น จดหมายเหล่านั้นหนุนใจให้เรารักษาความสัตย์ซื่อเอาไว้เมื่อ

ต้องเผชิญหน้ากับอันตรายดังกล่าว จดหมายฉบับเล็กๆ เหล่านี้สื่อสารถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ว่า พระเจ้าผู้ทรงเรียกเรานั้น พระองค์สามารถประทานชัยชนะเหนือสิ่งใดก็ตามที่จะมาพรากเราไปจากพระองค์ได้

จดหมายของเปโตร

ภูมิหลังของจดหมายของเปโตร

ผู้เขียน

ซีโมนเปโตรเป็นหนึ่งในผู้นำที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดในคริสตจักรยุคแรก หลังจากที่ยังจำได้ว่า พี่ชายของเขาได้แนะนำให้รู้จักกับพระเยซู เปโตรก็ได้กลายเป็นหนึ่งในสาวกคนสนิทสามคนของพระเยซู ชื่อเดิมของเขาคือ ซีโมน (“เขาได้ยืมแล้ว”) แต่พระเยซูทรงเปลี่ยนชื่อของเขาเป็น เปโตร (“ศิลา”)

การเป็นคนพูดเร็วและมั่นใจในตัวเองเกินไปของเปโตร ทำให้เขาประสบปัญหาซ้ำแล้วซ้ำเล่าในช่วงที่พระเยซูทำพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเปโตรปฏิเสธพระเยซูในระหว่างการถูกไต่สวน ภายหลังจากฟื้นขึ้นมาของพระเยซู เปโตรก็ได้รับการฟื้นฟู มีผู้คนถึงสามพันคนกลับใจใหม่ภายใต้พันธกิจของเขาในวันเพนเทคอสต์ เขาได้เดินทางในฐานะมิชชันนารี และในที่สุดก็ถูกตรึงกางเขนในกรุงโรมช่วงระหว่างการข่มเหงของจักรพรรดิเนโร⁶⁵ ตามประเพณีของคริสตจักร เปโตรร้องขอให้ตัวเขาถูกตรึงกางเขนแบบเอาหัวลง⁶⁶ เพราะเขารู้สึกไม่คู่ควรที่จะตายในลักษณะเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดที่เขาเคยปฏิเสธ

► ความล้มเหลวของเปโตรในช่วงที่พระเยซูทำพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ ช่วยเขาได้อย่างไรในการเขียนจดหมายถึงเหล่าผู้เชื่อ เพื่อหนุนใจให้พวกเขารักษาความสัตย์ซื่อผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบาก? เขาเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์ของตนเองที่ส่งผลต่อคำสอนในจดหมายเหล่านี้?

ผู้รับจดหมายและสถานที่เขียน

เปโตรเขียนจดหมายฉบับนี้จากกรุงโรม ในตอนท้ายของจดหมาย เขาเขียนว่า “เธอผู้อยู่ในเมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกันและมาระโกบุตรของข้าพเจ้า ฝากคำทักทายมายังพวกท่าน” (1 เปโตร 5:13) ใน

⁶⁵ Eusebius, *Church History*, 2:25.5-8

⁶⁶ Eusebius, *Church History*, 3.1.2.

พระคัมภีร์ *เมืองบาบิโลน* มักเป็นตัวแทนของอำนาจที่ต่อต้านประชากรของพระเจ้า เปโตรใช้คำว่า *เมืองบาบิโลน* เพื่ออ้างถึงกรุงโรม ในฐานะศัตรูของประชากรของพระเจ้า เพื่อให้สอดคล้องกับภาพลักษณ์ของเมืองบาบิโลน เปโตรได้ระบุว่าจดหมายฉบับแรกของเขาเขียนถึงบรรดาผู้ลี้ภัยที่กระจัดกระจายไปในเอเชีย้อย (1 เปโตร 1:1) เช่นเดียวกับที่อิสราเอลต้องกระจัดกระจายไปในระหว่างการถูกเนรเทศ ในเวลานี้คริสตจักรก็กำลังทนทุกข์จากการถูกข่มเหงเช่นกัน แต่สิ่งที่ต่างจากอิสราเอลคือ บรรดาผู้เชื่อกำลังทนทุกข์เพราะความสัตย์ซื่อของพวกเขา ไม่ใช่เพราะการไม่เชื่อฟัง พวกเขาเป็นผู้มีส่วนร่วมในความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ (1 เปโตร 4:12-13)

กลุ่มผู้รับจดหมายเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ พวกเขาคือผู้ที่กลับใจใหม่ซึ่งไม่ได้ดำเนินชีวิตตามคัมภีร์ที่เคยมีในช่วงเวลาที่ยังเขลาอยู่ก่อนหน้านี้ต่อไป (1 เปโตร 1:14) สำหรับ 2 เปโตร แม้ไม่ได้ระบุกลุ่มผู้รับจดหมายไว้อย่างชัดเจน แต่นี่คือจดหมายฉบับที่สองของเปโตรที่เขียนถึงผู้อ่านกลุ่มเดียวกันนี้ (2 เปโตร 3:1)

วันที่เขียน

เป็นไปได้ว่าเปโตรเขียนจดหมายเหล่านี้ไม่นานก่อนที่เขาจะเสียชีวิตในช่วงกลางทศวรรษที่ 60 โดยปกติแล้วจดหมายเหล่านี้จะถูกระบุวันที่ไว้ระหว่างปี ค.ศ. 62 ถึง 67

วัตถุประสงค์

1 และ 2 เปโตร มีจุดประสงค์เพื่อหนุนใจเหล่าผู้เชื่อที่กำลังทนทุกข์ให้รักษาความสัตย์ซื่อสืบไป เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทนทุกข์แล้วจึงได้รับพระเกียรติ เหล่าสาวกของพระคริสต์ก็ต้องทนทุกข์ในโลกนี้ก่อนจะได้รับมงกุฎโรจน์นิรันดร์ พวกเขาต้องสัตย์ซื่อทั้งเมื่อเผชิญกับความทุกข์ยาก (1 เปโตร) และคำสอนเท็จ (2 เปโตร) เปโตรให้ความมั่นใจแก่ผู้อ่านของเขาว่า พระเจ้าจะมอบบำเหน็จให้แก่บรรดาผู้ที่อดทน

หัวข้อหลักของ 1 เปโตร

ความหวังของคริสเตียน

ในฐานะผู้ที่ได้รับการทรงเลือกตามที่พระเจ้าพระบิดาได้กำหนดไว้ล่วงหน้า บรรดาผู้เชื่อได้รับพระสัญญาถึงมรดกซึ่งไม่เสื่อมสลาย ไร้มลทิน และไม่ร่วงโรย ซึ่งได้เก็บรักษาไว้ในสวรรค์เพื่อพวกเขา (1 เปโตร 1:2, 4) แม้ว่าจะมีความทุกข์ลำบากในโลกนี้ แต่เราได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อ เพื่อให้เข้าในความรอดซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย (1 เปโตร 1:5) ไม่ว่าความเชื่อของเราจะถูกทดสอบอย่างไร เรายังมีความหวังในความรุ่งโรจน์นิรันดร์ ความหวังนี้ได้นำความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่มาสู่ผู้เชื่อที่กำลังทนทุกข์ จนเป็นความยินดีที่ล้นพ้นสุดจะพรรณนา (1 เปโตร 1:8)

การทรงเรียกสู่ความบริสุทธิ์

ความหวังในความรุ่งโรจน์นิรันดร์ผลักดันให้เราตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้าสู่ความบริสุทธิ์ เปโตรได้ยกคำกล่าวจาก เลวีนิติ 19:2 เพื่อท้าทายผู้อ่านของเขาให้เป็นผู้ที่บริสุทธิ์เช่นเดียวกับที่พระเจ้าบริสุทธิ์ (1 เปโตร 1:16) ซึ่งสิ่งนี้จะปรากฏให้เห็นผ่านทางความรักที่เรามีต่อพี่น้อง (1 เปโตร 1:22) ความกระหายในความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ (1 เปโตร 2:2) และวิถีชีวิตที่บริสุทธิ์ (1 เปโตร 2:11)

ในจดหมายที่เขียนถึงผู้เชื่อที่ถูกข่มเหง อาจฟังดูน่าประหลาดใจที่เปโตรเน้นย้ำเรื่องการยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ เพราะเขารู้ดีว่าความทุกข์ยากอาจล่อลวงให้เหล่าสาวกของพระคริสต์ปฏิเสธอำนาจทางโลกทั้งปวง เปโตรจึงเขียนว่า คนที่บริสุทธิ์จะต้องยอมจำนนต่อสถาบันของมนุษย์ทุกอย่างเพื่อเห็นแก่พระเจ้า (1 เปโตร 2:13) การยอมจำนนนี้ทำเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ผู้ยอมจำนนต่อผู้ปกครองทางโลกเช่นกัน ผู้เชื่อต้องยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจทางการเมืองและนายจ้าง รวมถึงสิทธิอำนาจที่เหมาะสมภายในครอบครัวด้วย (1 เปโตร 2:13-3:7) หากเราต้องทนทุกข์ เราต้องทนทุกข์ในฐานะคริสเตียน ไม่ใช่ในฐานะผู้ทำชั่ว (1 เปโตร 3:17, 1 เปโตร 4:12-19)

ความทุกข์ยากบนเส้นทางสู่ความรุ่งโรจน์

บรรดาผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ไว้ว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ก่อนที่จะได้รับความรุ่งโรจน์ (1 เปโตร 1:11) พระคริสต์ได้ทนทุกข์ทั้งกายเพื่อเราแล้ว (1 เปโตร 4:1) และเราเองก็ควรคาดหวังถึงความทุกข์ยากเช่นกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้รับการยกชูขึ้นสู่ความรุ่งโรจน์ เราเองก็จะได้รับความรุ่งโรจน์ตามที่พระองค์สัญญาไว้แก่บรรดาบุตรของพระเจ้าด้วย เปโตรเองได้ร่วมเป็นพยานในความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และได้รับพระสัญญาถึงความรุ่งโรจน์ที่จะปรากฏให้เห็นนั้น (1 เปโตร 5:1) พระสัญญานั้นคือการหนุนใจสำหรับผู้เชื่อทุกคนที่กำลังทนทุกข์

หัวข้อหลักของ 2 เปโตร

การเจริญเติบโตในทางพระเจ้า

ในจดหมายฉบับที่สองของเขา เปโตรท้าทายเหล่าสาวกของพระคริสต์ให้เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องในทางพระเจ้า เขากล่าวว่าโดยผ่านทางพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้า บรรดาผู้เชื่อจะได้มีส่วนในพระลักษณะของพระองค์

ด้วยเหตุนี้เอง พวกท่านจงพยายามอย่างที่สุดที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อของพวกท่าน เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม เอาการควบคุมตัวเองเพิ่มความรู้ เอาความทรหดอดทนเพิ่มการควบคุมตัวเอง และเอาความยำเกรงพระเจ้าเพิ่มความทรหดอดทน เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มความยำเกรงพระเจ้า และเอาความรักเพิ่มความรักฉันพี่น้อง (2 เปโตร 1:4-7)

คำเตือนเรื่องผู้สอนเท็จ

การข่มเหง (ซึ่งเป็นประเด็นหลักใน 1 เปโตร) มาจากภายนอกคริสตจักร แต่คำสอนเท็จ (ซึ่งเป็นประเด็นหลักใน 2 เปโตร) มักจะเกิดขึ้นจากภายในคริสตจักรเอง เปโตรเปิดโปงคำสอนของผู้เผยพระวจนะเท็จที่

“...ข้าเรา ทรมานเรา ตัดสินโทษเรา บดขยี้เราให้กลายเป็นฝุ่นผง ความอยุติธรรมของพวกท่านนั้นแหละคือหลักฐานว่าเราเป็นผู้บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงอนุญาตให้เราทนทุกข์เช่นนี้... ยิ่งพวกท่านฟาดฟันเราลงมากเท่าใด เรากลับยิ่งมีจำนวนมากขึ้นเท่านั้น โลกิตของคริสเตียนคือเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักร”

- เทอร์ทูลเลียน ในปี ค.ศ.197

กำลังบุกรุกและมีส่วนร่วมอยู่ในคริสตจักร อันตรายจากคำสอนของพวกเขาสังเกตได้จากลักษณะนิสัยที่
 อธรรม ซึ่งสรุปไว้ใน 2 เปโตร 2:10-19 คำบรรยายนี้ลงท้ายด้วยสุภาษิตที่ว่า “สุนัขเลียกิน สิ่งที่มันสำรอก
 ออกมา' และ 'สุกรที่คนล้างมันให้สะอาดแล้ว กลับลุยลงไปนอนในโคลนอีก” (2 เปโตร 2:22)

ความสัจซื่อในความสว่างแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

พวกที่ซ้างสงสัยพยายามทำให้เหล่าสาวกของพระคริสต์ท้อใจด้วยการตั้งคำถามเกี่ยวกับการเสด็จกลับมา
 ขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยพวกเขาแย้งกันว่าทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังคงดำเนินต่อไปเหมือนที่เป็นมาตั้งแต่เริ่ม
 สร้างโลก (2 เปโตร 3:4) เปโตรตอบโต้ว่าการที่พระคริสต์ยังไม่เสด็จกลับมา นั้นเป็นผลมาจากพระเมตตา
 อันเปี่ยมด้วยความอดทนของพระเจ้า พระองค์ไม่ประสงค์ให้ใครพินาศเลย แต่ปรารถนาให้ทุกคนกลับใจ
 ใหม่ (2 เปโตร 3:9) การประวิงเวลาของพระองค์จึงเป็นการให้โอกาสในการกลับใจ อย่างไรก็ตาม การ
 ประวิงเวลานี้ไม่ควรทำให้เราสงสัยในความแน่นอนของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ เพราะ “วันของ
 องค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมาถึงเหมือนอย่างขโมย...” (2 เปโตร 3:10) และเนื่องจาก การเสด็จกลับมาของ
 พระองค์นั้นแน่นอน เราจึงต้องดำเนินชีวิตในฐานะประชากรที่บริสุทธิ์ เราต้องให้พระองค์พบเราด้วยใจสงบ
 ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ และเราต้องเจริญขึ้นต่อไปในพระคุณและในความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์
 พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้อรอดของเรา (2 เปโตร 3:11, 14, 18)

ตารางเปรียบเทียบ 1 และ 2 เปโตร*	
1 เปโตร	2 เปโตร
อันตรายจากภายนอก: การข่มเหง	อันตรายจากภายใน: คำสอนเท็จ
การทนทุกข์ของพระคริสต์	ความรุ่งโรจน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
คำปลอบโยนและการหนุนใจ	คำเตือน
เรามีความหวังท่ามกลางความทุกข์ยาก	เรามีความรู้ท่ามกลางความผิดพลาด
* เรียบเรียงจาก Merrill F. Unger, Unger's Bible Handbook (Chicago, IL: Moody Press, 1966)	

จดหมายของยอห์น

ภูมิหลังของจดหมายของยอห์น

ผู้เขียนและวันที่เขียน

เหล่าบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรก เช่น อีเรเนียส และเคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย ต่างระบุว่าอัครทูตยอห์นเป็นผู้เขียนพระธรรมเหล่านี้ เช่นเดียวกับเปโตร ยอห์นมีอาชีพเป็นชาวประมงและได้กลายเป็นหนึ่งในสาวกคนสนิทสามคนของพระเยซู เขาอยู่ในเหตุการณ์การไต่สวนพระเยซู และอยู่กับมารีย์ในขณะที่จะพระองค์ถูกตรึงกางเขน ยอห์นและเปโตรเป็นพยานกลุ่มแรกๆ ที่เห็นอุโมงค์ว่างเปล่า ในพระกิตติคุณของเขา ยอห์นเรียกแทนตัวเองว่า “สาวกคนนั้น” และสาวก “ที่พระเยซูทรงรักนั้น” (ยอห์น 20:2)

ตามบันทึกของยูเซเบียส ยอห์นและเหล่าสาวกคนอื่นๆ ของพระคริสต์ได้อพยพออกจากกรุงเยรูซาเล็มไม่นานก่อนที่เมืองจะถูกกรุงโรม ทำลายในปี ค.ศ. 70 บรรดาผู้เชื่อได้อพยพไปยังเมืองเพลลาในแคว้นเปเรีย (ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน) ต่อมายอห์นได้ทำพันธกิจในเมืองเอเฟซัส จดหมายทั้งสามฉบับของยอห์นน่าจะถูกเขียนขึ้นที่เมืองเอเฟซัสในช่วงปลายศตวรรษแรก

ผู้รับจดหมาย

1 ยอห์น ไม่ได้ระบุชื่อผู้รับจดหมายที่เฉพาะเจาะจง ยอห์นเรียกผู้อ่านของเขาว่า “ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย” (1 ยอห์น 2:1) “ท่านที่รักทั้งหลาย” (1 ยอห์น 3:2) และ “พี่น้อง” (1 ยอห์น 3:13) ถ้อยคำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเขากำลังสื่อสารถึงเพื่อนผู้เชื่อที่เขามีความสัมพันธ์ด้วยอย่างใกล้ชิด

2 ยอห์น ระบุว่าเขียนถึง “...เรียน ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้ และลูกๆ ของท่าน...” (2 ยอห์น 1:1) ซึ่งวลีนี้สามารถตีความได้สองทางว่า “ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้” อาจหมายถึง...

- สุภาพสตรีท่านหนึ่งที่อนุญาตให้คริสตจักรมาประชุมกันที่บ้านของเธอ
- คริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งที่ยอห์นรู้จัก โดยที่ “ลูกๆ ของท่าน” จะหมายถึงสมาชิกของคริสตจักรแห่งนั้น

3 ยอห์น ระบุว่าเขียนถึงกายอัล ซึ่งเป็นผู้ที่กลับใจใหม่ผ่านทางพันธกิจของยอห์น (3 ยอห์น 1:1)

หัวข้อหลักของ 1 ยอห์น

จดหมายฉบับแรกในบรรดาสามฉบับนี้มีความยาวที่สุด แทนที่จะเป็นการทักทายตามแบบธรรมเนียมปฏิบัติ ยอห์นเริ่มต้นด้วยถ้อยคำที่ยืนยันถึงสิทธิอำนาจของจดหมายของเขา เขาไม่ได้เขียนเกี่ยวกับข่าวลือหรือเรื่องราวที่แต่งขึ้น แต่เขียนเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เห็นเป็นพยานด้วยตนเอง “เราขอแจ้งเกี่ยวกับสิ่งที่มีมาตั้งแต่ปฐมกาล ซึ่งเราได้ยิน ได้เห็นกับตา ได้พิเนิจดู และจับต้องด้วยมือของเรานั้น...” (1 ยอห์น 1:1)

1 ยอห์นมีความคล้ายคลึงกับพระกิตติคุณของยอห์นในการเน้นย้ำถึงความจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์

เงื่อนไขของการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

ยอห์นระบุวัตถุประสงค์ของการเขียนไว้ที่ตอนต้นของจดหมาย “และเราเขียนข้อความเหล่านี้เพื่อความชื่นชมยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม” (1 ยอห์น 1:4) ความชื่นชมยินดีนี้เกิดขึ้นโดยผ่านทางสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ (1 ยอห์น 1:3) ในการเขียนเกี่ยวกับการสามัคคีธรรมกับพระเจ้านั้น ยอห์น ใช้คำว่า *รู้จัก* (1 ยอห์น 2:3, 13-14, 1 ยอห์น 4:7-8) การรู้จักพระเจ้าเป็นมากกว่าความรู้ทางสติปัญญา แต่เป็นความสัมพันธ์ผ่านทางประสบการณ์ ยอห์นระบุถึงเงื่อนไขในการรักษาการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าไว้ดังนี้

- เราต้องดำเนินในความสว่าง (1 ยอห์น 1:6-7)
- เราต้องไม่ดำเนินในบาป (1 ยอห์น 2:1-2)

บาปและการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

คำสอนของยอห์นเกี่ยวกับเรื่องบาปประกอบด้วยความจริงที่สำคัญสองประการ

- **พระเจ้าประทานกำลังเพื่อชีวิตที่มีชัยชนะ** “ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป...” (1 ยอห์น 2:1) หากเรารักษาการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าไว้ เราจะไม่รักษาการสามัคคีธรรมกับบาป (1 ยอห์น 1:6-2:5, 1 ยอห์น 3:6-9) ในฐานะบุตรของพระเจ้า เราจะไม่ทำบาปอย่างจงใจต่อไป เราไม่สามารถเดินไปกับบาปและเดินไปกับพระเจ้าในเวลาเดียวกันได้

- **พระเจ้าประทานพระคุณสำหรับผู้ที่ปลั่งพลาด** “...และถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1) แม้พระเจ้าจะปรารภนาให้เรามีชีวิตที่มีชัยชนะอย่างสม่ำเสมอ แต่พระองค์ก็สัญญาว่าจะประทานพระคุณแก่ผู้ที่กลับใจใหม่หลังจากที่ได้ปลั่งพลาดไป (1 ยอห์น 1:9, 1 ยอห์น 2:1-2)

ความรักและการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

ชัยชนะเหนือบาปอย่างต่อเนื่องนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับวินัยส่วนตัวหรือการควบคุมตนเองเพียงอย่างเดียว แต่มีพื้นฐานมาจากความรักที่มีต่อพระเจ้า (1 ยอห์น 2:5) หลักการที่ควบคุมชีวิตคริสเตียนคือความรักที่มีต่อพระเจ้า.⁶⁷ **ความรักที่เรามีต่อพระเจ้านี้เองที่ทำให้เรารักษาสິงที่พระองค์บัญชาไว้** หากเรารักพระเจ้า เราจะไม่วักโลกหรือสิ่งของในโลก (1 ยอห์น 2:15)

บุคคลที่ไม่รักพี่น้องของตนก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า หากเรารักพระเจ้า เราจะรักบุตรของพระเจ้าด้วย (1 ยอห์น 3:10-11, 1 ยอห์น 4:20-21) หลักฐานที่ยืนยันว่าเราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้วก็คือ**ความรักที่เรามีต่อพี่น้องคริสเตียน** ความรักนี้เป็นมากกว่าคำพูด แต่ปรากฏให้เห็นผ่านทางกรกระทำของเรา (1 ยอห์น 3:14-18)

ความมั่นใจของบรรดาบุตรของพระเจ้า

ยอห์นเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อให้ผู้อ่านของเขาเห็นว่าพวกเขามีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อให้พวกเขาเชื่อในพระเยซู (1 ยอห์น 5:13) ความมั่นใจที่ยั่งยืนต้องการการเชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง เราจะรู้ว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าเมื่อชีวิตของเรามีลักษณะ 3 ประการดังนี้

1. **การเชื่อฟังความจริง (1 ยอห์น 1:6-7)** แง่มุมของความมั่นใจนี้สอดคล้องกับถ้อยคำของพระเยซูที่กล่าวไว้ใน ยอห์น 8:31 “ถ้าพวกท่านยึดมั่นในคำสอนของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง” ความมั่นใจของเราในฐานะสาวกของพระเยซูมีพื้นฐานมาจากการเอาใจใส่และเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์อย่างต่อเนื่อง

⁶⁷ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดู A. Philip Brown, II. *Loving God: The Primary Principle of the Christian Life*. (Cincinnati: Revivalist Press, 2005).

2. การเป็นอิสระจากบาปที่จิตใจ (1 ยอห์น 3:8-10) เนื่องจากเราไม่สามารถมีส่วนในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้หากเรายังคงขัดขืนพระองค์อย่างจงใจ ดังนั้นเราย่อมไม่มีความมั่นใจอย่างแน่นอนหากเรายังคงอยู่ในการขัดขืนเช่นนั้น
3. ความรักต่อเพื่อนผู้เชื่อ (1 ยอห์น 3:14-19) พระเยซูทรงบอกกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35) ยอห์นได้ย้ำถึงการเน้นย้ำนี้อีกครั้งในจดหมายฝากของเขาว่า “เรารู้ว่าเราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง...” (1 ยอห์น 3:14)

เนื้อหาของ 2 ยอห์น

ข่าวสารใน 2 ยอห์น นั้นขนานไปกับข่าวสารใน 1 ยอห์น การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในความรักของพระเจ้าและการดำเนินในความจริงของพระองค์ ความรักที่ถูกบัญญัติไว้ใน 2 ยอห์น ไม่ใช่บัญญัติใหม่ แต่เป็นสิ่งที่ได้สอนไว้ตั้งแต่เริ่มแรก (2 ยอห์น 1:5-6)

ความรักที่ถูกบัญญัติไว้ใน 2 ยอห์น คือความรักที่รู้จักแยกแยะซึ่งยึดมั่นในความจริง การแยกแยะนั้นมี ความสำคัญเพราะมีผู้ล่อลวงจำนวนมากที่ไม่ยอมรับพระคริสต์ ยอห์นเตือนท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้ให้ยึดมั่นในความจริงเรื่องการเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ (2 ยอห์น 1:7-8) การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเรียกร้องให้เราปฏิเสธคำสอนเท็จ (2 ยอห์น 1:10-11)

เนื้อหาของ 3 ยอห์น

วัตถุประสงค์หลักของ 3 ยอห์น คือการสอนเกี่ยวกับการต้อนรับแบบคริสเตียน การต้อนรับแบบคริสเตียน เป็นมากกว่าความเป็นมิตรที่คุณแสดงต่อผู้อื่น แต่นี่คือการแสดงออกถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของ คริสตจักร ในขณะที่ 2 ยอห์น เตือนเรื่องการต้อนรับผู้ที่สอนหลักคำสอนเท็จ 3 ยอห์น ก็เตือนเรื่องการ ปฏิเสธผู้ที่สอนหลักคำสอนที่ถูกต้องเช่นกัน

กายัสต์ต้อนรับบรรดาผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่เดินทางมาด้วยการต้อนรับแบบคริสเตียน และปฏิบัติต่อ พวกเขาในฐานะเพื่อนร่วมงานเพื่อความจริง (3 ยอห์น 1:5-8) ในทางตรงกันข้าม ดีโอเตรเฟสปฏิเสธที่จะ

ยอมรับพี่น้องเหล่านี้ ดิโอเตรเฟสแสวงหาตำแหน่งเพื่อตนเอง ปฏิเสธสิทธิอำนาจในฐานะอัครทูตของยอห์น และขับไล่เหล่าสาวกแท้ของพระคริสต์ที่ทาทายเขาออกจากคริสตจักร (3 ยอห์น 1:9-10)

3 ยอห์น เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมของดิโอเตรเฟสกับความรักแบบคริสเตียนที่แสดงออกโดยเดเมตรีอัส (3 ยอห์น 1:12) จุดหมายสั้นๆ ฉบับนี้แสดงให้เห็นถึงการนำความรักแบบคริสเตียนที่ได้รับบัญญัติไว้ใน 1 ยอห์น มาปฏิบัติจริง และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักรในการแสวงหาความจริงตามที่ได้รับคำบัญชาไว้ใน 2 ยอห์น

ยูดา

ภูมิหลังของยูดา

ผู้เขียนและวันที่เขียน

ยูดาเป็นน้องชายของพระเยซู เช่นเดียวกับยากอบพี่ชายของเขา ยูดาไม่ได้เชื่อในพระเยซูจนกระทั่งหลังจากพระองค์ฟื้นคืนสู่ชีวิต⁶⁸ ในจดหมายของเขา ยูดาระบุตัวตนว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์และเป็นน้องชายของยากอบ (ยูดา 1:1)

หลักฐานเดียวที่เกี่ยวข้องกับวันที่เขียนจดหมายฝากของยูดาคือความคล้ายคลึงกับ 2 เปโตร ข้อเท็จจริงที่ว่าจดหมายทั้งสองฉบับพูดถึงปัญหาที่คล้ายกัน บ่งชี้ว่ายูดาอาจถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาใกล้เคียงกับ 2 เปโตร คือในช่วงต้นถึงกลางทศวรรษที่ 60

ผู้รับจดหมาย

ยูดา ระบุผู้รับจดหมายว่าเป็นคนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียก ผู้เป็นที่รักของพระเจ้าพระบิดา และได้รับการคุ้มครองรักษาไว้เพื่อพระเยซูคริสต์ (ยูดา 1:1) การอ้างอิงในหัวข้อต่างๆ ของชาวยิวบ่งชี้ว่าพระธรรมนี้มีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้เชื่อชาวยิว

⁶⁸ มัทธิว 13:55, ยอห์น 7:3-5, 1 โครินธ์ 15:7

วัตถุประสงค์และเนื้อหาของยูดา

ยูดาระบุว่าเขาเคยหวังจะเขียนจดหมายเชิงหลักคำสอนในหัวข้อเรื่องความรอดของเรา (ยูดา 1:3) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมีผู้สอนเท็จกำลังบุกรุกและมีส่วนร่วมอยู่ในคริสตจักร พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งใจให้ยูดาเตือนเพื่อนผู้เชื่อของเขาให้ระวังคำสอนเท็จ

ข่าวสารของยูดาประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

- คำเตือนให้ระวังผู้สอนเท็จและข่าวสารของพวกเขา
- คำบรรยายเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาถึงผู้สอนเหล่านี้
- การเรียกร้องให้มีความเพียรพยายาม
- บทสรรเสริญปิดท้ายว่า “...แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถปกป้องพวกท่านไม่ให้สะดุดล้ม และทรงตั้งพวกท่านอยู่เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์ โดยปราศจากตำหนิและมีความร่าเริงยินดี” (ยูดา 1:24)

จดหมายฝากทั่วไป ในคริสตจักรปัจจุบัน

จดหมายฝากทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 1 เปโตร หนุนใจให้เรายังคงสัตย์ซื่ออยู่เสมอท่ามกลางความทุกข์ยาก เปโตรท้าทายผู้อ่านของเขาให้ถ่อมใจลงในวันนี้ เพื่อว่าเมื่อถึงเวลาอันควร พระเจ้าจะยกชูพวกเขาขึ้น (1 เปโตร 5:6) ความทุกข์ยากเป็นเรื่องปกติของชีวิตคริสเตียน แต่ความทุกข์ยากนั้นจะจบลงด้วยความรุ่งโรจน์ พระสัญญานี้ได้หนุนใจผู้เชื่อในศตวรรษที่ 1 และควรหนุนใจเราในศตวรรษที่ 21 ด้วยเช่นกัน

พระธรรมแต่ละเล่มเหล่านี้หนุนใจให้คริสตจักรดำเนินชีวิตคริสเตียนในภาคปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นการที่เปโตรเรียกร้องให้มีการยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ ข่าวสารของ 1 ยอห์น เรื่องความรักที่มีต่อพี่น้อง คำเตือนของ 2 ยอห์น ให้ยึดรักษาความจริง การเรียกของ 3 ยอห์น ให้มีการต้อนรับแบบคริสเตียน หรือคำเตือนของยูดา ให้ระวังผู้สอนเท็จ จดหมายฝากทั่วไปเหล่านี้สอนว่าความจริงเป็นมากกว่าความรู้ทางสติปัญญา และเราถูกเรียกให้ดำเนินชีวิตตามความจริงในพระคัมภีร์ในวิถีชีวิตประจำวันของเรา

บทสรุป

ในศตวรรษที่ 1 สาวกของพระคริสต์จำนวนมาก (รวมถึงอัครทูตส่วนใหญ่) ได้พลีชีพเพื่อความเชื่อของพวกเขา ในศตวรรษที่ 2 โพลีคาร์ปถูกประหารชีวิตเนื่องจากปฏิเสธที่จะเผาเครื่องหอมบูชาถวายแด่จักรพรรดิ ในศตวรรษที่ 4 แคทเธอรินแห่งอเล็กซานเดรีย ถูกตัดศีรษะหลังจากที่เธอได้เป็นพยานต่อหน้าจักรพรรดิ

ในศตวรรษที่ 14 ร่างของ จอห์น วิคลิฟ ถูกเผาเนื่องจากเขาได้แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาอังกฤษ ในศตวรรษที่ 15 John Huss ถูกเผาทั้งเป็นบนกองไฟเนื่องจากปฏิเสธหลักคำสอนของนิกายโรมันคาทอลิก ในศตวรรษที่ 16 ผู้เชื่อ 26 ท่านถูกตรึงกางเขนในเมืองนางาซากิ ประเทศญี่ปุ่น ในช่วงเวลาแห่งการข่มเหงที่เหล่าผู้เชื่อต้องนมาัสการอย่างลับๆ

ในศตวรรษที่ 20 สาวกของพระคริสต์หลายพันคนเสียชีวิตในฐานะผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อในประเทศจีน สหภาพโซเวียต และประเทศอื่นๆ ที่ปกครองด้วยระบอบเผด็จการ ในศตวรรษที่ 21 บรรดาผู้เชื่อในประเทศที่ถูกครอบงำด้วยศาสนาอื่นต้องเผชิญกับการข่มเหงและการขู่ฆ่าอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ในทุกยุคทุกสมัย สาวกของพระเยซูได้สละชีวิตเพื่อความเชื่อของตน แต่สำหรับคริสตจักรแล้ว นี่ไม่ใช่เหตุให้ต้องท้อใจ เปโตรเตือนสติผู้เชื่อที่ถูกข่มเหงว่า “และหลังจากพวกท่านทนทุกข์ช่วงเวลาหนึ่งแล้ว พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งสิ้น ผู้ได้ทรงเรียกให้พวกท่านเข้าในศักดิ์ศรีนิรันดร์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์ พระองค์เองก็จะทรงฟื้นฟู จะทรงค้ำจุนให้มั่นคง จะทรงเสริมเรี่ยวแรง และจะทรงให้พวกท่านตั้งมั่นอยู่” (1 เปโตร 5:10) คริสตจักรคือผู้พิชิต! นี่คือนิยามของจุดหมายปลายทาง

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 11

(1) เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์ในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งต่อไปนี้ ส่งเป็นงานเขียน (5-6 หน้า) หรือส่งเป็นเสียงบันทึกการเทศนาหรือการสอนของคุณก็ได้

- “การทนทุกข์ในชีวิตคริสเตียน” จงใช้หลักการที่สอนใน 1 เปโตร และยกตัวอย่างประกอบจากประวัติศาสตร์คริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประวัติศาสตร์คริสตจักรในประเทศของคุณ
- “การสามัคคีธรรมกับพระเจ้า” รวบรวมสิ่งที่เป็นเกณฑ์ตัดสินสำหรับการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าที่พบใน 1 ยอห์น

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 11

- (1) เปโตร ใช้คำว่า *บาบิโลน* อย่างไรใน 1 เปโตร 5:13?
- (2) อะไรคือ อัคราัยจากภายนอก ที่คริสตจักรเผชิญใน 1 เปโตร?
- (3) อะไรคือ อัคราัยจากภายใน ที่คริสตจักรเผชิญใน 2 เปโตร?
- (4) 2 ยอห์น ระบุว่าเขียนถึง “ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้...” สองกลุ่มที่เป็นไปได้สำหรับคำระบุนี้คือใคร?
- (5) อะไรคือความจริงที่สำคัญสองประการ ใน 1 ยอห์นที่เป็นคำสอนเกี่ยวกับบาป?
- (6) ตามคำสอนใน 1 ยอห์น ลักษณะสามประการใดที่ทำให้รู้ว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า?
- (7) อะไรคือวัตถุประสงค์หลักของ 3 ยอห์น?
- (8) ยูดาเกี่ยวข้องกับพระเยซูอย่างไร?
- (9) เขียน 1 เปโตร 1:6-7, 1 ยอห์น 1:6-7, และ ยูดา 1:24-25 จากการท่องจำ

บทที่ 12

วิวรณ์

พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ทราบเกี่ยวกับผู้เขียน วันที่เขียน และบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรมวิวรณ์
- (2) ตระหนักถึงหัวข้อหลักที่สำคัญในวิวรณ์
- (3) เปรียบเทียบทฤษฎีหลักที่ใช้ในการตีความวิวรณ์
- (4) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมวิวรณ์เข้ากับความต้องการของโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน วิวรณ์ ก่อนที่คุณจะเริ่ม ให้เลือกงานมอบหมายที่เป็นงานเขียนหนึ่งในสองหัวข้อที่ระบุไว้ในตอนท้ายของบทเรียนนี้
- ▶ ท่องจำ วิวรณ์ 3:20-21

บทนำ

บรรดาผู้เชื่อในศตวรรษที่หนึ่งต้องเผชิญกับการกล่าวอ้างความจริงสองประการที่ขัดแย้งกัน ในด้านหนึ่ง พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (ฟิลิปปี 2:11) สาวกของพระคริสต์มีความมุ่งมั่นต่อสิทธิอำนาจและอำนาจปกครองสูงสุดของพระเยซูคริสต์ แต่อีกด้านหนึ่ง กรุงโรมบังคับให้ทุกคนที่อยู่ภายใต้ อำนาจของจักรวรรดิเรียกชื่อว่าเป็น *dominus et deus noster* (วลีภาษาละตินที่หมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเรา”)

กรุงโรมยอมผ่อนปรนให้มีหลายศาสนาได้ ตราบใดที่จักรพรรดิได้รับการยอมรับว่าเป็นอำนาจปกครองสูงสุด นักประวัติศาสตร์หลายคนกล่าวว่า กรุงโรมไม่ได้ข่มเหงสาวกของพระคริสต์เพราะความเชื่อของพวกเขา ใครๆ ก็ได้รับอนุญาตให้นมัสการพระเยซูได้ตราบเท่าที่พวกเขาสาบานว่าจะจงรักภักดีต่อจักรพรรดิอย่างสูงสุด อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่แท้จริงไม่สามารถยอมรับว่าจักรพรรดิเป็นอำนาจปกครองสูงสุดได้เลย

ตามบันทึกของพยานผู้อยู่ในเหตุการณ์การพลีชีพของโพลีคาร์ป เจ้าหน้าที่ได้เสนอที่จะปล่อยตัววิสุทธิชนผู้อาวุโสท่านนี้ หากเขาจะยอมรับว่าซีซาร์เป็นพระเจ้า เขาถามโพลีคาร์ปว่า “จะมีอันตรายอะไรเล่าในการกล่าวว่า ‘ซีซาร์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า’ และถวายเครื่องหอมบูชา?”⁶⁹ โพลีคาร์ปปฏิเสธสำหรับสาวกของพระคริสต์แล้ว มีองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงพระองค์เดียว ความจงรักภักดีสูงสุดไม่สามารถมอบให้กับมนุษย์คนใดได้

นี่คือรากเหง้าของความขัดแย้งระหว่างกรุงโรมและคริสตจักรยุคแรก จากความขัดแย้งนี้เอง พระธรรมวิวรณ์จึงกล่าวกับผู้เชื่อยุคแรกว่า “พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” แม้ในโลกที่ไม่ยอมรับอำนาจของพระองค์ พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า วิวรณ์แสดงภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจตามถ้อยคำของเปาโลที่ว่า...

เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด และประทานพระนามเหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์ เพื่อที่ว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และใต้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงกราบพระองค์ และเพื่อที่ว่าทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา (ฟิลิปปี 2:9-11)

พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁶⁹ “The Letter of the Smyrnaeans on the Martyrdom of S. Polycarp,” in *The Apostolic Fathers*, translated by J.B. Lightfoot (London: Macmillan and Co., 1912), 205. Available online at <https://archive.org/details/a590752000clemuoft/page/n221>

ภูมิหลังของวิวรณ์

ผู้เขียน วันที่เขียน และสถานที่เขียน

ผู้เขียนวิวรณ์ระบุตัวตนของเขาว่าเป็น “...ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้มีส่วนร่วมในความยากลำบาก...” (วิวรณ์ 1:9) ประเพณีของคริสตจักรยุคแรกระบุว่ายอห์น สาวกที่ทรงรักนั้น เป็นผู้เขียนพระกิตติคุณยอห์น จดหมายฝากสามฉบับ และ วิวรณ์

วันที่เขียนจดหมายฉบับนี้เป็นประเด็นที่ตอบได้ยากกว่า มีวันที่ที่เป็นไปได้สองช่วง ซึ่งทั้งคู่ล้วนอยู่ในช่วงชีวิตของยอห์นและเป็นยุคแห่งการข่มเหงในคริสตจักรยุคแรก วันที่ที่เป็นไปได้ช่วงหนึ่งคือในรัชสมัยของจักรพรรดิเนโร (ค.ศ. 54-68) ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งการข่มเหงอย่างรุนแรง แต่วันที่น่าจะเป็นไปได้มากกว่าคือในระหว่างการข่มเหงภายใต้จักรพรรดิโดมิเทียน (ค.ศ. 81-96) ในศตวรรษที่สอง อีเรเนอัสได้ระบุว่าพระธรรมวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงปีท้ายๆ ของรัชสมัยจักรพรรดิโดมิเทียน⁷⁰ กลุ่มอิวานเจลิคัลส่วนใหญ่ยอมรับว่านี่คือวันที่ที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดในการเขียนวิวรณ์

วิวรณ์ถูกเขียนขึ้นจากเกาะปัทมอสในทะเลเอเจียน ซึ่งยอห์นถูกเนรเทศไปที่นั่นเนื่องจากความเชื่อของเขา แม้ว่าจักรพรรดิจะเป็นผู้อนุมัติการเนรเทศยอห์น แต่ยอห์นทำให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พระเยซูคือองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า เขาติดอยู่บนเกาะปัทมอสก็เพื่อพระวาระของพระเจ้าและเพื่อการเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ (วิวรณ์ 1:9) แม้จะอยู่บนเกาะปัทมอส พระเจ้าก็ยังเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่ง

วัตถุประสงค์

วิวรณ์ตอบคำถามที่ว่า “ใครคือองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า?” คำตอบนั้นได้ระบุไว้ในบทนำว่า “...พระเยซูคริสต์ พยานผู้ซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นจากตาย และเป็นผู้ทรงครอบครองเหนือบรรดาภคัตริย์ในโลก” (วิวรณ์ 1:5) ยอห์นเขียนถึงบรรดาผู้เชื่อที่กำลังทนทุกข์จากการข่มเหงว่า พระเยซูคริสต์เป็นผู้ปกครองเหนือบรรดาชนชาติและภคัตริย์ทั้งหลายในโลก ไม่ว่าจะสถานการณ์ภายนอกจะเป็นอย่างไร พระเจ้าเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่ง

⁷⁰ Irenaeus, *Against Heresies* 5.30.3.

ความจริงที่ว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับการนำเสนอในสามทางดังนี้

1. ในข่าวสารที่ส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด (วิวรณ์ 2-3). พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือคริสตจักรของพระองค์
2. ในนิมิตเกี่ยวกับพระเจ้าประทับบนบัลลังก์และพระคริสต์ในฐานะพระเมษโปดกผู้มีชัยชนะ (วิวรณ์ 4-5) พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์
3. ในมุมมองต่อประวัติศาสตร์จากทัศนะของสวรรค์ (วิวรณ์ 6-22) พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนืออาณาจักรทั้งปวงของโลก

การอ่านพระธรรมวิวรณ์

วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลก

ในฐานะที่เป็นพระธรรมประเภทวรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลก วิวรณ์จึงมีความโดดเด่นไม่เหมือนใครในบรรดาพระธรรมของพันธสัญญาใหม่ ส่วนพระธรรมดาเนียลนั้นเป็นตัวอย่างของวรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกในพันธสัญญาเดิม งานเขียนเกี่ยวกับวันสิ้นโลกจะใช้สัญลักษณ์และนิมิตเพื่อเปิดเผยความจริง และเปิดเผยถึงวัตถุประสงค์ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของมนุษย์

สัญลักษณ์

วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกใช้สัญลักษณ์ที่ตื่นเต้นเร้าใจในการสื่อสาร วิวรณ์เต็มไปด้วยมังกร สัตว์ร้าย และภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหวและพายุลูกเห็บ ความยากประการหนึ่งในการอ่านวรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกคือ สัญลักษณ์ต่างๆ มักจะเปลี่ยนความหมายไปตามกาลเวลาและบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น ในตะวันตกมักใช้มังกรเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้ายและอันตราย แต่ในหลายวัฒนธรรมตะวันออก มังกรเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจและความสำเร็จ ความแตกต่างในการตีความสัญลักษณ์เหล่านี้อาจทำให้วิวรณ์เป็นพระธรรมที่อ่านเข้าใจยากสำหรับผู้อ่าน

กุญแจสำคัญประการหนึ่งในการตีความสัญลักษณ์ในวิวรณ์อย่างถูกต้อง คือการตระหนักว่าสัญลักษณ์ส่วนใหญ่ในเล่มนี้มาจากพันธสัญญาเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอพยพ สดุดี ดาเนียล เอเสเคียล อีสยาห์

และเศคาริยาห์ มากกว่าครึ่งหนึ่งของข้อพระธรรมในวิวรณ์ มีการพาดพิงถึงหัวข้อหรือภาพลักษณ์ในพันธสัญญาเดิม ผู้อ่านวิวรณ์ที่รอบคอบจะมองไปที่พันธสัญญาเดิมเป็นอันดับแรกเมื่อต้องศึกษาเรื่องสัญลักษณ์

นิมิต

วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกถ่ายทอดความจริงทางประวัติศาสตร์หรือคำเผยพระวจนะผ่านทางนิมิตต่างๆ พระธรรมวิวรณ์ประกอบด้วยนิมิตมากกว่า 60 นิมิต ซึ่งนิมิตเหล่านี้มักจะมีลักษณะซ้ำกัน ทำให้ยากต่อการจัดลำดับเหตุการณ์ตามเวลาที่แน่นอน นิมิตหลายประการอาจนำเสนอภาพที่ซ้ำกันของเหตุการณ์เดียวกัน เพื่อขยายรายละเอียดหรือนำเสนอมุมมองที่แตกต่างกันต่อเหตุการณ์นั้นๆ

หัวข้อหลัก

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้อ่านที่ควรจดจำเมื่อศึกษาวรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกคือการมุ่งเน้นไปที่หัวข้อหลักโดยไม่ปล่อยให้รายละเอียดต่างๆ ทำให้รู้สึกสับสนจนลำดับไม่ถูก ในพระธรรมวิวรณ์ หัวข้อใหญ่คือการเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซู อำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า และชัยชนะครั้งสุดท้ายของคริสตจักร หัวข้อเหล่านี้ร้อยเรียงเรื่องราวทั้งหมดตลอดทั้งเล่มเข้าด้วยกัน

ทฤษฎีการตีความ

เนื่องจากวิวรณ์มีรูปแบบวรรณกรรมในพระคัมภีร์ที่แปลกไปจากปกติ จึงทำให้เกิดแนวทางการตีความที่แตกต่างกันมากมาย โดยมีแนวทางหลัก 4 ประการสำหรับหนังสือเล่มนี้ ซึ่งในแต่ละแนวทางก็จะมีจุดเน้นที่แตกต่างกันไป รายการแหล่งข้อมูลสำหรับบทเรียนนี้มีคำแนะนำหนังสือสำหรับการศึกษาเพิ่มเติม

Preterist View (แนวทัศนะแบบอดีตกาล): วิวรณ์เกิดขึ้นในอาณาจักรโรมัน Preterists เชื่อว่าวิวรณ์เป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ในช่วงปลายศตวรรษที่หนึ่ง ในทัศนะนี้ เหตุการณ์ในวิวรณ์เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของยอห์นหรือหลังจากนั้นไม่นาน ทัศนะนี้มองว่าวิวรณ์เป็นภาพความขัดแย้งระหว่างคริสตจักรและอาณาจักรโรมัน ความขัดแย้งนี้จบลงด้วยชัยชนะของอาณาจักรของพระคริสต์ในขณะที่คริสตจักรแผ่ขยายไปทั่วโลก ตามทัศนะนี้ คำเผยพระวจนะในวิวรณ์ได้สำเร็จครบถ้วนแล้วในศตวรรษที่หนึ่ง

Historicist View (แนวทัศนะแบบประวัติศาสตร์): **วิวรณ์คือมุมมองเชิงสัญลักษณ์ของประวัติศาสตร์คริสตจักร** ตั้งแต่สมัยคริสตจักรยุคแรกจนถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และการสถาปนาฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ในทัศนะนี้ วิวรณ์ 1-3 กล่าวถึงคริสตจักรในสมัยของยอห์น วิวรณ์ 4-19 ให้อาภาพตามลำดับเวลาของคริสตจักรตลอดประวัติศาสตร์ ส่วน วิวรณ์ 20-22 พรรณนาถึงการเสด็จมาในอนาคตของพระคริสต์ ตามทัศนะนี้ มีเพียงคำเผยพระวจนะใน วิวรณ์ 20-22 เท่านั้นที่รอการสำเร็จในอนาคต

Idealist View (แนวทัศนะแบบสัญลักษณ์): **วิวรณ์เป็นเพียงสัญลักษณ์ของการต่อสู้ระหว่างความดีและความชั่ว** Idealists เห็นพ้องกับ historicists ว่า วิวรณ์ให้อาภาพความขัดแย้งระหว่างความดี (พระคริสต์และคริสตจักร) กับความชั่ว (ซาตานและสาวกของมัน) อย่างไรก็ตาม idealists ได้แย้งว่านี่คือภาพสัญลักษณ์ที่ไม่มีลำดับประวัติศาสตร์ที่เฉพาะเจาะจง ในทัศนะนี้ วิวรณ์ 4-19 ไม่ได้สัมพันธ์กับยุคสมัยทางประวัติศาสตร์ช่วงใดช่วงหนึ่งโดยเฉพาะ แต่มันเป็นสัญลักษณ์ของความขัดแย้งที่ดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่องระหว่างพระคริสต์และความชั่วร้าย ซึ่งความขัดแย้งนี้จะจบลงด้วยการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อสถาปนาฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ตามที่บรรยายไว้ใน วิวรณ์ 20-22 ตามทัศนะนี้ วิวรณ์ไม่ได้พยากรณ์ถึงเหตุการณ์เฉพาะเจาะจงในอนาคต ยกเว้นเพียงการเสด็จมาของพระคริสต์เท่านั้น

Futurist View (แนวทัศนะแบบอนาคตกาล): **วิวรณ์ 4-22 บรรยายถึงเหตุการณ์ในอนาคต** เช่นเดียวกับ historicists กลุ่ม futurists อ่านวิวรณ์เป็นภาพของเหตุการณ์เฉพาะที่เกิดขึ้นตามเวลาที่เจาะจง การตีความนี้มองว่า วิวรณ์ 1-3 บรรยายถึงคริสตจักรในสมัยของยอห์น แต่สิ่งที่ต่างจาก historicists คือ futurists มองว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ใน วิวรณ์ 4-22 เป็นการบรรยายถึงอนาคต futurists ส่วนใหญ่จะยึดถือหนึ่งในสี่การตีความเกี่ยวกับอนาคตที่พรรณนาไว้วิวรณ์

หมายเหตุ: คำว่า *millennium* (พันปี) หมายถึง "ระยะเวลาหนึ่งพันปี" ในการอภิปรายเกี่ยวกับพระธรรม วิวรณ์ คำนี้หมายถึงช่วงเวลาที่จะปกครองบนโลก ตามที่ระบุไว้ในวิวรณ์ 20:4 ความแตกต่างหลักๆ ในมุมมองต่อวิวรณ์นั้นเกี่ยวข้องกับการตีความที่แตกต่างกันเกี่ยวกับ millennium

Classical premillennialism (ทัศนะยุคพันปีหลังการเสด็จกลับมาแบบดั้งเดิม) (มีมาตั้งแต่ศตวรรษที่สองหรือก่อนหน้านั้น) คาดการณ์ว่าจะมีการข่มเหงคริสตจักรไปจนถึงวาระสุดท้าย การข่มเหงนี้จะไปถึง

จุดสูงสุดในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมา เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา จะมีการฟื้นคืนมาของบรรดาผู้เชื่อ ตามด้วยช่วงเวลา millennium ซึ่งพระคริสต์จะปกครองบนโลก หลังจากช่วง millennium จะตามด้วยการพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อที่หน้าพระที่นั่งสีขาวใหญ่ (วิวรณ์ 20:11-15) จากนั้นพระเจ้าจะสถาปนาฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งเป็นบ้านนิรันดร์ของทุกคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือชีวิตของพระเมษโปดก

Dispensational premillennialism (ทัศนะยุคพันปีหลังการเสด็จกลับมาแบบยุคสมัยนิยม) เป็นรูปแบบที่ทันสมัยกว่าของคำสอนแบบ classical premillennial ในทัศนะนี้ คริสตจักรจะถูกสร้างขึ้นไปก่อนช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ ความวุ่นวายใน วิวรณ์ 4-19 ถูกมองว่าเป็นภาพความทุกข์ลำบากของอิสราเอลบนโลกในช่วงเวลาเจ็ดปี ซึ่งเป็นช่วงที่คริสตจักรอยู่ในสวรรค์กับพระเยซู จากนั้นพระคริสต์จะเสด็จกลับมาและครอบครองบนโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปี เช่นเดียวกับที่สอนในแบบ classical premillennialism กลุ่ม dispensational premillennialists เชื่อว่าหลังจากช่วงเวลานี้จะตามด้วยการพิพากษาและการสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

Postmillennialism (ทัศนะยุคพันปีก่อนการเสด็จกลับมา) (เป็นที่นิยมในศตวรรษที่ 18 และ 19) สอนว่าชาวประเสริฐจะแพร่ขยายไปทั่วโลกและเปลี่ยนแปลงสังคมเข้าสู่ยุคแห่งความยุติธรรมและสันติสุข ในทัศนะนี้ พระคริสต์ไม่ได้เสด็จมาครอบครองบนโลกด้วยร่างกายจริงๆ เป็นเวลาหนึ่งพันปี แต่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาหลังจากช่วง millennium เพื่อพิชิตซาตานอย่างถาวร และนำเข้าสู่ฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

Amillennialism (ทัศนะที่ไม่มีพันปีทางกายภาพ) (ย้อนกลับไปได้อย่างน้อยในศตวรรษที่สอง) เห็นพ้องกับทัศนะ postmillennialism ที่ว่า พระคริสต์จะไม่เสด็จมาครอบครองบนโลกด้วยร่างกายจริงๆ เป็นเวลาหนึ่งพันปีตามตัวอักษร กลุ่ม Amillennialists มองว่า millennium คือระยะเวลาทั้งหมดของยุคคริสตจักร พวกเขาถือว่าพระสัญญาเรื่อง millennium นั้นสำเร็จในทางจิตวิญญาณผ่านพันธกิจของคริสตจักร วิวรณ์พรรณนาถึงทั้งพระพรและการต่อสู้ดิ้นรนของคริสตจักรในเชิงเปรียบเทียบ ช่วงเวลานี้จะสิ้นสุดลง

ด้วยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ตามด้วยการพิพากษาและการนำเข้าสู่ฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่สำหรับบรรดาผู้เชื่อ

เราต้องไม่สับสนระหว่างการตีความวิวรรณ์ของเราเองกับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ คนสองคนที่ยึดมั่นในความจริงอันสมบูรณ์ของพระคัมภีร์อาจมีการตีความพระธรรมเล่มนี้ที่แตกต่างกันอย่างมาก จงระวังที่จะไม่ปฏิเสธเพื่อนผู้เชื่อที่อาจได้ข้อสรุปที่แตกต่างกันออกไป สิ่งเหล่านี้คือความแตกต่างของการตีความพระคัมภีร์ ไม่ใช่ความแตกต่างในเรื่องสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

“ในหลักความเชื่อที่สำคัญ
จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ในสิ่งที่นอกเหนือจากหลักความเชื่อ
สำคัญ จงให้มีเสรีภาพ
และในทุกกรณี จงมีความรักเมตตา”
- Rupertus Meldenius, 1627

หัวข้อหลักของวิวรรณ์

พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกเปิดเผยสิ่งที่เคยถูกซ่อนไว้ วิวรรณ์เปิดเผยให้เห็นพระเยซูผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระสิริ ในระหว่างพันธกิจของพระองค์บนโลกนั้น พระสิริของพระองค์ยังไม่ได้ปรากฏให้เห็นอย่างเต็มที่ เปาโลสัญญาไว้ว่า วันนั้นจะมาถึงเมื่อทุกเข่าจะคุกเข่าลง ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และได้พื้นแผ่นดินโลก (ฟิลิปปี 2:10) และวิวรรณ์ก็ได้เผยให้เห็นภาพพระสิริของวันนั้น

สัญลักษณ์มากมายในวิวรรณ์นำมาจากพันธสัญญาเดิม อย่างไรก็ตาม สัญลักษณ์เหล่านี้สอนเกี่ยวกับศาสนศาสตร์คริสเตียนที่ชัดเจน พระธรรมนี้มีความเป็นเอกภาพด้วยศาสนศาสตร์คริสเตียนที่สอดคล้องกัน ซึ่งร้อยเรียงแต่ละแง่มุมของการทำงานของพระเจ้าในประวัติศาสตร์มนุษย์เข้าด้วยกัน ตั้งแต่เริ่มต้นของยอห์นเกี่ยวกับบุตรมนุษย์ไปจนถึงภาพของพระเมษโปดกผู้มีชัยชนะ หัวข้อหลักของวิวรรณ์คือการเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซูคริสต์ (วิวรรณ์ 1:9-20, วิวรรณ์ 5:6-14) พระเยซูเป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย (วิวรรณ์ 19:16)

พระเจ้าเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่ง

สำหรับคริสตจักรที่กำลังทนทุกข์ ข่าวสารเรื่องอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเป็นข่าวสารแห่งความหวังอันยิ่งใหญ่ ยอห์นแนะนำให้รู้จักพระเจ้าในฐานะผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา (วิวรรณ์

1:4) นิमितเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ประทับบนบัลลังก์ใน วิวรรณ์ 4-5 นั้นคล้ายคลึงกับใน อีสยาห์ 6 โดยยอห์นมองเห็นว่าพระเจ้าบริสุทธิ์ สง่างาม และมีอำนาจปกครองสูงสุด เช่นเดียวกับที่อีสยาห์เห็น สำหรับคริสตจักรที่ถูกต่อต้านโดยกรุงโรม การได้อ่านในวิวรรณ์ว่าวันหนึ่งกำลังจะมาถึง เมื่อสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และทุกสิ่งซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น จะร่วมกันสรรเสริญพระเจ้าและพระเมษโปดก (วิวรรณ์ 5:13) ถือเป็นเรื่องที่สร้างแรงบันดาลใจอย่างมาก

ชัยชนะสำหรับประชากรของพระเจ้า

วิวรรณ์เปิดเผยถึงพระประสงค์ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ แม้จะมีสัญลักษณ์มากมายที่ผู้อ่านในปัจจุบันอาจยากจะเข้าใจ แต่ข่าวสารโดยรวมของวิวรรณ์นั้นชัดเจนคือ ประชากรของพระเจ้าได้รับความมั่นใจในชัยชนะเพราะพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า วิวรรณ์มักจะสลับมุมมองจากโลกไปสู่สวรรค์อยู่บ่อยครั้ง เพื่อเตือนใจเราว่าเรามองเห็นประวัติศาสตร์เพียงด้านเดียวเท่านั้น⁷¹ พระเจ้ากำลังทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลกนี้อย่างที่เรามองไม่เห็น ในฐานะประชากรของพระเจ้า เราได้รับความมั่นใจในชัยชนะครั้งสุดท้าย ข่าวสารที่ส่งถึงคริสตจักรในเมืองเลาดิเซียจบลงด้วยการหนุนใจที่ว่า “คนที่ชนะ เราจะให้เขานั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา...” (วิวรรณ์ 3:21)

วิวรรณ์ในคริสตจักรปัจจุบัน

มีอันตรายสองประการที่ควรหลีกเลี่ยงเมื่ออ่านวิวรรณ์ ผู้อ่านบางคนพบว่าวิวรรณ์นั้นน่าสับสนมากจนเลือกที่จะหลีกเลี่ยงพระธรรมเล่มนี้ไปเลย เนื่องจากพวกเขาไม่แน่ใจว่าการตีความแบบไหนที่ถูกต้อง พวกเขาจึงไม่ยอมศึกษาเลย

อันตรายในทางตรงกันข้ามคือ ผู้อ่านบางคนมั่นใจในการตีความของตนเองมากจนปฏิเสธใครก็ตามที่มีการตีความต่างจากพวกเขา พวกเขาไปจดจ่ออยู่กับรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ และละสายตาจากหัวข้อหลัก โดยรวมของหนังสือ เป็นเรื่องน่าเสียดายที่ข่าวสารที่ยิ่งใหญ่กว่าของวิวรรณ์บางครั้งต้องสูญหายไป

⁷¹ ตัวอย่างเช่น วิวรรณ์ 6:1-7:8 เป็นเหตุการณ์บนโลก วิวรรณ์ 7:9-8:6 เป็นเหตุการณ์ในสวรรค์ วิวรรณ์ 8:7-11:14 เป็นเหตุการณ์บนโลก วิวรรณ์ 11:15-19 เป็นเหตุการณ์ในสวรรค์

ท่ามกลางข้อโต้แย้งเรื่องรายละเอียดของการตีความ ข่าวสารของวิวรณ์นั้นสำคัญอย่างยิ่งสำหรับ
คริสตจักรในปัจจุบัน

ในยุคที่มีผู้เชื่อหลายพันคนต้องพลีชีพเพื่อความเชื่อในทุกๆ ปี ข่าวสารที่ว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้าได้
ช่วยหนุนใจบรรดาผู้ที่กำลังทนทุกข์ให้ยืนหยัดอดทนต่อไป ไม่ว่าใครจะมีแนวทางในการตีความอย่างไรก็
ตาม วิวรณ์หนุนใจคริสตจักรด้วยพันธสัญญาเรื่องชัยชนะครั้งสุดท้าย

วิวรณ์เตือนสติเราว่าผู้เชื่อควรดำเนินชีวิตอย่างไรในปัจจุบันเมื่อมองผ่านทัศนชะของยุคสุดท้าย การศึกษา
เรื่องวาระสุดท้าย (*อวสานวิทยา*) ไม่ได้มีไว้เพื่อพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคตเป็นหลัก แต่ความสำคัญ
ประการแรกของอวสานวิทยา คือการดำเนินชีวิตในวันนี้โดยตระหนักถึงพระประสงค์สูงสุดของพระเจ้า ใน
ฐานะผู้เชื่อ วิวรณ์หนุนใจให้เราไว้วางใจในพระประสงค์ของพระเจ้า ในฐานะศิษยาภิบาล เราเทศนาพระ
ธรรมวิวรณ์เพื่อหนุนใจสมาชิกในคริสตจักรให้รักษาความสัตย์ซื่อ แทนที่จะอ่านวิวรณ์ในฐานะพระธรรมที่
มีรหัสลับเกี่ยวกับอนาคต เราควรอ่านวิวรณ์ในฐานะพระวจนะของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระเจ้าใน
ปัจจุบัน

บทสรุป

John และ Betty Stam เป็นมิชชันนารีในประเทศจีนในช่วงที่กองกำลังคอมมิวนิสต์เข้าโจมตีเมืองของพวกเขา
เขาในปี ค.ศ. 1934 คู่สามีภรรยาวัยหนุ่มสาวคู่นี้ถูกจับตัวไว้เพื่อเรียกค่าไถ่ และถูกคุมตัวเดินเท้าไปยังเมือง
Miaosheo คนที่เดินผ่านไปมาถามพวกเขาว่า “พวกคุณกำลังจะไปไหน?” John Stam ตอบว่า “เราไม่รู้ว่า
พวกเขากำลังจะไปไหน แต่เรากำลังจะไปสวรรค์”

ในวันต่อมา John และ Betty Stam ถูกประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะโดยเพชรฆาตคอมมิวนิสต์
จดหมายฉบับสุดท้ายของ John ถูกเขียนถึงหัวหน้าคณะพันธกิจของเขา และถูกแอบนำออกมาโดยซ่อนไว้
ในเสื้อผ้าของลูกสาวตัวน้อยที่ยังเป็นทารก จดหมายฉบับนั้นลงท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “...สำหรับเราขอพระ
เจ้าได้รับพระเกียรติ ไม่ว่าจะด้วยชีวิตหรือด้วยความตาย John และ Betty Stam ได้รับรู้ความจริงของ
วิวรณ์ด้วยประสบการณ์ตรงของพวกเขาเองว่า พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า และจะได้รับชัยชนะครั้ง
สุดท้าย ไม่ว่าจะผ่านทางชีวิตหรือความตาย พระเจ้าเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่ง และทางของพระองค์นั้นดีที่สุดใน

งานมอบหมายสำหรับบทที่ 12

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง

- เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์โดยนำข่าวสารที่ส่งถึงคริสตจักรหนึ่งในเจ็ดแห่งมาประยุกต์ใช้กับความจำเป็นของคริสตจักรของคุณเอง (วิวรณ์ 2-3) ส่งเป็นงานเขียน (5-6 หน้า) หรือส่งเป็นเสียงบันทึกการเทศนาหรือการสอนของคุณก็ได้
- (งานส่วนนี้อาจทำในระหว่างการเตรียมตัวสำหรับบทเรียนที่ 12) ในขณะที่คุณอ่านวิวรณ์ ให้จดบันทึกว่าบทใดบ้างที่นำเสนอภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนโลก และบทใดบ้างที่นำเสนอภาพสิ่งที่เกิดขึ้นในสวรรค์ เขียนเรียงความสั้นๆ สรุปสิ่งที่วิวรณ์แสดงให้เห็นเกี่ยวกับทัศนะของสวรรค์ที่มีต่อเหตุการณ์บนโลก ทัศนะจากสวรรค์แตกต่างจากทัศนะอันจำกัดของเราบนโลกอย่างไร?

(2) เมื่อเริ่มต้นบทเรียนครั้งหน้า ขอให้ทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ เตรียมพร้อมด้วยการศึกษาคำถามในแบบทดสอบให้ละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 12

- (1) จักรวรรดิโรมันเรียกร่องให้ประชาชนเรียกซีซาร์ว่า *dominus et deus noster* วลีภาษาละตินนี้มีความหมายว่าอะไร?
- (2) มีความเป็นไปได้มากกว่าที่วีรกรรมจะเขียนในช่วงปีท้ายๆ ในรัชสมัยของจักรพรรดิองค์ใด?
- (3) เกาะปัทมอสอยู่ที่ใด?
- (4) บอกการนำเสนอสามทางที่ยอห์นนำเสนอความจริงที่ว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
- (5) บอกลักษณะงานเขียนสองประการของวรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลก
- (6) ให้คำนิยามหนึ่งประโยคสำหรับแต่ละแนวทัศนะของวีรกรรมทั้งสี่แนว
- (7) บอกทัศนะสี่อย่างเกี่ยวกับอนาคตในกลุ่มของ futurists
- (8) บอกหัวข้อหลักสามประการในวีรกรรม
- (9) เขียน วีรกรรม 3:20-21 จากการท่องจำ

๑ ๒ แหล่งข้อมูลแนะนำ

เพื่อศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ ที่อภิปรายกันในหลักสูตรนี้ ขอให้ดูจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

โลกสมัยพันธสัญญาใหม่

หนังสือ

Beitzel, Barry. *The Moody Atlas of the Bible*. Chicago: Moody Press, 2009.

Elwell, Walter A. and Robert W. Yarbrough. *Encountering the New Testament*. Ada: Baker Academic, 2013.

Ferguson, Everett. *Backgrounds of Early Christianity*. Grand Rapids: Eerdmans, 2003.

Jensen, Irving. *Jensen's Survey of the New Testament*. Chicago: Moody Press, 1981.

McDowell, Josh. *The New Evidence That Demands a Verdict*. Nashville: Thomas Nelson, 1999.

Tenney, Merrill C. *New Testament Survey*. Grand Rapids: Eerdmans, 1994.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Maps of the Bible. At <https://biblemapper.com/blog/chronolist/>

McDowell, Josh. Bible: Fact, Fiction, or Fallacy. ชุดวิดีโอออนไลน์ดูได้ที่
<https://www.josh.org/resources/apologetics/videos/>

Smith, Dr. Randall. "They Thought You Knew." ดูได้ที่
<https://www.youtube.com/watch?v=phUhvp812Mo>

"Why Bible Background Matters." ดูได้ที่ <https://www.youtube.com/watch?v=-wilk8A2EFk>

Wight, Fred H. *Manners and Customs of the Bible*. Chicago: Moody Press, 1953. ดูได้ที่
<https://archive.org/details/B-001-014-057/>

The Works of Josephus. At <http://www.ccel.org/j/josephus/works/JOSEPHUS.HTM>

ความน่าเชื่อถือของพันธสัญญาใหม่

หนังสือ

Bruce, F.F. *The New Testament Documents: Are They Reliable?* InterVarsity, 1988.

McDowell, Josh. *The New Evidence That Demands a Verdict*. Thomas Nelson, 1999.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

McDowell, Josh. Bible: Fact, Fiction, or Fallacy. ชุดวิดีโอออนไลน์ ดูได้ที่
<https://www.josh.org/resources/apologetics/videos/>

Orr-Ewing, Amy. Reliability of the Manuscripts. วิดีโอออนไลน์จาก RZIM HQ.
<http://www.youtube.com/watch?v=dLI7W4bnVpA>

พระกิตติคุณสัมพันธ

หนังสือ

Bock, Darrell L. *Baker Exegetical Commentary on the New Testament: Luke*. Ada: Baker, 1996.

Garland, David E. *The NIV Application Commentary: Mark*. Grand Rapids: Zondervan, 1996.

France, R.T. *New International Commentary on the New Testament: Matthew*. Grand Rapids:
Eerdmans, 2007.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“The Gospel of Mark.” ดูได้ที่ https://www.youtube.com/watch?v=8J2LP9_f3SY

“Matthew and the Great Commission.” ดูได้ที่ <https://www.youtube.com/watch?v=6PiltJ0DDhI>

Robertson, A.T. *A Harmony of the Gospels*. New York City: Harper, 1922. มีให้ดูออนไลน์ที่ <http://www.gutenberg.org/files/36264/36264-h/36264-h.htm>

Smith, Dr. Randall. “Introduction to the Gospels.” ดูได้ที่ <https://www.youtube.com/watch?v=LZ4udDfiQBc>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่ <https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

พระกิตติคุณยอห์น

หนังสือ

Bruce, F.F. *The Gospel of John*. Grand Rapids: Eerdmans, 1994.

Morris, Leon. *New International Commentary on the New Testament: John*. Grand Rapids: Eerdmans, 1995.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Robertson, A.T. *A Harmony of the Gospels*. New York City: Harper, 1932. มีให้ดูออนไลน์ที่ <http://www.gutenberg.org/files/36264/36264-h/36264-h.htm>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่ <https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

กิจการ

หนังสือ

Bence, Philip A. *Acts: A Commentary in the Wesleyan Tradition*. Fishers: Wesleyan Publishing House, 1998.

Marshall, I. Howard. *Tyndale New Testament Commentaries: Acts*. Grand Rapids: Eerdmans, 1980.

McCain, Danny. *Notes on Acts of the Apostles*. Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2001.

Rasmussen, Carl. *Zondervan Atlas of the Bible*. Grand Rapids: Zondervan, 2010.

Stott, John R.W. *The Message of Acts*. Downers Grove: Intervarsity Press, 1990.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่
<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

โรม

หนังสือ

Bray, Gerald, ed. *Ancient Christian Commentary on Scripture: Romans*. Downers Grove: Intervarsity Press, 1998.

Clarke, Adam. *Commentary on the New Testament*. Nashville: Abingdon Press, n.d.

Greathouse, William M and George Lyons. *New Beacon Bible Commentary: Romans* (2 volumes). Kansas City: Beacon Hill Press, 2008.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“Does Romans 7 Teach that Christians will Continue Sinning?” ดูได้ที่

<https://www.youtube.com/watch?v=aBXYp7cMbIM>

“Does Romans 9-11 Teach Calvinist Predestination?” ดูได้ที่

<https://www.youtube.com/watch?v=nCLtbVnOqq4>

“Romans.” At <https://www.youtube.com/watch?v=OpBPE-dEVhQ>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

โครีนธ์ และ กาลาเทีย

หนังสือ

Clarke, Adam. *Commentary on the New Testament*. Nashville: Abingdon Press, n.d.

Gill, David. “1 Corinthians” in *Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary*. Grand Rapids: Zondervan, 2002.

Morris, Leon. *Galatians: Paul's Charter of Christian Freedom*. Downers Grove: Intervarsity Press, 2003.

Stott, John. *The Message of Galatians*. Downers Grove: Intervarsity Press, 1984.

Wilson, Earle L. *Galatians, Philippians, Colossians: A Commentary for Bible Students*. Fishers: Wesleyan Publishing House, 2007.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“Paul’s Leadership Challenges at Corinth.” ดูได้ที่

https://www.youtube.com/watch?v=Gu_ELh_UXPg

Wesley, John. *Wesley’s Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

จดหมายฝากจากคุณ

หนังสือ

Beet, Joseph Agar. *A Commentary on St. Paul’s Epistles to the Ephesians, Philippians, Colossians, and to Philemon*. Salem: Schmul Publishing, 1982.

Earle, Ralph, ed. *Beacon Bible Commentary, Vol. IX: Galatians through Philemon*. Kansas City: Beacon Hill Press, 1965.

Holmes, Mark A. *Ephesians: A Bible Commentary in the Wesleyan Tradition*. Fishers: Wesleyan Publishing House, 1997.

Stott, John R.W. *The Message of Ephesians*. Downers Grove: InterVarsity Press, 1979.

Wilson, Earle L. *Galatians, Philippians, Colossians: A Commentary for Bible Students*. Fishers: Wesleyan Publishing House, 2007.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“Church and Mission in Ephesians.” ดูได้ที่ https://www.youtube.com/watch?v=4Fzjwcu_tUI

Wesley, John. *Wesley’s Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

เธสะโลนิกา

หนังสือ

Airhart, Arnold E. *Beacon Bible Commentary: I and II Thessalonians*. Kansas City: Beacon Hill Press, 1965.

Clarke, Adam. *Commentary on the New Testament*. Nashville: Abingdon Press, n.d.

Klopfenstein, W.O. *Wesleyan Bible Commentary: I and II Thessalonians*. Grand Rapids: Eerdmans, 1965.

Morris, Leon. *Tyndale New Testament Commentaries: 1 and 2 Thessalonians*. Grand Rapids: Eerdmans, 2007.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่
<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

จดหมายฝากศิษยาภิบาล

หนังสือ

Gould, J. Glenn. *Beacon Bible Commentary: I and II Timothy, Titus*. Kansas City: Beacon Hill Press, 1965.

Nicholson, Roy S. *Wesleyan Bible Commentary: The Pastoral Epistles*. Grand Rapids: Eerdmans, 1965.

Oden, Thomas C. *Ministry through Word and Sacrament*. Crossroad, 1989.

Stott, John R.W. *The Message of 2 Timothy*. Downers Grove: Intervarsity Press, 1973.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่
<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

ฮีบรู และ ยากอบ

หนังสือ

Cockerill, Gareth L. *Hebrews: A Bible Commentary in the Wesleyan Tradition*. Fishers:
Wesleyan Publishing House, 1999.

Osborne, Grant. *James: Cornerstone Biblical Commentary*. Carol Stream: Tyndale House
Publishers, 2011.

Turner, George Allen. *The New and Living Way*. Minneapolis: Bethany Fellowship, 1975.

Walters, John. *Hebrews: Asbury Bible Commentary*. Grand Rapids: Zondervan Publishing
House, 1992.

Earle, Ralph ed. *Beacon Bible Commentary, Vol. X: Hebrews through Revelation*. Kansas City:
Beacon Hill Press, 1965.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Cockerill, Gareth. "Hebrews and Contemporary Preaching." ดูได้ที่
<https://henrycenter.tiu.edu/resource/do-not-refuse-the-one-who-is-speaking-heb-1225-hebrews-and-contemporary-preaching/>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่
<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

จดหมายฝากทั่วไป

หนังสือ

Bray, Gerald. *Ancient Christian Commentary on Scripture: James-Jude*. Downers Grove: Intervarsity Press, 2000.

Brown, A. Philip, II. *Loving God: The Primary Principle of the Christian Life*. Cincinnati: Revivalist Press, 2005.

Maier, Paul L., trans. *Eusebius: The Church History*. Grand Rapids: Kregel Publishing, 2007.
(An easy to read translation of this ancient source.)

Marshall, I. Howard. *1 Peter*. Downers Grove: Intervarsity Press, 1991.

Marshall, I. Howard. *The Epistles of John (New International Commentary on the New Testament)*. Grand Rapids: Eerdmans, 1978.

Wiersbe, Warren. *Be Alert: 2 Peter, 2 & 3 John, Jude*. Colorado Springs: David C. Cook, 2010.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“John Wesley and Christian Orthodoxy.” ดูได้ที่
<https://www.youtube.com/watch?v=WJ93nzeFS8U>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่
<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

หนังสือ

Gentry, Kenneth L., Sam Hamstra, C. Marvin Pate, and Robert L. Thomas. *Four Views on the Book of Revelation*. Edited by Stanley Gundry and C. Marvin Pate. Grand Rapids: Zondervan, 1998.

Blaising, Craig A., Kenneth L. Gentry Jr., and Robert B. Strimple. *Three Views on the Millennium and Beyond*. Edited by Stanley N. Gundry and Darrell L. Bock. Zondervan, 1999.

Blaising, Craig, Alan Hultberg, and Douglas Moo. *Three Views on the Rapture: Pretribulation, Prewrath, or Posttribulation*. Edited by Stanley N. Gundry and Alan Hultberg. Grand Rapids: Zondervan, 2010.

Osborne, Grant. *Revelation*. Ada: Baker, 2002.

Rotz, Carol. *New Beacon Bible Commentary: Revelation*. Kansas City: Beacon Hill Press, 2012.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“Revelation and Apocalypticism.” ดูได้ที่ <https://www.youtube.com/watch?v=D3CP4gE8Jt8>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the New Testament*. ดูได้ที่ <https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บันทึกงานมอบหมาย

ชื่อนักศึกษา _____

ให้ลงชื่อย่อกำกับเมื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายแต่ละชิ้นเสร็จสิ้นแล้ว การทดสอบจะถือว่า “เสร็จสมบูรณ์” เมื่อนักเรียนทำคะแนนได้ตั้งแต่ 70% ขึ้นไป การมอบหมายงานทั้งหมดจะต้องเสร็จสมบูรณ์เพื่อรับใบประกาศนียบัตรจาก Shepherds Global Classroom

บทที่	การทดสอบ	งานมอบหมาย 1	งานมอบหมาย 2
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			

การสมัครขอใบรับรองการจบหลักสูตรจาก Shepherds Global Classroom สามารถกรอกได้บนหน้าเว็บของเราที่ www.shepherdsglobal.org ใบประกาศนียบัตรจะถูกส่งในรูปแบบดิจิทัลจากประธาน SGC ไปยังผู้สอนและผู้อำนวยความสะดวกที่กรอกใบสมัครในนามของนักศึกษา